

Catalunya

DORTANTVEU D'ALIANÇA CATALANA (U.N.E.)
Suplement setmanal del departament de l' Hfe. Gnc.

Quan diem Catalunya,
volem dir llibertat,
llibertat dins una
Espanya gran, de
cara al Progrès.

Editorial

" CATALUNYA "

CATALUNYA », portantveu d'Aliança Catalana dintre U.N., saluda la França republicana que troba en el seu alliberament tot allò de fort, d'intel·lectual i artístic que fa d'ella una gran Potència Europea. Saluda el seu President provisional, General de Gaulle, l'home que ni un sol instant perd la fe en la Pàtria i, saludant les seves heroïques tropes de terra, mar i aire, els F.F.I. en general, s'inclina davant els seus morts, segur que el sacrifici donarà, fins al màxim, el fruit esperat en aquesta gesta històrica, i es posa a les ordres de França i de les seves dignes Autoritats i en especial a les de la Haute-Garonne.

« Catalunya » aplaudeix els Països Aliats que lluiten pel benestar de la Humanitat, aliança filla del seny i de la comprensió, del saber i alta consciència dels quatre Governos que regeixen els destins del seu poble i saluda les seves tropes que enclouen gairebé el poder nazi, que volia per espai l'Europa, en els marges reduïts de les seves fronteres, d'on seran també arrencats, ja que, per a ells, l'espai no deu existir, ells que volien el món!..

« Catalunya » aplaudeix la formació del Comité France-Aliés, com també el Comité France-U.R.S.S., institucions a les quals, com a la resta de la Premsa toulousaine, — a la qual « Catalunya » es deu —, els ofereix el seu modest concurs.

Aliança Catalana, expressió fidel dels desigs dels Catalans honrats sense distinció de partits ni religions, espera que l'aparició del seu portantveu serà ben acollida i compresa per tots, on tothom trobarà orientacions ben definides, emanant de l'esperit d'unitat que ens agermana i ens uneix també amb els germans de la resta d'Espanya.

« Catalunya » no pot deixar de fer un salut a « Reconquista de España », òrgan d'U.N., que tant ha fet i sofert per la unió de tots els Espanyols, en els seus quatre anys de publicació clandestina, salut que s'estén a U.N. i a la seva Junta Suprema, salut que és la promesa de no deixar la lluita ni un segon fins a la unificació de tots, de cara a Espanya, a Catalunya; salut que és també un crit d'admiraació al seu braç armat, « Guerrillers », que al costat dels F.F.I. han sabut demostrar el que eren d'afins, amb la República Francesa, els sentiments dels Espanyols exilats.

I « Catalunya », que no oblidat tots aquells que en els camps de concentració i presons de Falange encara sofreixen, els diu : « Catalunya », diari d'unió, treballa per vosaltres, que és de la unió de tots que ha de sortir la llum de llibertat del nostre poble.

**" FRANCO RENEGA LA SEVA NACIONALITAT, EN PRENDRE
LES ARMES CONTRA EL POBLE ESPANYOL "**

ELS NOSTRES AMICS

JEAN CASSOU

per Lluís CAPDEVILA

Ex-Director de « La Humanitat ».
ex-Comissari General del Correu de Campanya
de l'Exèrcit de l'Est.

Em plau iniciar la meua col·laboració en aquestes pàgines amb un article — un petit article, car no puc disposar de l'espai que caldria — dedicat a Jean Cassou. Això és per a mi un orgull i un deure. Jean Cassou jau avui greument ferit en un llit de l'hospital, víctima del salvatisme dels soldats d'Hitler. Puguin servir aquestes paraules per a demostrar-li que no l'oblidem, per a testimoniar-li la nostra gran admiració i el nostre gran afecte.

Tal vagada molts de vosaltres no saben qui és Jean Cassou. Jo us ho diré amb ben poques paraules: és un dels escriptors francesos més sensibles, més intel·ligents, més personals — llegiu algunes de les seves obres: *Les massacres de Paris*, *Les harmonies viennoises*, *Quarante-huit Cervantes*, *Légion* — i un dels homes que més ha fet pel bé dels refugiats espanyols a França sense distinció de partits, sense mirar si eren castellans o catalans, republicans o comunistes. Lliçó que molts haurien d'aprofitar.

Jean Cassou el vaig conèixer a Barcelona al començament de la nostra guerra, l'any 36. L'acompanyaven Jean Richard Bloch i Andrée Viollis. Venia a dur-nos el missatge de simpatia i d'ajut dels més dignes intel·lectuals francesos. Després, el novembre del mateix any, el trobava a París. Quan vençuts temporalment — car a la fi serem nosaltres els vencedors — entràvem a França, Jean Cassou treballà per nosaltres en un comitè d'ajut, lluità contra l'estúpidesa i la mala fe de les autoritats franceses que ens injuriaven i ens perseguïen tancant-nos en els camps de concentració — desonor de la França — i s'ho jugava tot per a defensar-nos.

Després vingué la guerra — que hom hauria pogut evitar sense la funesta No Intervenció — i l'armistici signat per aquest vell miserable que s'anomena Philippe Pétain i que venia la França a l'enemic per la vanitat grotesca de veure's el retrat en els aparadors de les cotillaires i en els segells de correus.

I Cassou començà a conspirar, cosa de gens de lluïment i de gran perill en aquells moments. Entre els conspiradors hi havia espanyols que sabien que, alliberant la França del

jou de Pétain, alliberarien la nostra terra del jou de Franco. Amb Cassou ens reuníem chez Manolo — un petit restaurant de la rue des Trois Piliers, a cal Joan, de la rue des Pottiers — crec que en el número 28 — que servia d'enllaç en missions perilloses i es comprometia acceptant paquets de fulls clandestins, al café Fize de la Plaça du Capitole, al costat de l'Hôtel des Arcades, on avui hi ha els nostres guerrillers. Traït per la indiscreció d'uns companys, Cassou fou pres amb Fernand Bernard que lluità en terres d'Espanya al costat nostre i que, mesos després, havia de morir assassinat pels alemanys en un camp de concentració. Cassou, a la presó, fou bàrbarament apallissat per la policia francesa — la policia francesa que avui cal que pagui tots els crims comesos al Rempart de Saint Etienne i a la presó de Saint Michel — i en el judici, quan el fiscal li preguntà: « Es cert que freqüentàveu la companyia dels rojos espanyols? », respongué

— « Els rojos espanyols m'honorren amb la seva amistat. Doncs, què us creïeu, Sr. Fiscal? que freqüentava la companyia del prefecte? No! jo sóc un home digne ».

Després de dinou mesos de camp de concentració i, malgrat la vigilància de la Gestapo, Cassou seguí conspirant i fou l'ànima de la Resistència.

Quan anava a prendre possessió del seu càrrec de Comissari General de la República, els alemanys — últim crim que cometien a Toulouse — el ferien i el deixaven per mort.

L'amistat de Jean Cassou envers nosaltres, refugiats, és de les més desinteressades, de les més nobles, de les més pures i no han de servir-li com serveixen certes amistats de les que han sorgit ara, a última hora, quan ja ha passat tot perill — per a escalar una posició política, per a guanyar un càrrec més o menys lucratiu. Malfieu-vos de les amistats d'última hora. Però això, com deia Rudyard Kipling, és una altra història.

A Jean Cassou, pel que és, pel que ha fet, tots els refugiats l'hem de tenir com un germà nostre en les hores negres de la nit de l'exil i en l'hora de l'alba de la victòria.

El Comissari de la República M. BERTAUX rep el President de U. N. Dr. AGUASCA

Per R. A. PORT

Volta baixa, taules de marbre, conversació en català, sempre en veu alta. Fa poc temps però, vegades, els mots eren ran d'orella... dins aquest mateix indret. Les finestres mig badades, deixen filtrar cap en fora una pincellada de llum... Hi ha ramor de plats i la veu d'un ballet que va i ve:

— El Dr. que arriba...

I em llenço al seu encontre. No fos cas que m'el prenguessin alguns dels que estan a la sala.

— Dr. Aguasca? Perdoneu si l'hora és intempestiva... serà un honor pel «Catalunya», que ens concediu un interviu, el primer dels intervis i reportatges que tenim l'intenció de publicar.

El President de l'Unió Nacional, sempre amb el seu somriure acollidor, m'ha fet passar a una petita sala.

— Entreu, estarem més tranquils. Com podeu veure, ni un moment de repòs. M'esperen, i sempre, i tot el dia.

— Període d'organització... ja se sap... Sabem que avui heu fet una visita al Comissari de la República...

— En efecte i és amb gran satisfacció que puc dir que m'ha rebut cordialment, amb un alt sentit democràtic, que palesa d'una manera ben clara que és un home del moment, cordialitat que s'esten i ens toca a tots nosaltres, refugiats espanyols.

Abolició de les Companyies de Treballadors

— Li heu plantejat els nostres problemes? Com la veu la nostra situació?

— El comissari, ens te en una gran estima, sap que som els lluitadors de la llibertat, ahir, a casa nostra, avui, en el sòl francès, sap que hem sofert en camps de concentració i presons i sap el que han estat per a nosaltres, i principalment en aquests últims temps, les Companyies de Treballadors.

— A propos, li haureu fet alguna demanda, proposició, insinuant quelcom sobre aquest aspecte?

— Ben segur, puig que era un dels principals motius de la meua visita...

— Llavors?

— A la meua demanda d'abolició de les Companyies i Grups de Treballadors, m'ha dit «que podia donar-ho com a fet, fet en un plaç ben breu, que els treballadors espanyols tenien que ésser considerats dins el mateix pla que els treballadors francesos». Ha afegit que ell no podia consentir que existissin més aquestes sucursals de mà d'obra posades al servei de l'Alemanya dins l'organització TODT, terrible «couchemars» dels espanyols.

— Llavors, la documentació...?

— El Comissari m'ha dit, sobre això, que era una qüestió ja en estudi;

que tothom tindria la seva documentació com cal.

— Li heu exposat el cas de la quantitat d'espanyols que, aspats de l'organització TODT, ja que ells no volien pas ésser col·laboradors en la construcció del mur de l'Atlàntic, es troben encara sense cap paper?

— Coneix l'afer: «Digueu als refugiats — m'ha dit — que TOT, tot s'arrangerà de la millor manera possible i a la mesura de les meves possibilitats».

Els mutilats del camp de Noé

— Magnífic! I... altres qüestions importants, Dr. Aguasca?

— I molt, que és la dels mutilats del camp de Noé. Al parlar d'ells, exposant-li el seu estat llastimós, com a homes que no són vàlts i que tenen que suportar el jou d'un internament, m'ha respost així: «no consentiria que cap refugiats espanyol, cap republicà espanyol, fós internat en un camp de concentració». Afeïgint, que la vida al camp de Noé, havia esdevingut ja una vida lliure, llavors, jo li he fet la petició següent: — a la qual, i a mesura que jo li anava desgranant, ell responia amb un «d'acord... d'acord» més que afalagador — que tots els mutilats del camp de Noé fossin traslladats a un centre d'acolliment on la vida es fes més acceptable, lluny de la vida de barraques, lluny de filferades, vida ja massa temps suportada, que el que a ells els hi caldria era un tractament com es mereix tot ésser humà i més ells, en el seu estat de mutilats, una vida d'higiene, de llum, d'esbarjo, amb un equip de metjes i infermeres necessàries.

— Ha accedit a tot?

— Més que això: *Ell mantindrà la subvenció que cobraven anteriorment i farà més.* «La augmentaré — ha dit — per poc, per poc que ho permeti la situació» i llavors m'ha encarrregat a mi, com a Doctor, que d'acord amb el Doctor francès, Binyard, cerqués per les comarques els centres a propos, per a hostetiar els nostres mutilats, no sols ja del camp de Noé, sinó d'altres que puguin haver-hi, al millor, arrastrant fins avui, per pobles i viles, una vida miserable de treball, un treball a vegades no acoplat al seu estat. I... això és tot.

Quan la lluita era clandestina

— Satisfet de la visita?

— Quan se us rep amb tanta gentillesa, i se us acorda el que demaneu, jo crec que el mot satisfet és poc. Parlant de nosaltres, del treball clandestí portat a terme durant tot aquest temps de Gastapo i de Milice

amb contacte amb Cassou, amb el Coronel Ravanel, etz., ha dit el Comissari: «Em congratulo d'haver estat a la presó al costat dels espanyols».

— Hi havieu tingut contacte, vos, President, amb ell, durant aquests temps en que us jugavau la vida per la llibertat i on s'anava forjant aquest moviment d'Unió Nacional i aquesta força armada espanyola que arreu de França es llançà al cairel al moment donat, al costat de les F.F.I.; que alliberen l'Ariège i que tant heroïcament intervingen en la alliberació de Toulouse?

— No, amb ell directament no; amb el Coronel Ravanel, sí, sovint... «Ja n'he sentit parlar de vos» — m'ha dit un moment que jo li demanava per la salut de l'amic Cassou, l'heroi de la Resistència de Toulouse i de la regió, després d'haver glossat aquells moments tan apropenar i que ja ens semblen tant llunyans...

I el Doctor Aguasca, s'ha estès sobre punts magnífics de la vida en la clandestinitat d'aquests braus i intel·ligents lluitadors, juventut ferrenya, homes d'avui, els homes que necessita la República Francesa, per a portar per bon camí la barca de la nació, seguint la trajectòria marcada per la seva Història, que repren en aquets moments de la seva total alliberació, airosa, brillant, disposada a retrobar tot allò que l'analtia, disposada a borrar tot aquest pasat que ha estat vergonya i escarni, provocat per uns homes indignes que han posat la seva Pàtria als peus del que volia el món i que en aquests moments ja no te ni plaça a casa seva...

Ens acomiadem del Doctor Aguasca, satisfets dels minuts que ens ha acordat, però, més encara, dels bons i magnífics èxits — que són els de tots els refugiats — obtinguts en l'entrevista amb el Senyor Comissari de la República, al qual li desitgem llarga vida pel bé de Toulouse de la França.

DIUEN QUE...

Passa un grup de «guerrillers», llavors, naturalment, la conversa d'aquells francesos es gira sobre els refugiats:

— Recordet les vegades que jo us havia dit que tristos i magres es veu en els refugiats espanyols? Ara, però, no us heu adonat que somrients van, la cara més plena?

— Teniu raó i per tant, pel que es refereix al proveïment, és cert, cada vegada més creixent des de l'alliberament de la nostre vila, podríem dir que no hi ha temps material encara d'haver-se refet...

— El que hi ha, M. Dupont, és que ara ja no tenen por d'aquell fatidic: «Les papiers!». O bé: «Alé! alé! Au camp de concentració!» o bé aquell rumor: «Diuen que a la Cia. de Treballadors fan

GUERRILLERS és el lloc d'honor de tots els Espanyols

Guerrillers és elloc d'honor de tota la joventut espanyola. Els guerrillers desfilen per les viles de França, arma al braç, senyera desplegada.

Ja heu pensat el que és d'immens això? Ahir encara, els espanyols, tots, teniem un peu al camp de concentració. Avui desfilem al costat de l'Exèrcit Francès, dels gloriosos F.F.I. En aquestes desfildades, el poble francès ens honora amb els seus aplaudiments. La senyera de la nostra Pàtria és reconeguda. Gestes de braó dels espanyols corren de boca en boca. Mentrestant, el camp de Vernet (fatidic nom pels espanyols!) comença a omplir-se de tota aquella púria, que, si hi haguessin estat des de fa nays, en lloc dels que tan desinteressadament han demostrat fins a quin punt estimaven la llibertat, si bé això no hauria pas aturat el cataclisme universal que encen el món, si que podem dir que no hi hauria hagut tants d'éssers torturats, tants d'innocents caiguts, tants de «charniers de Bordelouge» com es van descobrint arreu de França, com tants que quedaran sense descobrir...

I aquest reconeixement, i aquest transplament de personal, els uns al lloc d'honor, els altres al lloc d'internament, qui l'ha obtingut han estat els Guerrillers, combatent, lluitant per la independència de la França.

Mantinguem ben alta la dignitat. Tot l'honor als Guerrillers! Quan França els saluda al seu pas per les viles, saluda la República espanyola que, el 19 de juliol del 36, signava amb sang el seu desig d'ésser lliure.

Guerrillers! gestes glorioses queden encara. Es la continuació de la batalla que, perdiem el 39... Darrera la batalla llueix el sol de la Victòria, la Pau, la Llibertat, el Progrés, Espanya redimida.

Avant! Qüan et diguin cap on vas, contesta amb la cara ben alta que encara tens germans a la presó, que sonen hores de llibertat i que qui ha lluitat per la llibertat dels altres, ha de lluitar també per la llibertat dels seus.

Visca el Gloriós Cos de Guerrillers!

una nova llista per anar a l'Organització T. O. D. i encara més: Aquella por de molts, d'una extradició i això és el que ens els fa somrients, el que ens els engreixa...

Diuen que n'hi ha que des de fa cinc anys, encara no han deixat ni un sol dia de mirar des de la teulada de casa seva, si veien els pals del vaixell que els ha de portar a Mèxic...

Diuen que si no hi poden anar ara, que ho faran quan les comunicacions seran ben restablertes, és a dir, quan Espanya sera alliberada... Diuen que des de Mèxic ja treballaran per l'engrandiment de la seva Pàtria.

De l'acte de Unió per a la Reconquesta d'Espanya organitzat pel Comitè Regional de U. N. a Toulouse

L'acte del diumenge passat, organitzat pel «Comitè Regional de Unió Nacional Espanola», fou la més alta manifestació de unitat i de fervor patriòtic que jamai haurà celebrat un poble a l'exil.

Senyeres i pancartes arreu, els colors de la pàtria al pit, i al cor l'emoció profunda que puja fins els ulls, als llavis un somriure d'alegria, d'orgull...

Ni una persona més hi hauria cabut al Marche aux Grains, al carrer, davant totes les portes, la gent s'agonbolava, freturosa d'entendre la paraula florida, enèrgica, clara dels oradors.

A la Presidència, destaca al costat de Dr Aguasca, el general Luis, xef dels Guerrillers. Hi ha una representació del Comitè Departamental de la Liberation, i el Comandant La Serre, porta la representació del coronel Ravanel. Els membres del Comitè Regional; etc., etc.

Obre l'acte el President de U.N. Doctor Aguasca i a proposta seva, es fa un minut de silenci a la memòria dels caiguts en defensa de la llibertat. Sona el clari. Recolliment religiós. La Pàtria és present...

Són exaltats els mots del Doctor Aguasca, recordant les lluites, recordant el sofrir.

« La victoria la tenemos en nuestras manos unidos venceremos. » Acaba dient.

Per manca d'espai no publiquem res més que un o dos paragrafs de cada un dels Oradors, fent-nos sol una mica extensos sobre el discurs del representant d'Aliança Catalana i el comandant La Serre. Esperen que el nostre estimat col·lega « Reconquista de España » publicarà íntegres els interessants parlaments, que tants d'aplaudiments obtingueren, acte que figurarà en la història del moviment de unió nacional, per a la reconquesta d'Espanya.

Prengueren la paraula:

HERMOSA. Representant de les « joventudes combatientes », acaba la seva magnífica peroració amb una crida a tota la joventut espanyola perquè ingressi a les « Joventudes combatientes », per a la reconquesta d'Espanya.

Antoni GARDÓ. Dels Partido Socialista Español, en el curs del seu vibrant discurs, parlant de la senyera espanyola diu: « Mañana estará en los Pirineos, pasado mañana, en el corazón de España, en Madrid. » Fa un cant d'amor a la Pàtria exaltant « el sentimiento de dignidad de España ». I esclaireix « que para ser internacionalista, hay que ser patriota ». Fent elogi dels Guerrillers diu que « Los Guerrilleros han conquistado España para España, en el extranjero ».

El Reverent Pare **VILA**, parla de la unió i la unitat: « Unidos frente al enemigo común, todos a una. »

PAZ, Teniente Coronel de Guerrilleros, vibrant, seré fa història dels Guerrillers. Fa una breu però justa biografia del General Luis,

al qual el públic aplaudeix. El General, des de la seva tribuna, saluda. El Tinent Coronel Paz, acaba el seu discurs amb aquestes paraules: « En nombre del XIV Cuerpo de Guerrilleros, destrozaremos a Franco bajo la planta firme del Ejército liberador ».

Jose TORRES, del Sindicat Nacional de Ferrovias, U. G. T., parla de la lluita clandestina, dels sacrificis de la massa del seu Sindicat. Diu que poc importa que el que han fet sigui desaprovat pels que creuen posseir títols de dirigents, si el que han fet està aprovat per la base dels seus militants.

PASCUAL, de la C. N. T., Delegat d'Arts Gràfiques de Barcelona, que ataca durament als que ataquen la U. N., diu — és una de les seves moltes i magnífiques frases — « Aquel que no quiera continuar esa lucha es un traidor », i afegeix: « Se ha dicho que solo era el Partido Comunista que formaba U. N. y bien, si esto hubiese sido verdad, sería una vergüenza para los demás partidos. »

Francisco de TROYA, de Yzquierda Republicana, llegeix unes quetilles que si tenen valor política també la tenen literària, es el poeta al combat « La escision es un crimen — diu — solo favorece a Franco y Falange ».

MARTORELL, representant d'Aliança Catalana.

El camarada Martorell, parla amb la llengua de Cervantes, que no hem mancat mai al més alt respecte, a la més justa deferència. « Cataluna, diu, sempre i en estos moments més que nunca, ha ditcho present ». Afegeix que Aliança Catalana és part integrant d'U.N., representada per tots els portits i organitzacions espanyols. « Vamos al lado de los Guerrilleros, al lado de lo selecto de España i de Catalunya ».

En aquest moment se senten crits de « Viva Catalunya » i « Visca Catalunya », i després d'haver fet un xardorós elogi als guerrillers, amb una energia que palesa el que sent, crida més que diu: « Decimos mare como le diremos traidor al falangista, aun que sea del corazón de Catalunya ».

Martorell s'esten en consideracions sobre les finalitats d'Aliança Catalana i U. N. te frases d'una gran justesa política com aquesta: « No és el problema català sinó el problema de todas las nacionalidades el que se discute ». Parla de l'intervenció d'Aliança Catalana, en la lluita clandestina i afegeix que la lluita fou dura, que ho és encara i que no és a l'Aliança Catalana, ni a Unió Nacional, on es repar- teixen actes de diputat i carteres de ministres sinó que el que s'hi fa és preparar el camí de retorn, el camí de l'alliberació de la Pàtria, i que això necessita l'esforç de tots, la unió de tots sota els dictats de la Junta Suprema resident a Madrid, que tant ha fet i fa per l'assoliment de l'independència del po-

ble espanyol. « Los de España — diu Martorell — tienen más derecho que nosotros a participar en las decisiones a tomar ».

Parla de l'optimisme que sent Aliança Catalana en aquesta lluita per arrancar d'Espanya Franco i Falange. Te paraules de gran sentiment pels que encara jauen en presons i camps de concentració sota la grapa del feixisme espanyol, i diu que s'apropa l'hora del retorn a Espanya, « en donde restauraremos la paz i el pan que tanta falta nos hacen ». Parlant de les bestialitats de Falange comeses contra els nostres germans, contra els nostres pares, esclama: « Cantad! Cantad cara al sol: mañana cara a la pared, pagaréis... »

I els aplaudiments, els visques, l'auditori desbordat, no deixen sentir el final de la seva frase...

I acaba dient:

« CATALUNYA SERA GRAN, COM MES GRAN SIGUI ESPANYA. ESPANYA SERA GRAN COM MES GRAN SIGUI CATALUNYA ».

El camarada Martorell recull els aplaudiments i felicitacions generals, demostrant això, el que és justa la posició d'Aliança Catalana dintre el moviment de U.N.

Pren la paraula el camarada Jesús Martínez, del Partido Comunista, el qual, amb un sentiment i fervor manifest, fa resaltar tots els punts bàsics de la nostra lluita. Recollirem una de les seves frases:

« No reconecemos personalidades, nada más que en los valores positivos que se manifiestan en la lucha ».

El jove Comandant Lasserre, fidel representant dels heroics F.F.I. després de una breu però magnífica i merescuda presentació que li fa nostre President, s'alça, i si ens ha fet l'honor de la seva presència en la presidència, vol culminar aquest, dirigint-nos la paraula.

Tothom dempeus. Tot són crits de visca els F.F.I. a França, al General de Gaulle, Visques a l'Exèrcit Francès. Els aplaudiments se succeïxen. Greu, el jove comandant, llegerement inclinat, accepta amb emoció les mostres de simpatia del poble espanyol. Per dues o tres vegades intenta de parlar... és inútil; els visques continuen... Per fi, la seva veu d'una claretat impecable, es fa sentir.

« Si, com ha dit el vostre President, som el nou Exèrcit Francès, nascut de la massa, en el maquis, en la clandestinitat ». « El poble espanyol ha perdut una batalla, no ha perdut la guerra, com ha dit el vostre President, com digué el General De Gaulle ». Grans aplaudiments.

Amb frases que sol es poden dir quan se senten, el Comandant Lasserre, fa un xardorós elogi dels nostres Guerrillers, i retornen els crits de Visca França, Visca De Gaulle. Parla de la lluita en comú, francesos i espanyols, mantinguda en la clandestinitat. Fa un elogi als alliberadors de l'Ariège. Hi ha gran nombre de francesos diu, que ha fet el jurament de unir-se als espanyols, quan soni la hora santa de la vostra alliberació. « Demà estarem al

vostre costat en la lluita definitiva ».

I el Comandant Lasserre, continua sota una pluja d'aplaudiments: « El poble francès reconeix Unió Nacional com el sol grup que representa la verdadera Espanya ». Parla de la traïció de Franco; diu que no és Franco qui ha guanyat la guerra, aque Franco no és espanyol, que es retirà de ell mateix, al prendre les armes contra el poble espanyol ».

Parla de la lluita del poble francès, de la seva alliberació, conseqüència de la seva unitat, diu que si els pobles volen éser lliures, ells mateixos s'han d'alliberar, i acaba amb aquestes paraules:

« Jo espero que el poble espanyol s'unirà ».

El President clou l'acte. Saluda la Premsa francesa, la lliure, la verdadera, la que treballà en la clandestinitat. Te sentides paraules d'elogi i encoratjament per la França que naix. Saluda a les Nacions Unides i els seus caps suprems. Saluda al General Tito i als seus guerrillers i als nostres els hi diu « heroicos y valientes Guerrilleros de temple de acero, corazón de acero, vida de mártires ». I les seves últimes paraules, després de convidar a tothom a una manifestació que es disolgué davant els balcons del Quartier General dels nostres Guerrillers, són aquestes:

« Nadie puede desertar a la llamada sagrada de la Patria ».

DIUMENGE, GRAN FESTIVAL

Aliança Catalana, ha organitzat per Diumenge, dia 17 del corrent, un gran acte de Solidaritat i d'afirmació, que tindrà lloc al Teatre du JARDIN ROYAL.

Per programes podreu assabentar-vos de l'acte amb tots els seus detalls: Música, poesia, parlaments per detacades personalitats d'Aliança Catalana, etc., etc., i una tombola de caire venèfic, a favor dels nostres mutilats, infants, dones, etc.

No cal dir-vos, que és el Comitè Femini d'Aliança Catalana, qui porta la part més activa en l'organització d'aquest festival.

Cap Català deixarà d'anar-hi. Pel seu significat polític, és una obligació.

Es un deure, per la seva finalitat humanitària, i en quant a l'esbarjo, a l'espectacle, quin català deixaria passar l'ocasió de reviuire hores de casa nostre?

Diumenge, tothom al Teatre du JARDIN ROYAL.

Redacció i Administració
Hotel Gran Balcon
3, Rue Romiguières

DE L'ONZE DE SETEMBRE

QUAN Franco enderroca l'estatua de Rafael de Casanova, no vol enderrocar un esperit separatista català, sino la Catalunya tota, que amb el seu treball, amb les seves lluites, amb el seu alt esperit de consciència democràtica, d'amor a la cultura, ha estat sempre el fantasma de tots els règims d'opressió d'Espanya.

El que la República aplaudia, onze de setembre, aniversari d'aquell setembre de 1714 en que Barcelona suportava el setge el més terrible, « l'horror del qual espantà tota l'Europa », aniversari de la mort heroica del seu defensor, defensor de Catalunya, de la Llibertat, i Llibertat no té pàtria, no té fronteres, defensor d'un poble que un règim esclavitzava igual com a la resta d'Espanya, règim amb orientacions netament estrangeres — el Rei, el primer Borbo, un estranger, Rei que pert en guerres desastroses el poc que li havien deixat — tot allò que la República respectava pel seu alt sentit de record, de sentiment, Franco i la seva Falange ho destruïen com destruïen tot allò que és progrés, que és digne, que per Franco i Falange, Casanova defensant Catalunya té el mateix valor que els Comuneros de Castella, que els capdevanters de tots els moviments revolucionaris, el mateix valor que el més obscur lluitador per a la defensa dels drets humans : de Casanova en destrocen l'estatua i l'escarneixen; dels Comuneros en destrocen les estàtues i els escarneixen; escarneixen la memòria de tots els caiguts en defensa de un ideal de justícia i tallarien la llengua del més obscur lluitador, com tallarien la de Catalunya puig que amb català sempre s'han aixecat crits de llibertat i amb català se'ls digué el 19 de Juliol que Catalunya no volia el feixisme, sinó mantenir el que ja s'havia donat amb la seva expressió dins el sufragi universal, que no volia esclavatge sino treball i escolo en els infants aprenguin a ésser homes del demà i no a posar-se un corretjam i fer un salut bàrbar que és el signe de la guerra...

L'estatua de Casanova, símbol de la llibertat, és un estorb per Franco que el concepte de llibertat de la seva Espanya, està enclos dins una filferada, dins l'ergàstul.

No oblidarem mai l'assassinat de Carles Rahola a Girona, assassinat per Falange per haver, en un article, fet l'elogi d'una estatueta de la Llibertat, estatueta que es troba a l'escala del Museu de Sant Pere de Galligans i que es relaciona amb la guerra napoleònica...

Trenquen l'estatua de Casanova i assassinen a un publiciste honrat perque fa l'elogi d'una estatueta que parla de Llibertat... Ni Rafael de Casanova, ni Rahola no tornaran!... La Llibertat si... i serà al crit de Llibertat que s'alçaran les estatuets del Comuneros, de Casanova, que és farà més gran l'estatueta del Museu de Sant Pere de Galligans que serà l'estatua de Rahola... un Casanova més.

ALIANÇA CATALANA ES CAMI DE CATALUNYA

Ni un sol català honrat, al·lunyat d'Aliança catalana.

Ni un sol home de Catalunya que hagi respirat aires de llibertat i que tingui fe a respirar-los altre volta, pot menar una activitat que no sigui dintre l'Aliança catalana.

Dir que s'estima la terra i no voler trepitjar el camí que se'n obre per anar-hi és la negació del sentiment enyorança.

I el camí, catalans, l'únic, és el de la unió de tots, que unió és força : és per la força que s'esbandeixen els llocs per la força ocupats.

I aquesta unió qui l'ha feta en la clandestinitat, quan les carretes que menaven als camps de concentració es feien malbé de tant de passatge, quan les lloses del dintell de les portes de les presons es cisellaven al pas de tants presos, quan els llocs de tortura de la Gestapo i la Milice sentien planys també en català arrencats pels « tortionaires » per arrencar una confessió que en català no sortiria pas, qui ha fet aquesta unió, qui la fa ara, qui la manté, qui la propaga, qui la vol, qui l'exigeix, és Aliança Catalana.

Aliança Catalana dintre la Unió Nacional.

Aliança catalana de cara a casa nostra.

Tu has recitat avui en el fons del teu cor una margalliana ? A Catalunya doncs !

Tu somniés Verdader ? A Catalunya doncs !

Tu penses en les nostres, magnífiques terres de conreu, les nostres muntanyes, aquella costa Brava, admiració del món ? A Catalunya doncs !

La nostra indústria ? El nostre comerç ? Aquell cel tan blau ?

Tu penses en la nostra història, aquella Catalunya del XI^e segle en què es considerava el poble català « com el poble més lliure del món » ?

Tu enyores la teva companya ? L'enyores... fa anys que no us heu vist, apa doncs... que fas que encara et mous políticament allunyat d'Aliança catalana ?

I tu, jove català, que tens els pares a Catalunya, tu, seriós, honrat, és que no t'has assabentat que existeix Aliança Catalana ? Ho sabis ? I doncs ? Aliança Catalana és camí de Catalunya.

Si pots anar-hi pel gran camí no cerquis una drecera.

CATALUNYA, TERRA ESTIMADA

Per Jordi de Montroig

Catalunya, terra de llum, de presigis seculars, tot català que no faria, que no ha fet, que no farà ? que no farà Catalunya perquè sigui terra lliure de tot jou, d'opressió ?

Catalunya, terra aimada, mar i cel, muntanya i pla, una història que es destria pels combats de llibertat; si un català t'oblidava, tindria el nom de català ?

Catalunya, terra santa, florides cendres dels d'ahir, cada pas un alt record, cada camí un poema; la nostra mar és l'immens llibre on hi ha escrit ton immortal. Cada muntanya és un calze, tota tu, l'altar sublim. Quan de tu en l'exili parlem, combreguem amb l'hostia santa de l'amor més inspirat... si un català no hi combrega... mes pot ésser d'un català ? Català vol dir : bondat, vol dir seny i sentiment, català vol dir : cor noble i un cervell sense lligam. Ni un català no s'en aparta d'aquest nostre combregar.

Catalunya, dels martiris que t'han fet vils opressors, amb ta sang tèbia i vermella tu has pastat món per demà. Ai, d'aquells que ho menyspreïn ! ai, d'aquells que no ho creuran ! Si tenen sang a les venes no és roja ni calenta, és la sang que no xarboti, que no coneix batecs del cor; regarà cobert dellot, regalim de bassa fosca, ni espill, ni llum, ni fressa, ni ningú mai no l'ha cantat i ni creix amb la riuada, ni ningú no sap on va a morir... que el que es creu la terra ferma, és el llot que amaga l'aigua i el que es creu que encaia és aigua, no és més que terra molla.

Més ningú de català no ho menysprea ni hi perd fe !

Catalunya, tu ets mare, els teus fills com et plorem ! Si fugirem, no som fora, que tu ets dintre el nostre cor... ton imatge ben gravada. Tu ens la graves quan naixem, amb tes mans que són la Història, amb tes mans que són tan fines de tant que han aman-yagat; amb tes mans, que són tan dures de tant d'empunyar la falç; amb tes mans que tallen roses, amb ta mà, que un llibre porta; mà de mare, mà de santa; amb tes mans, oh, Catalunya ! que tots les volem per guia, les mans que no són mai balbes, per les mans dels teus bons fills...

Catalunya ! Catalunya ! fa cinc anys que cada dia et cantem un goig d'enyor... i pensar, oh, Catalunya ! que els que són al teu redós també el canten cada dia, cada dia, fa cinc anys, que les mans te n'han lligades i als pits t'hi han posat sal...

Però m'han dit que al fons dels patis amb les moles ben untades — que no cal pas fer remor — coltells a milers s'esmolien per als lligams de les teves mans, oh, mare Catalunya ! i pel cor dels teus butxins, i que la sal que als pits et posen, la fondrem amb la mel dolça d'un amor més pur que mai.

En sabem de casa nostra un camí molt ben marcat : dona'm la mà; aquell, la mà amb tu, de la mà tots, així s'hi va...

De coltells, a casa nostra, mai no n'han faltat ni en faltaran...

COACCIONS, NO!

Un home, un català honrat, un refugi, home que ha fet sempre el seu deure, a Catalunya i aquí, decidit col·laborador en els rengles d'Aliança Catalana, orgullós d'ésser-hi, puig que sap que és des d'Aliança Catalana, seguint el seu programa, fent-se seves les consignes que dona, que treballa per Catalunya, per la seva alliberació, la setmana passada ha estat víctima d'una amenaça de les més odioses, de la més baixa estofa, coaccióment propi de gangsters, coacció inexplicable, o que si es vol explicar, direm que és fer el joc a l'enemic...

Pels carrers d'aquesta Toulouse, — que desde que és alliberada del jou alemany, també tenim una mica de dret a dir-li la nostra Toulouse, car sang nostra, ha tenyit de roig el seu asfalt — passava l'home del qual parlem, absorbit pels seus afers, quan dos éssers, catalans també, se li planten davant. L'un, l'altre sempre fa el mut, un pas darrera d'ell, diu amb to seriós:

— Que no em coneixes ?

El nostre home, que no és així com així que perd la serenitat, s'el queda mirant, i mira a dreta i esquerra tot seguit; a cada cotat de carrer, un home... Bona vigilància! Quatre homes per un tot sol! Bona guarda personal! Bona coacció!

I el nostre home es te que sentir aquests mots:

— « Si continueu amb les vostres activitats dintre l'Aliança Catalana, jerem que us agafi un refredat... ».

Textual.

Això, senyors, catalans tots, això, ja ho hem dit, si un nom te és aquest: fer el joc a l'enemic, posar a la pràctica la dita « Divide ut imperes ».

El nostre home va contestar que fessin atenció, molta atenció al que deien, al que feien, que hi havia atres de refredat que es podrien convertir amb aires de pulmonia...

Nosaltres, Aliança Catalana, ens fem seus els mots del nostre home i afeigim això: « que no ens manca ni paciència ni mitjans i que a buen entendedor... »

Aliança Catalana, que no te altre objectiu que treballar per l'alliberament de la pàtria, pel seu engrandiment, amb el convenciment de que és sol amb l'unió de tots que es podrà obtenir llibertat i engrandiment, unió que te que ésser l'únic panó que te que onejar davant nostre quan entrarem a casa, si no volem que el nostre país no progressi, visque arressegat, no toterarà que es facin més amenaces contra cap dels seus membres i repeteix ben alt perque tothom ho entengui:

Tot català que fomenti la desunió entre els catalans, va contre Catalunya, per tant, marca al costat de Franco i Falange.

En aquests moments, el català pren el nom de traïdor a la Pàtria...

« En el fossar de les moreres, no s'hi enterra cap traïdor... »

Catalunya

DORTANT VEU D'ALIANÇA CATALANA (U.N.F.)
Suplement setmanal del departament de l' Hfe. Gnc.

Churchill ha dit :
" Els pobles no
tin dran més que el
que es mereixen. "

EDITORIAL

L'aportació d'Aliança Catalana a Guerrillers

ALIANÇA Catalana aporta a guerrillers — que són els que han fet a l'exili el primer gest per l'alliberament d'Espanya — un contingent de joventut que cada dia augmenta en proporció. Això palesa d'una manera ben clara l'esperit de reconquesta de la Pàtria que anima, que fa vibrar les cordes les més íntimes dels adherents a Aliança Catalana. Espanya, Catalunya, en són la fita. El català ho sap, i sap que és des de guerrillers des d'on es podrà donar als esclavitzadors d'Ibèria el cop mortal que obrirà les portes de la llibertat, que esfondrarà per sempre l'oprobri, la misèria, que, com una afront pel món, encara plana més enllà dels Pirineus.

És inconcebible pensar que encara hi ha qui espera. Quan la feina pressa, quan depèn de la nostra ràpida acció el que Catalunya sigui o no sigui, l'esperar — esperar, què? — és un crim. No poden existir ni vacil·lacions de cap mena, ni res — si veritablement som exilats, enemics de Franco i de Falange; per tant, amics de la llibertat —, res absolutament no ens pot assaltar com idea contradictòria al nostre primer pensament, que el primer pensament de tot ésser empresonat és cercar la llibertat; el primer pensament de tot exilat és tornar a casa, portant però, amb l'anada, l'enderrocament del règim odiós que ha fet que hagi viscut anys allunyat de tot allò que és preciós i incomparable.

Aliança Catalana i els guerrillers saben que és d'una necessitat absoluta, sagrada, el tenir preparades abans, molt abans que s'acabi la guerra, les condicions necessàries per anar a la reconquesta d'Espanya, si no en volem pagar ben doloroses conseqüències. És l'acord de Teheran que s'imposa; són els mots de Churchill que, amb la nostra condició d'espanyols, de catalans, no podem oblidar ni un sol instant. Cal que la nostra terra, que en el curs de la seva llarga història ha sabut ben demostrar al món com pagava als tirans les seves lleis amb sang tenyides, demostrí una vegada més que del nostre camp en sabem arrancar les males herbes, i no volem que elles se'ns mengin el sembrat, i hàgim, llavors, d'anar a pidolar un sac de blat als que ens pagarien amb el somriure del menyspreu més merescut, per no haver sabut aprofitar una ocasió, que és l'ocasió que han aprofitat tots els pobles, girant l'esquena al seu amo i fent-li armes tot seguit, per poder comptar en l'hora transcendental i no llunyana de passar comptes.

La Junta Suprema de l'Unió Nacional ha llençat el mot d'ordre i el mot d'ordre és : A LA LLUITA!... A la lluita per la reconquesta d'Espanya. I Aliança Catalana respon magníficament engrossint els rengles de guerrillers, que és amb ells i sota les ordres de la direcció suprema que aconseguirem la victòria immediata contra els botxins de la pàtria, ja massa tenyida de sang, ja massa una vall de llàgrimes, recó de misèria on perdura la llei criminal del feudalisme, on ha començat una altra escandalosa repressió, per ofegar allò que indefectiblement ha d'arribar i és l'horror de tots el sicaris d'Espanya.

L'exemple de la França

Els esdeveniments de França ens han palesat que la condició essencial per l'alliberament d'un poble, és l'unanimitat d'aquest poble per a enderrocar llurs opressors.

De res no hauria servit, però, la unanimitat, si no hagués estat activa o si hagués estat frenada per ambicions de grups, volent-la exclusivament condicionada a mantenir ells la seva hegemonia.

El triomf esclatant de la Resistència ha estat possible perquè a cadascú que ha volgut adherir-s'hi, no se li ha demanat altra condició que ésser francès de cor, l'amor a la seva pàtria i la voluntat de sacrificar-se per la seva llibertat. I per això, ara, tots els veritables francesos tenen l'orgull d'haver-la assolida, i per això el triomf els pertany a tots i no a aquest grup o a l'altre.

Ha estat el triomf de la democràcia dels que saben conviure, dels que saben respectar-se, dels que sa-

Segueix 3 pàg.

BIOGRAFIA

del petit Commandant Franco

Per J. NART RODES
Ex-professor i ex-diputat

Jo voldria fer un lleuger croquis d'aquest personatge. Amb una gran propaganda pagada i d'entesa internacional reaccionària, hom ha volgut, durant la guerra civil d'Espanya, fer passar Franco a l'estranger com un cap militar de geni, un home polític, un cristià sincer. Res de més fals que tot això. Ell és tot simplement el Petit espanyol.

dreçar-se al suprem grau de generalíssim i, de més a més, cap de l'Estat.

Però per aconseguir aquesta finalitat, en lloc d'un cop d'Estat, no sagnant com els de Pavia i de Primo de Ribera, Franco ha tingut necessitat de l'ajut en gros de Hitler i de Mussolini i d'una guerra civil afrosa per acabar amb un poble privat del seu exèrcit i boico-



Si el poble no oblidia les frases, les fotografies tampoc les perd així com així...
Mireu-vos-el ! No en té prou del contacte d'una mà. I, en el seu rostre, com s'hi pinta l'orgull de poder saludar el « Boig de la Taverna de Munic ».

Desembarcat al Marroc, l'any 1912, com a lloctinent, ell és general de brigada catorze anys després. Per arribar a això, n'ha tingut prou amb portar, dintre la Legió — arreplec de tota mena de gent — una petita guerrilla d'operacions descosides contra unes tribus desarmades.

La segona part de la seva carrera té per teatre, aquesta vegada, el sol mateix d'Espanya. Com que ja no hi ha més guerra al Marroc espanyol, cal trobar-ne una altra per a les seves exhibicions guerreres i els seus llorers. L'any 1936 és general de divisió; el 1939, després de la fi de la guerra civil, ve't-aquí el nostre petit comandant

tejat per gairebé tots els països.

Com a prova de la seva capacitat militar no en caldria res més, si nosaltres no en teníem encara dues altres mostres més a exhibir. Durant aquesta guerra, quan la gran retirada russa, Franco pronuncia un discurs en el qual digué que la guerra no tenia d'aquell moment endavant més objecte ni raó d'ésser, ja que les armes ja ha vien dit llur mot definitiu. Més tard, quan el redreçament rus li mostra que s'havia equivocat; la jactància i la por li fan dir en un altre discurs que si mai arribava — que no era de creure, segons

Segueix 3 pàg.

De l'acte benèfic i d'afirmació del Comitè Femení d'Aliança Catalana

ALS MONUMENT ALS MORTS

L'acte benèfic i d'afirmació catalana, organitzat pel Grup Femení d'Aliança Catalana el diumenge dia 17 de Setembre, revestia un caràcter netament de casa nostra. Era, en realitat, l'aniversari de Rafael de Casanova el que se celebrava, ja que el dia 11, circumstàncies determinades no ens deixaven fer el festival.

I si bé l'estàtua de Casanova on portar-hi un ram de flors, era absent, no per això deixàvem de portar-li — indirectament — les tradicionals flors que mai no li han mancat, ni li mancaran. Fou al monument als morts de Tolosa, la flama del qual és avivada des de l'alliberament de la vila, on, de matí, el Grup Femení, seguit de gran nombre d'adherits a A.C., aportava una magnífica garba de flors amb les llaçades catalanes. I fou al voltant de la flama, enmig del recolliment — els esperits volaven cap a casa nostra —, quan l'amic Eugeni Semis, del Comitè Regional d'A.C., demanava un minut de silenci « a la memòria sagrada — digué — dels morts per la llibertat, caiguts a França i al nostre país. » Aquestes senzilles paraules resumien l'acte. Rafael de Casanova hi era present...

TOMBOLA BENEFICA I FESTIVAL

A la tarda s'obria la tombola amb gran animació i concurrència, fent-nos la delícia amb música de sardanes tan enyorades i que amb tant de desig s'espera poder-les sentir i ballar a la plaça dels nostres pobles, amb aquella fe, amb aquella unció que sols pot exaltar la nostra dansa nacional.

Més tard, començava el gran acte d'afirmació catalana. Presidia el Sr. Aguasca, President d'Unió Nacional, i destacaven a la Presidència els Comitès Regionals i Departamentals d'Aliança Catalana, el Regional d'Unió Nacional, Rogelio Peña, que portava la representació dels Guerrillers, i l'escriptor Lluís Capdevila, el nostre estimat col·laborador, el qual havia de prendre la paraula en l'acte, fent honor a la Presidència.

Als acords de la « Santa Espina », tothom s'alça i a la cara de la gent es llegeix l'emoció.

Obre l'acte el Dr. Aguasca. Fa un emocionant cant d'amor a la Pàtria llunyanca. Es veu vibrar en ell tot el sentiment del català pur, tota l'enyorança concentrada després de cinc anys en un cor lliure, desinteressat, i amb paraules ben clares i precises anatemitza els esclavitzadors de Catalunya i d'Espanya. « Camí dels Pirineus hem de reconquerir la nostra Pàtria contra els traïdors i reconquerir el dret de parlar la nostra llengua. » Agraïx als Guerrillers la presència a l'acte, té mots d'encoratjament per a ells, que són, diu, « la base dels nostres

desigs de reconquesta dels nostres països i de les seves llibertats. »

ROGELIO PENA, representant dels Guerrillers, s'alça i en castellà, en nom de la IV Brigada de Guerrillers d'Unió Nacional, saluda Aliança Catalana i tots els assistents a l'acte; excusa l'absència del cor de Guerrillers i fa ofrena a Aliança Catalana d'un magnífic pergami amb aquesta inscripció : « Els Guerrillers d'Unió Nacional saluden l'Aliança Catalana com a representació genuïna dels interessos del poble català ». Aquest gest és acollit amb xardorosos aplaudiments i del públic se senten visques als Guerrillers. Fa un elogi de Manuel Azaña a la memòria del qual i a la de Lluís Companys demana un minut de silenci que s'executa tothom dempeus. Diu que és l'hora d'honorar els morts per la pàtria; però que tenim un deure encara més urgent, que és el de reconquerir Catalunya i Espanya. Fa un salut als morts catalans per la llibertat, afegint « que és a nosaltres que ens pertoca de venjar-los i no als estrangers ».

NURI PUJOLAR, del Comitè Femení d'Aliança Catalana, comença el seu parlament dient que no són moments de sentimentalismes, ni de lirisme exagerat.

« Hem de demostrar que Catalunya viu — exclama — i que els catalans sabem molt bé en quins moments vivim ! » Parlant dels transcendents moments que travessem, diu a les nostres dones :

« La dona té un lloc a la lluita i a la Catalana també el seu. Totes les dones del món s'han posat a la lluita contra el feixisme. Es un deure que com a dones tenim : no fer una lluita passiva, sinó una guerra declarada contra els bàrbars que ens han arrencat els nostres fills, els nostres pares i germans; que han deportat germans nostres, deixant infants completament abandonats en camps de concentració. Tot això no pot ésser indiferent a cap dona. »

Parla de la tasca portada a terme pel Grup Femení.

« El Grup Femení d'Aliança Catalana — diu — des de terres de França ha començat la lluita que no acabarà fins que haurem foragitat el feixisme, no simplement de Catalunya, sinó també d'Espanya. Fa homenatge a les que en la clandestinitat havien sabut lluitar amb tanta valentia, exposant-ho tot, i exhorta la dona catalana amb aquests mots plens d'entusiasme :

« Companyes !, així que amb tanta valentia ens hem guanyat, no ho hem de perdre. No us demano que totes sigueu lluitadores; no us demano de prendre cap arma; però també es pot ajudar sense cap arma a la reconquesta de la nostra Pàtria. »

Pensem en els infants que encara estan en els camps per no tenir on anar. No és ajudar a la nostra lluita prendre un infant desemparat a casa nostra ? No és anar contra el feixisme ajudar moralment i materialment els nostres mutilats ? »

I afegeix més avall :

« Cap cor de dona no pot quedar insensible a la nostra crida. »

Als guerrillers els diu : « Guerrillers : el nostre braç armat els que ens obriran de bat a bat les portes de Catalunya ».

I acaba amb aquests magnífics mots d'encès patriotisme de fe en el nostre demà :

« Les noies catalanes hem d'ésser l'ajut moral i material de tots aquests germans, i quan soni l'hora definitiva de la reconquesta de Catalunya i Espanya, hem d'anar al costat dels Guerrillers, i ha d'ésser una noia catalana la que posi al mig de la plaça de cada poble la nostra bandera. »

Grans aplaudiments.

EUGENI SEMIS, del Comitè Regional d'Aliança Catalana, parla amb la serenitat que el caracteritza. Recollint les paraules de Nuri Pujolar, parla de la incorporació de la dona catalana a la lluita, dels molts aspectes en els quals elles poden manifestar les seves activitats. La dona catalana, diu, ha provat sempre la seva capacitat i ara més que mai té el deure de capacitar-se ». Seguidament parla en termes enèrgics de la falsa posició dels refractaris al moviment d'unitat, « els quals no arriben a comprendre que la seva obra és negativa, i es transformen inconscientment en agents de l'enemic. No podem perdre un temps preciós, afegeix, en polèmiques inútils, inabarcables que puix que això seria temps que robariem a les nostres tasques de cara a Catalunya i Espanya ».

« Ningú que sigui de consciència honrada i que desitgi l'alliberament de la nostra terra del jou de Franco i Falange, no pot estar contra el programa d'Aliança Catalana, el qual és exposat d'una manera ben clara i raonada ». Seguidament fa un paral·lelisme entre la lluita dels Pobles Units per la seva llibertat i el redreçament de la Humanitat tota i la nostra lluita. « Cap dels pobles que estan contra el feixisme, diu, no haurien aconseguit cap victòria si tot el poble unit no s'hagués abocat contra l'invasor ».

Parla del perniciós que és en aquests moments l'esperar, la passivitat, el deixar fer esperant que ja vindran al nostre ajut, i exclama : « Si nosaltres volem tenir un lloc d'honor que ens mereixem en el concert de les nacions quan la pau sigui signada, no és amb actituds d'espera, sinó amb actitud decidida de lluita que ens farem respectar, convertint-nos en els rector dels destins de la nostra Pàtria. Cal que quedi ben sentat que, si nosaltres esperem que una Potència Estrangera foragiti Franco del sol nacional, nosaltres hipotecarem la llibertat política i econòmica de Catalunya i d'Espanya ».

S'estén llargament sobre la política d'equilibris i vacil·lacions que ve fent Franco d'un temps ençà, i diu : « Franco no pot enganyar ningú, el món sencer sap que totes les seves protestes de neutralitat eren mentida, que els submarins alemanys es proveïen als ports d'Espanya, que Franco afamava el nostre país perquè no els faltés res als enemics de tots els pobles lliures i tothom sap que actualment, contra les seves promeses, els alemanys troben a Espanya, a Catalunya, un acolliment oficial en lloc d'ésser desarmats i internats ».

Parla de l'exemple que han donat tots els pobles donant l'esquena als seus botxins i fent tot seguit armes en contra d'ells, i diu que « si volem ésser representats

en la futura Europa, hem de presentar batalla al nazisme, sigui de la manera que sigui, sota la forma que es presenti ».

Fa un cant exaltat però just als nostres guerrillers, que, lluitant al costat dels F. F. I., tant de braó han demostrat, i diu que són ells els que amb la seva sang han guanyat la personalitat que ara guanyem a França, « personalitat que la devem al valor i a l'heroisme dels nostres guerrillers ».

Acaba el seu magnífic discurs, en el curs del qual ha estat repetides vegades interromput per xardorosos aplaudiments, fent una crida a tots els homes perquè s'incorporin a guerrillers, i exalta els sentiments de llibertat que animen el nostre Poble.

LLUIS CAPDEVILA, l'ex-director de « La Humanitat », ens parla amb la claredat, amb la franquesa que el caracteritza. Diu que els pobles de Catalunya i d'Espanya van units a la reconquesta de la Pàtria. « Catalunya no és separatista, sinó que és la capdavantera de les idees de germanor i solidaritat entre els pobles hispànics ». Fa una exposició del que ha estat sempre i del que és la nostra lluita de cara sempre a les llibertats, a noves millores en tots els ordres de la vida. Parla del catalanisme en el veritable sentit en què nosaltres l'interpretem i diu : « Val més un Lluís Bello que un Cambó ».

Parla de l'11 de setembre com a « commemoració, no d'un fet de guerra de Catalunya contra la resta d'Espanya, sinó del fet d'armes d'un poble que defensava la llibertat, tant la seva com la dels altres pobles d'Ibèria, contra la ignominia de Felip V. »

Té mots de sentida recordança a l'estàtua de Rafael de Casanova. Glosa la festa com a cosa d'enlairat sentiment del poble català, i diu « que malgrat que Franco hagi fet destruir la seva estàtua, cada català continua a veure encara sobre el sòcol nu la silueta d'aquell gran patriota que queia defensant Catalunya i la llibertat ». Fa una comparança amb el malfurat President Lluís Companys, del qual « hem de portar al cor el seu record perquè ha sabut lluitar i, sobretot, perquè ha sabut morir ». « Quan els tirans cauen, cauen per sempre; els pables, però, s'aixequen sempre de les seves derrotes i no són mai vençuts », diu parlant de les lluites mantingudes en el curs de la Història per tots els pobles, i afegeix : « els vencedors de la guerra d'Espanya som aquí, i la darrera batalla la guanyarem nosaltres perquè estem units. I més avall : « El que es refusés a integrar aquesta unió seria un traïdor i les seves activitats no serien profitoses per ningú més que per Franco. Estem en moments de lluita i tota dilació seria un crim. »

Amb fina ironia parla de la « no intervenció », del mal que ens ha fet en el curs de la nostra guerra i diu : « Si hem perdut la guerra és a causa de la « No Intervenció », perquè tots els prudents d'Europa s'havien quedat a casa, no comprenent o no volent comprendre que la primera espurna de la guerra europea s'havia encès a Espanya ». Fa un gran elogi dels guerrillers i un crit perquè tothom s'incorpori a la lluita : « a guerrillers, dintre les activitats ciutadanes ».

DE L'ACTE BENÈFIC

nes, amb la ploma a la mà, tots tenim el nostre lloc de combat ».

Lluís Capdevila, que en el curs del seu discurs és interromput manta vegada pels aplaudiments, en acabar rep les mostres d'admiraació i simpatia de tot l'auditori.

El President, Dr. Aguasca, resumeix. Desitja que es facin altres actes semblants a aquest, i demana que tothom s'incorpori a la lluita per Catalunya, per Espanya.

Després i sota l'ordre establert pel programa, el tenor Casado ens delecta amb el seu talent, una veu ajustada, i arrodoni els seus dotes d'artista en els duos amb la Senyoreta Robel, la qual també estigué magnífica, fent gala d'una veu que l'exigència no en demana més, d'unes maneres exquisides.

Es llegiren poesies, tothom molt aplaudit i amenitzat tot magistralment per l'orquestra de Lluís Templado.

Els mutilats, les dones, les criatures, en trobaran les bones conseqüències d'aquest magnífic acte, el qual acte és també l'enfortiment d'Aliança Catalana, que vol dir haver fet un pas més envers la nostra Pàtria.

BIOGRAFIA

del petit Comandant...

ell — que el camí de Berlín restés obert, ell, Franco, tenia dos milions de soldats espanyols per barrar-los-en el camí. A falta d'altra cosa, s'accontenta amb la « División Azul ». Heus-aci el militar de geni.

Tracem ara les línies essencials de l'home polític. El seu paper en la preparació de la insurrecció militar, i no del suposat aixecament nacional, fou el que hi pot haver de més hipòcrita. En el moment de la proclamació de la República, l'any 1931, Franco, trobant-se a la direcció de l'Escola Militar, publicà una ordre del dia en la qual deia als seus deixebles: «La República ha estat proclamada a Espanya i els poders de la Nació són a les mans d'un Govern provisional. L'Exèrcit, serà i unit, ha de sacrificar tota ideologia pel bé i per la tranquil·litat de la Pàtria.» Més tard, en el seu discurs de comiat de l'Escola Militar, repeteix el mateix disc amb aquests mots: «El dret d'opció i de lliure arbitri no existeixen per als que han rebut el dipòsit sagrat de les armes de la Nació i que han de sacrificar-ho tot al seu servei.»

Vegem ara els fets. Promogut Cap d'Estat Major, ell es posa tot seguit a la tasca de reorganitzar els quadres, manipula a la seva manera les condicions de posta en disponibilitat i retira el comandament de les unitats a tots els generals i oficials suspectes d'ésser republicans: Miaja, Riquelme, Sarabia, Mangada, Villalba, Sandino, Hidalgo de Cisneros, etc.

Això és talment visible que, sorprès del que passava, el President de la República, Alcalá Zamora, diu al seu Ministre de la Guerra: «Observo que tots els que són afavorits per l'avancament o reintegrats en llur lloc, són enemics de la República.»

El febrer del 1936, després que les eleccions van portar les esquerres al poder, Franco, segur en aquest moment de tenir ja a les

seves mans els ressorts de comandament de l'Exèrcit i que només li mancava, per a reeixir el seu cop, de guanyar l'adhésió de la guàrdia civil, comença a desemascarar les seves intencions. En efecte, prenent pretexte de les manifestacions d'alegria del poble en ocasió de l'èxit de les esquerres, Franco crida al telèfon el general Pozas, cap de la guàrdia civil, fent ús d'aquest llenguatge: «Suposo que sou al corrent dels esdeveniments.» I l'altre que li respon: «Però si no passa res d'anormal!» Contrariat se'n va anar a trobar els Presidents de la República i del Consell de Ministres tractant d'obtenir d'ells l'estat de setge i de guerra del país, o sia el traspàs dels poders públics a l'Exèrcit. Hom va refusar.

Tot seguit hom va saber que Franco, veient que no reeixia en el seu projecte, es preparava, en col·laboració amb el general Godeu — més tard afusellat a Barcelona, quan la revolta militar — a aixecar les guarnicions, no sense haver fet anar secretament el monàrquic Goicoechea a Roma i el general Sanjurjo a Berlín per posar d'acord la doble qüestió de l'ajut de Mussolini i de Hitler.

Es aleshores que, com a suprem càstig infligit per aquesta República massa bona fins a l'extrem, que ja havia perdonat Sanjurjo de la pena de mort, hom s'accontenta d'enviar, amb comandament, el general Godeu a les Balears i el general Franco a les Canàries.

La resta és prou coneguda: l'alistament forçat dels moros per a lluitar a Espanya, malgrat la prohibició explícita de reclutar tropes per a l'exterior; la guerra civil i la matança de més d'un milió d'espanyols, amb la instauració d'un règim d'opressió sagnant.

Franco cristià. En una de les seves allocucions durant la guerra civil, va gosar dir que no vacillaria a fer matar deu o dotze milions d'espanyols per tal d'establir una Espanya a la seva manera, car aquesta, a la època de la seva més gran esplendor, no tenia més de vuit o deu milions d'habitants.

Torquemada, el famós inquisidor general que va aflamar amb les seves fogueres les ciutats d'Espanya, tenia el mateix llenguatge a propòsit dels heretges. Allò que hom sap menys és que Torquemada era, igualment com és Franco, un jueu renegat. El cosí germà de Franco, Bahamonde, escapat de la presó falangista del fàstic que li feia, escrivia un article sobre la genealogia jueva dels Francos, família cèlebre per haver estat barrejada al procés anomenat «de la Glòria», causa ocasional de l'expulsió dels jueus pels Reis Catòlics.

A Espanya, on no existeix el menor partit pres contra els jueus, hi ha, per contra, una repugnància instintiva i tradicional envers els renegats, a tal punt que, per a estigmatitzar una persona dolenta, hipòcrita, hom té aquest simple mot: **Renegat!**

«L'avantguarda armada del moviment espanyol i català de lluita contra Franco i Falange, és el XIVè Cos de Guerrillers i el seu Agrupament de Guerrillers a França anomenat «Reconquista de Espanya», en les unitats dels quals també tenen el seu lloc d'honor i de combat els catalans.»

Una conclusió de la darrera reunió del C.D. d'A. C.

L'Aliança Catalana a Perpinyà

L'acte de Perpinyà ha estat el més gran exponent de catalanitat celebrat fins avui en terres de França. Acudiren de totes les contrades homes, dones, tots fretuosos de poder entendre les veus autoritzades d'aquells que a la capdavantera del moviment d'Aliança Catalana i Unió Nacional havien de precisar sobre els punts cabdals dels moments transcendents en què vivim.

El teatre municipal era petit per a encabir-hi la gentada. Al carrer, davant dels altaveus, els que no havien pogut entrar, a peu dret, si no gaudien en ple de l'espectacle, gaudien de la veu dels oradors.

Presidia l'acte el President de la Unió Nacional, Dr. Aguasca, i l'acompanyaven representacions de tots els Comitès Departamentals i Regionals, el Cap militar i l'estat major de la I Brigada de Guerrillers, 26 Divisió.

Els « Segadors » deixaren sentir les seves notes emotives escoltades dempeus, amb un silenci religiós, i tot seguit es feia sentir la veu del President. Fa un cant a Catalunya, a la seva llengua i canta les excel·lències « d'aquesta terra que tant s'assembla a la nostra ». Fa història dels martiris soferts aquests últims temps i durant cinc anys, i diu que ja s'han dissipat « les tenebres en què estàvem sotmesos i que ha arribat l'hora de la lluita per anar a l'alliberament dels nostres germans de més enllà dels Pirineus ». « Ja ha passat, diu, l'hora de les paraules, és hora d'acció ». Estigmatitza Franco i la seva Falange i els diu « estrangers venuts a la creu gammada i a l'ordre de l'estranger », mots que son acollits amb cardorosos aplaudiments. Fa una crida a la unió cada dia més estreta de tots dins els rangs d'Aliança Catalana i Unió Nacional, i té paraules honoroses i de coratge pels nostres Guerrillers. En finalitzar les seves paraules, del públic s'alça un crit de « Visca els màrtirs de la llibertat ».

La manca d'espai no ens permet donar ni tan sols una part dels magnífics discursos pronunciats; si que direm que foren tots molt aplaudits i que coincidiren tots en la necessitat d'enfortir cada dia més A. C. i U. N. Elogiaren tots els nostres Guerrillers, demanant l'ingrés a les seves files de tots aquells

aptes per a empunyar una arma. Criticaren durament els que fan el sord a la crida per la unió, demostraren la fe absoluta en la Junta Suprema directora del moviment d'unió, estigmatitzaren com es mereixen els esclatitzadors de Catalunya i d'Espanya, Franco i la seva Falange, i digueren que s'apropa el moment de fotragitar-los de la Pàtria que, com digué molt bé Martorell, del Comitè Regional d'Aliança Catalana, « seria una vergonya entrar-hi de genolls quan podem entrar-hi de peu i amb les armes a la mà ».

Parlaren:

PEYDRO, per les Joventuts combatents;

JESUS MARTINEZ, com a representant de la Unió Nacional;

NAVARRO LOPEZ, pels Guerrillers;

LLUIS CAPDEVILA, com a representant de la Intel·lectualitat Catalana dintre Aliança Catalana; SOTO, per la C. N. T.; GRANIER BARRERA, pel P. S. U.; CLARET, per E. R. C.; MARTORELL, per la U. G. T.; PEDROS, per U. de R.

El Dr. Aguasca féu un resum de l'acte. Exaltà tothom a la unió i a la lluita; féu un salut a la U. R. S. S., a Anglaterra, als E. E. U. U. i a la Xina i els seus caps suprems, no oblidant de fer un gran elogi de la nova França.

Finalitzà l'acte amb els « Segadors » i « l'Himne de Riego » i visques a Catalunya i Espanya.

A la nit hi hagué un gran festival; al teatre municipal també. No cal dir que no s'hi cabia. Els artistes, tothom, estigué magníficament a l'altura de les circumstàncies; tothom es superava. Al final, tot el públic, dempeus, acompanyà el cor del Rosselló, que havia executat magistralment magnífiques cançons de la terra, a cantar ja « Marsellesa ». Després d'aquesta, i a proposta del públic, es cantaren els « Segadors », « l'Himne de Riego » tancava aquest acte que ens deixa un tan magnífic record, tan bella impressió per la seva grandiositat, per ésser tan a prop de la nostra Catalunya i dins un Perpinyà català com mai no l'havíem vist, i perquè fou la confirmació indiscutible de la unió de catalans i espanyols de cara a l'alliberament de la Pàtria.

ja que els esdeveniments van ràpids, i seria de tómer les conseqüències per a l'esdevenidor de la nostra pàtria, si no es realitzés la unió indispensable per a foragitar Franco i la Falange i presentar-nos davant del món com un poble que sap el què vol i on va.

Aguditzem el sentit de convivència entre tots els que hem combatut i combatem el feixisme. Deixem de banda intoleràncies negatives, posicions errònies per apassionades i mirem alt, i considerem que totes les nacions alliberades d'Europa, segueixen la mateixa pauta que «Aliança Catalana», i és així, perquè aquesta pauta no és un caprici de ningú, sinó una necessitat històrica que les circumstàncies determinen.

Voler, o esperar que el problema d'Espanya i de les seves nacionalitats es resolgui altrament, com una excepció, si no és res pitjor, és almenys una ingenuïtat.

Inútils serien els esforços, inútils serien els sofriments d'aquells patriotes que, per alliberar-se, no sabessin convertir llur anhel, i el dels altres, en un sol impuls irresistible per a triomfar de l'opressor i mantenir després la pròpia sobirania.

Pere GRAU.

Setembre del 1944.

L'Exemple de la França

ben deixar posicions negatives que hauria estat inoportú voler fer prevaler quan haurien obstaculitzat la realització de l'anhel nacional d'alliberament.

I aquesta gran virtut cívica no ha assolit tan sols l'esclafament del nazisme, sino també el dret a la independència, a la sobirania.

Si tots no haguessin coincidit en una fita exacta i en com havien d'organitzar la victòria, és quasi segur que l'enemic encara els dominaria; però tot i admetent que, sense aquesta unanimitat, l'enemic també hagués estat vençut, a hores d'ara el territori alliberat estaria ensangonat per la guerra civil i les Nacions Unides no haurien pogut reconèixer la sobirania de França, perquè aquesta sobirania estaria en litigi, i el desordre d'aquest no seria garantia per a ningú, dificultant les operacions militars, ara, i després, l'organització de la pau.

A les nacions, ningú no els regala res, especialment la sobirania, que és el fruit de l'esforç de cadascuna.

Mai com ara devem reflexionar sobre aquest punt, i seriosament,

BARCELONA

El Comitè directiu d'Aliança Catalana dins Catalunya, obre la lluita

L'Aliança Catalana ja és constituïda en terres de Catalunya. Ens ho palesa un manifest que acaba d'arribar de Barcelona amb data agost 1944. Es el Consell Directiu d'Aliança Catalana establert a la capital de la nostra terra qui porta el timó d'unió de tots els catalans de cara a la insurrecció immediata per anar tot seguit a la reconstrucció i engrandiment de la Pàtria.

Fent una crida a tots els « Catalans, patriotes dignes », diu en un dels seus paràgrafs aquest primer manifest del Consell Directiu d'A.C. :

« Per acabar amb aquesta situació vergonyosa, hem d'enderrocar Franco i Falange. No és problema de dretes ni d'esquerres. És problema de patriotisme, de dignitat, de treure de la història dels pobles hispànics, amb una gesta que ens honori, aquest fantasma negre del franquisme. I per a realitzar aquesta tasca és necessària la unitat de tots els catalans, ja siguin catòlics, no creients, obrers i burgesos, militars, etc., tota vegada que el franquisme solament pot sobreviure si continua la nostra desunió. »

El Consell Directiu d'A. C., en absolut acord amb la Junta Suprema, vetlla des d'aquests moments i d'una manera ben oberta pels interessos de Catalunya tant socials, polítics, com econòmics, intel·lectuals i artístics, i com a base fonamental de la salvació d'aquests prega, exigeix, la unió de tots els catalans de bona voluntat, sabedora — i els nostres germans de Catalunya no ho ignoren — que és sols amb la unió, i cada vegada més estreta de tots, que podrem obtenir el triomf definitiu contra l'opressió de Franco i Falange, escarni de tot el que és digne, vergonya ja del món la seva continuïtat en el poder.

I diu més avall el manifest :

« Aliança Catalana és la lluita i el combat, l'esforç, el sacrifici i l'heroisme. Som fills d'aquesta terra que ha donat patriotes com el gran president Companys, vilment afusellat. Som els que volem seguir la lluita i acabar amb els botxins dels pobles hispànics i assassins de Carrasco i Formiguera, diputat catòlic, Rahola, publicista, Batestini, home de ciències, Peiró, dirigent de la C.N.T., Girbau, dirigent del P.S.U., i centenars de patriotes que han donat llur vida per a la llibertat i el progrés »

El manifest acaba encoratjant els Guerrillers a la lluita, no sense abans haver-se expressat com segueix :

« El Consell Directiu d'Aliança Catalana rendeix homenatge a tots els patriotes de les presons, dels camps de concentració, a tots els catalans que tan aferrissadament lluiten contra els pistolers falangistes i especialment als heroics guerrillers que en les muntanyes pirenenques mantenen ben enlaire la senyera de lluita i de combat contra Franco i Falange. Ensem, saludem el Comitè Directiu d'Aliança Catalana i el Comitè d'Unió Nacional Espanyola, constituïts a França, i els organismes d'unitat constituïts a Africa i arreu d'Amèrica »

Aliança Catalana de Catalunya, on hi ha tots els partits i organitzacions, germana de l'Aliança Catalana a França, té la responsabilitat d'ésser dins el cau mateix de la bèstia. Si la responsabilitat és més grossa, tam bé l'honor serà més gran. La cosa val el sacrifici i cap català no el defuig.

Mèxic i Espanya, nacions germanes

El representant de la Legació de Mèxic a París, Dr Mauricio Fresco, acaba d'enviar una afectuosa salutació al Dr Aguassa, president del Secretariat d'Unió Nacional Espanyola a França, expressant-li l'orgull i la satisfacció del poble mexicà pels actes heroics dels Guerrillers espanyols a França.

« Mèxic i el seu poble, — diu — segueixen al poble espanyol i confien en que aquest defençarà els

drets d'Espanya amb la seguretat de que Mèxic i el seu poble estaràn sempre amb el poble espanyol ».

« El problema espanyol, és un problema mexicà — afegiu — i ningú podrà dividir els ideals dels dos pobles germans ».

El Sr. Fresco acaba amb una salutació a la Unió Nacional de tots els espanyols i amb visques a les dues nacions germanes.

DUES NOVES ADHESIONS A UNIO NACIONAL

A la llarga llista de personalitats adherides a la Unió Nacional, cal afegir-hi els noms prestigiosos de

la política espanyola : Lamóneda i González Peña.

Es el moviment d'unió i és aquest l'únic que pot salvar Espanya. Els homes conscients no baden i actuen en conseqüència.

Les frases passen a la historia

Els grans homes fan frases, la Història les recull i el poble no les oblida. Hi ha frases que són profecies, i per a qui les diu, per la grandesa del que representen, tothom qui és conscient dona ja la profecia com a cosa feta, com a cosa que, de una manera indubtable, serà un fet...

Roosevelt digué: « L'acabament d'aquesta guerra serà el començament d'una nova era ». Tothom n'és convençut.

Churchill ha dit: « Els pobles no tindran sinó allò que es mereixen ». Quina veritat! Ningú no en dubta. I és per això que cada poble, tots els pobles, volen aportar el màxim d'esforç en aquesta guerra contra el nazisme de cara a la llibertat, al costat d'aquells països que han fet el sacrifici de Tot pel bé de Tots. Els Balcans, en el moment en què han tingut l'ocasió d'esbandir els seus sanguinaris títols a sou del caporal Hitler ho han fet; però no sols han fet això sinó que immediatament han passat a for-

mar part del gran exèrcit contra els opressors. La frase de Churchill assenyala als pobles la línia a seguir...

Quan Hitler digué: « Entrarem a Stalingrad i ja mai més ningú no ens en treurà », sols el cregueren els fanàtics i els ximplers, o sia les noves promocions del seu poble, els Pétain, els Laval, els dictadors i tot el cor de col·laboradors que es balancejaven al somni d'una Europa feta per energúmens, per doctors sense clients, per clients sense doctor... El temps, i no n'hi ha pas hagut necessitat de molt, ens ha donat la resposta a la frase.

Són boniques les frases! La d'Hitler, indiscutiblement, és pomposa, però... és falsa. No es pot fer el profeta, cal ésser-ho. També digué: « Que la fortalesa Europa era inviolable »...

Franco ha dit: SI EL CAMI DE BERLIN ES AMENACAT, UN MILIO DE BAIONETES ESPANYOLES S'HI OPOSARAN.

I el camí és amenaçat i no pas de per riure...; la història és en curs...

Les frases, la Història les recull i el poble no les oblida i ha frases que sols les fan les grans personalitats.

Hi ha frases que sols les poden fer Hitler o Franco.

EN EL SEU QUART ANIVERSARI

Lluís Companys

Lluís Companys, quan tu deies « Catalans! », amb ton accent inconfusible, era el combregar de tots els germans davant l'altar incorruptible.

Lluís Companys de la pensa serena, amic dels humils, ample horitzó, amb quin orgull sofrires la condemna, amb quin menyspreu els digueres no tinc por...

Lluís Companys, quan tu deies « Catalans », tot Catalunya vibrava. Fa quatre anys... quan et lligaven les mans, el cor dels catalans com sagnava.

Lluís Companys, et robaven forces impies, i, en matar-te, et donaven més vida. En el moment en què tu mories et feies immortal d'una esbranzida.

Tolosa, setembre del 1944.
J. Vicens GIRONELLA.

Aliança Catalana saluda la Junta Suprema de Unió Nacional, òrgan de direcció del moviment patriòtic que ha d'enderrocar Franco i Falange.

ELS FALANGISTES A SOU D'HITLER

« Els falangistes espanyols — anuncia radio Moscou — són utilitzats com a vigilants en les fàbriques alemanyes on treballen els obrers estrangers i en les quals hi havia els S. S. que actualment han estat dirigits cap al front. Els falangistes espanyols tenen com a missió especial, el vigilar els obrers francesos i belgues. Molts d'ells pertanyen al servei secret. Molts d'aquests falangistes s'han distingit per la seva salvatgeria contra els obrers francesos i belges ».

Qui podria esperar-ne altrament dels lacais de Franco, essent Franco el lacai d'Hitler ?

Agència « HISPANIA »

JURAMENT DELS GUERRILLERS CATALANS

Grups de patriotes dels que formen el Grup de Guerrillers catalans « Timbalers del Bruc », en ocasió de l'aniversari de l'afusellament del que fou President de la Generalitat, Lluís Companys, feren aquest jurament : « Lluitar fins a l'últim instant per castigar els criminals del nostre poble, Franco i Falange ».

Així respira Catalunya, i així respira Espanya; la insurrecció és un fet el càstig dels malvats s'apropa.

Agència « HISPANIA »

Com més contribuïm a la lluita contra Franco i Falange, més treballarem per l'esdevenidor del nostre poble.

Catalunya

PORTANT VEU D'ALIANÇA CATALANA (U.N.E.)
Suplement setmanal del departament de l' Hfe. Gne.

GUERRA A
MORT AL
FALANGISME

Cal enderrocar Franco i Falange abans de la caiguda de Hitler

Es necessari, si volem que Espanya esdevingui un país lliure, que Franco i Falange i tota la seva camarilla de nefastes personalitats que formen el miserable Estat espanyol, basat en la repressió i la mentida, desapareguin abans que Hitler, el seu amo, i el seu Estat s'esfondrin davant les heroiques tropes Aliades.

Estats Units, Anglaterra, Xina i la U. R. S. S. no permetran que, en el mateix instant en què es perdi el ressò de l'últim tret d'aquesta guerra, instant en què s'obrirà pel món una era de pau, de dignitat, de progrés, no deixi de desaparèixer un Estat impopular que neda dins un llac de sang i que, per més que ara fa equilibris, ho ha tot fet per combatre'ls. Veuríem desaparèixer Franco, no en dubtem pas, però Espanya no podria figurar en la Conferència de la Pau. Nosaltres entrariem a casa, però ens trobaríem amb un país condemnat pel món, si no com una Alemanya, com un país que no ha sabut fer el gest viril que tots han fet o fan per alliberar-se dels seus esclavitzadors. Ens trobaríem amb una Espanya que no ens hauria costat cap nou sacrifici, és cert, però seria una Espanya, una Catalunya, sense vot ni veu, damunt la qual tots els països Aliats tindrien el dret d'hipotecar, de migpartir, d'imposar-se i d'imposar. En entrar a casa, les nostres llàgrimes tindrien la mateixa valor que les de Boabdil en perdre Granada. Si la seva mare li digué: « Plora, plora com un nin, ja que no has sabut defensar-la com un home », les nostres mares ens dirien: « **PLORA, PLORA COM UN NIN, JA QUE NO HAS SABUT GUANYAR-TE LA PATRIA COM SE L'HA DE GUANYAR UN HOME.** »

Entrariem a casa sense haver fet cap sacrifici, però l'estalvi d'aquest sacrifici seria la porta oberta a enormes sacrificis més costosos dels que es paguen amb sang, i els nostres fills en podrien, demà, demanar comptes del perquè d'una espera que no té cap justificació.

La Carta de l'Atlàntic assenyala clarament als països les condicions per les quals han de retrobar els seus drets de pobles lliures, i a la Conferència de Teheran es digué que cap Estat feixista no podria subsistir l'endemà de la guerra. Són doncs els països Aliats els que ens assenyalen el camí. És que podem esperar que ens hi portin del braç? O és que estem en condicions de demostrar al món que ja som majors d'edat? Si a la Conferència de Teheran els Aliats digueren que cap Estat feixista podria subsistir, ajudem-los en la seva penosa tasca, fem la guerra a l'Espanya de Franco, Estat completament feixista. Fem-li la guerra, destruïm-lo, alliberem-nos, reconquerim Espanya, Catalunya, que, si ens l'alliberem, haurem de pagar l'alliberament i, encara, amb el cap baix de vergonya. Si ens la reconquerim, podrem anar al costat dels alliberadors del món i amb la testa alta com van ells, i onejarà la senyera d'Espanya entre les de la cinquantena de països, petits o grans, que fan la guerra al feixisme.

El món ens dona l'exemple del que cal fer. Cal anar a la lluita oberta i decidida. Cal esfondrar Franco i Falange; cal, si volem ésser un poble lliure, que Franco faci el camí dels Mussolini, dels Antonesco, dels Pétain, dels traïdors de tots els països que han permès que la pota nazi els trepitges. Sols d'aquesta manera retrobarem Espanya, Catalunya, Ibèria tota, i en podem fer el país ric i lliure amb el qual somniem tots els homes de bona voluntat.

Els catalans exigim un lloc en el combat per l'alliberament de tots els pobles hispànics.

LA TIRANIA DELS MEDIOCRES

DEIA jo l'altre dia — no recordo si des de la ràdio o des de les pàgines d'un periòdic — que els millers escriptors, els més grans artistes de totes les èpoques i totes les latituds s'han posat sempre al servei de la causa de la llibertat, que és la justícia i la civilització. Sense llibertat, no hi ha cultura, no hi ha civilització possibles. Quina bella obra literària o artística, han produït l'Alemanya de Hitler, l'Itàlia de Mussolini, la França de Pétain? Quina bella obra, literària o artística, ha produït l'Espanya de Franco? En els països on la llibertat és trepitjada, sols se laampen els mediocres, car els més intel·ligents, els més personals, n'han fugit. Qui quedà a França quan Napoleó III, el petit, es féu proclamar emperador? Qui quedà a Alemanya quan Hitler pujà al poder? Qui quedà a Itàlia quan Mussolini la convertí en un tràgic ball de disfresses? Qui ha quedat a Espanya al costat de Franco? Les desferres com Baroja i d'Ors i els mediocres com Diaz Pla i Josep Pla. I al costat dels que no havien estat res fins ara i que ben aviat tornaran a no ésser res.

Els més grans artistes del món, des del Dant a Romain Rolland han lluitat sempre per la llibertat i han preferit el calvari de l'exili a la taula parada dels opressors de pobles. I des de l'exili han seguit, malgrat la misèria i les persecucions, lluitant per la llibertat. Heinrich Heine, Heinrich i Thomas

Mann, Unamuno, Blasco Ibàñez, Hugo, el malaguanyat Silvio Trentin, l'esmentat Romain Rolland, Karl Marx, Lenin, Gorki, Kuprin, ens donen l'exemple.

Els intel·lectuals més purs, més destacats han posat sempre la seva intel·ligència, i el seu cor, al servei de la bona causa — l'única legítima — de la llibertat.

Avui són molts, moltíssims, els intel·lectuals — músics, catedràtics, novel·listes, metges, autors dramàtics, poetes — que no han volgut sotmetre's a la cursileria sangniant del domini de Franco i han preferit l'exili en terres de França, d'Anglaterra, d'Amèrica, de la U.R.S.S. L'exili mai no és agradós. L'exili sols és una festa major per als lladres i els ximples. Com més intel·ligent és l'home, més sensible és. I què? No val més sofrir, moralment i materialment, en l'ànima i en la carn, a l'exili, que viure com un lacai sota el jou dels cretins? Jo crec que sí. Però, és clar, això depèn del gust dels uns i dels altres.

El feixisme carnavalesc de Mussolini, aquest pobre home amb mentalitat de tenor fracassat, posà de moda la fórmula de « viure perillosament ». I jo crec que no és pas aquest el camí a seguir, que no és aquesta la fórmula a imitar. Jo crec que el que cal és viure dignament. I, per dignitat, viure amb el cap ben alt i mai no ajupir-se a la tirania dels mediocres.

Lluís
CAPDEVILA

DEL PLE DE COMARCALS DE L'Alta Garona a Tolosa

El dia 5 del corrent ha tingut lloc a Tolosa un important Ple de les Comarques de l'Alta Garona, amb assistència dels delegats de Tolosa, Saint Gaudens, Revel, Muret, Luchon, Montastruc i dels membres del Comitè Departamental.

Aquest Ple, d'informació i d'orientació, ha posat de relleu els treballs efectuats fins a la data per la incorporació activa de tots els catalans a la lluita per l'alliberament del nostre poble.

Després d'haver obert l'acte, el company President del Comitè Departamental, fa un llarg i documentat informe polític, nacional e internacional, el qual reflecteix d'una manera palesa la identificació de la lluita que mena el nostre poble

pel seu alliberament, amb la lluita de tots els pobles que, com nosaltres, combaten el nazisme, « Unió Nacional » i Aliança Catalana existeixen, s'enforteixen i obtindran la victòria perquè són unes raons històriques que determinen la seva existència; perquè la unió nacional de totes les forces que estem enfront de Franco i de Falange és l'únic mitjà que permetrà la liquidació d'aquesta etapa vergonyosa per a la història del nostre país i del món.

Seguidament, cada una de les delegacions comarcals fa una exposició sobre la situació orgànica i política de la seva comarca. Totes elles troben grans dificultats de desplaçament, puix que les distàncies a recórrer de poble a po-

INTERVIUS I REPORTAGES DE "CATALUNYA"

Barcelona sota el caos vergonyos de Falange

Per J. Vicens Gironella

ble són grans i els mitjans de comunicació quasi inexistent. No per això el treball en sofreix, ja que l'organització, i les adhesions a Aliança Catalana donen com a fruit el bon treball polític realitzat pels amics dels comitès comarcals.

La intensificació del treball de cara a guerrillers és la preocupació primordial de totes les comarques i en aquest sentit els delegats van fer una crítica del seu treball creient que, malgrat el nombre elevat d'incorporacions a les comarques, no havien donat el contingent que les seves possibilitats permetien. No obstant això, la comarca de Revel n'ha donat un nombre elevadíssim, si tenim en compte que aquesta comarca és de nova formació i que els propis membres del Comitè han interpretat justament la línia política d'Aliança Catalana, incorporant-se el 80 % dels seus membres i donant un exemple magnífic. Altres comarques s'han també distingit, com són les de Tolosa i Muret, aportant a l'Agrupació Reconquesta d'Espanya un nombre relativament llevat de guerrillers. Si bé totes les comarques tenen aquesta preocupació, no han sabut ajustar-se a les normes de treball i han donat prova d'una certa timidesa, car, per por d'afèblir l'aparell orgànic d'Aliança Catalana i creient que la seva absència seria perjudicial, han deixat d'incorporar-se, oblidant que si el seu treball s'hagués encaminat a capacitar la secció femenina, que existeix a totes les comarques, les companyes haurien pogut substituir-los i assegurar la direcció política del moviment d'Aliança Catalana. Aquest punt de l'ordre del dia va quedar ben comprès i a no tardar es veuran els resultats plasmatats a la realitat.

Moltes comarques han tingut iniciatives que han portat a la pràctica, com són les de Lardenne, que va organitzar un acte polític i de confraternitat franco-espanyola al poble d'Aussonne.

Revel ha fet també un gest senzill, però eficaç, en l'ocasió d'un acte a la memòria dels herois franco-espanyols caiguts per l'alliberament de la França.

Com a comiat als amics que s'incorporaven a guerrillers, Montastruc organitzà a Villemur un acte de conjunt amb el Comitè Comarcal d'U. N., al qual assistia una representació del Comitè Local de l'Alliberament Nacional. Pregueren la paraula oradors d'E. R. C., U. G. T., P. C., C. N. T., una companya de la Secció Femenina i el Cap local de la Resistència. Com a conseqüència immediata d'aquest acte, cinc compatriotes van demanar l'adhesió, dels quals dos van incorporar-se seguidament a guerrillers.

El diumenge dia 1 d'octubre va celebrar-se també a Luchon un acte de conjunt d'Aliança Catalana i Unió Nacional, presidit pel Comitè local de l'alliberament, en el qual oradors de la C. N. T., U. G. T., P. C., Aliança Catalana i altres van adreçar la paraula a l'assistència entusiasta que omplia el local.

Muret manifestà el propòsit d'organitzar un festival artístic-polític, de confraternitat franco-espanyola en el més breu termini possible.

JORNALS DE FAM

Ens han caigut com un mànà, notícies fresques de Barcelona. Notícies que destrueixen d'un sol cop tota la propaganda que sobre el seu benestar ens havia fet fins avui la premsa a sou de Vichy.

— A Barcelona, la gent que no disposa d'un capital, no menja — ens diu el nostre interlocutor — Els jornals són els mateixos que l'any 36, i la vida ha augmentat de més d'un cent per cent.

— I doncs, tot allò que havíem llegit del pa en abundància, del proveïment assegurat?

— Propaganda. A Barcelona, donen actualment 200 grams de pa, i quin pa! Pa de moresc, molt més negre que el que mengem aquí. D'oli se'n reparteix a la població la quantitat d'un quart de litre per setmana. I la repartició de no importa què s'efectua d'aquesta manera: aquesta setmana, donen, per exemple, sabó i mongetes, doncs bé, cent grams de cada cosa, i tot a base de cent grams i res més que dues coses per setmana. D'arròs, fa nou mesos que no n'han repartit ni un gram i els reis de « l'estraperlo » són la policia i Falange.

DISBAUXES ALS RESTAURANTS DE LUXE

— El que ens han dit molts és que a les botigues hi ha de tot...

— Quant a això, no us han pas mentit. I per més que us en digués, no arribaria a la veritat. Hi ha per triar i demanar, Pernil? El que volgueu, però, aneu-hi amb un jornal de vuit, deu o dotze pessetes. I mentre el poble sofreix privacions ignominioses, veieu tota la llopadà que giravolta entorn de la política escandalosa de Franco i Falange, sigui civil, sigui militar, que va de disbauxa en disbauxa, i de can Perellada al « Cortijo », de la « Rosaleda » al Captus, del Rigot al Saló Rosa, etc., s'hi llençen els bitllets de mil amb un aire de provocació i escàndol propi dels aristocràtics degenerats, de la púrria que anoreta el poble, que viu feliç de veure'l reduït a la categoria de pidolaire. Allà es menja, allà es beu i les dones arriben al màxim de descarades, com arriba a tots els règims predestinats a caure per sempre.

NOIES DE 12 ANYS ARROSSEGUES A LA PROSTITUCIO PER LA MISERIA

— Barcelona sofreix la plaga d'una prostitució com mai no s'hi havia vist afegeix el nostre home,

Així i tot, es considera que cal intensificar més encara la celebració d'actes polítics i festivals artístics, on la germanor franco-espanyola es posi de manifest, així com mobilitzar tot l'aparell de propaganda perquè la justesa de la política d'Aliança Catalana arribi a tots els catalans arreu on es trobin, propagant el nostre portaveu « Catalunya » o imprimint allà on sigui possible suplement

acotant el cap com avergonyit — i no em refereixo precisament al nombre... — Li costa parlar, compremem que és quelcom de greu el que ha de dir-nos.

— Mai no podem perdonar a aquesta gentussa — diu — el que facin viure un poble en un estat tal de misèria, que obliga la gent a fer coses que ja no tenen nom... Imagineu-vos que per les cantonades dels carrers Nou, Paral·lel, Sant Ramon, Sant Pau, Plaça de Catalunya, Pelayo, noies que no tenen més del dotze anys — venedores de tabac de contraban — quan tenen l'ocasió de trobar-vos sol, us fan ofertes... les ofertes que sols se us poden fer en aquesta edat; i per endavant ja us diuen: « A casa ens morim de gana; ens hem de guanyar unes pessetes... ».

La ràbia ens puja als ulls... — Aquells carrers de Barcelona, per més fama que hagin tingut sempre, mai no havien arribat en aquest estat. Ja no és el famós Barri Xinès: professionalisme i vici, és la misèria, quelcom de pitjor. La misèria i el vici en la pubertat. La misèria que llença a la perdició criatures que encara haurien d'anar a l'escola...

INSTRUCCIO

— A propòsit de l'escola, i l'ensenyança?

L'home, amb un gest las de la seva mà, ens talla la pregunta.

— Més valdria que no en parléssim: és parlar d'una misèria més. La instrucció és traduïda a zero. No es fan escoles, ni a les escoles que hi ha fetes s'ensenya res. Em parlaven ahir, de bona arribada, del que ha estat l'ensenyança a França durant l'imperi d'aquest vell xaruc, la presumpció i la misèria del qual no té límit; doncs bé, és el mateix a casa nostra, cap aplicació per a vosaltres que ho heu viscut us podria ésser més clara. L'escola, a Barcelona — i no cal dir que a la resta de la Nació és igual —, és una guarderia, sacristia i petita caserna, on els nens van a fer-hi pipi, aprendre la doctrina i a marxar al pas, amén d'aprendre a creure amb Franco, de la mateixa manera que volen que creguin en Déu. Els mestres són l'apatia personificada i han mort tota noció de pedagogia darrera la cantonada de les ordres severíssimes i de la necessitat imperiosa. El fill de la personalitat ho és tot i els altres... ni deuen figurar a la llista si no és per, de tant en tant, assajar de saber, per mitjà d'ells, el que fa la seva família.

CONSTANT REPRESSIO

— Es parla molt per aquí d'una nova repressió, és cert?

— No, no és cert que hi hagi una nova i gran repressió, ja que la repressió sempre gran i sempre nova encara no s'ha calmat d'ençà que començà i rieu-vos de les amnisties publicades a la premsa estrangera. Es donarà la llibertat a 300 presos; doncs bé, poc tamps després d'aquests 300 ja n'hi ha 200 a la presó, i encara d'aquests per la imposició del Batlle del seu poble, es veuen obligats a viure almenys a 300 quilòmetres de la seva residència.

— Continuen els afusellaments?

— Tants com us podeu imaginar. El Camp de la Bota, en sap d'això un poema sangrant cada dia i a les Comissaries de policia no passa un dia que no es reparteixin terribles pallisses als que fan la més lleugera manifestació contra l'estat de coses actuals. Un dia us en trobeu un que us ensenya la boca mancada de totes les dents... « Les he deixades a la Comissaria », us diu. L'altre dia és un altre que us fa veure el seu cos completament llaurat de rojors i de morats... Pel carrer, pels cafés, si sou tres o quatre que parleu, tot seguit teniu els falangistes a sobre que us demanen « De qué hablais » i « Qué hacéis » i us inviten brutalment a dissoldre-us. A les presons tenim encara 3 milions d'homes... Podeu repetir-ho als que us parlin d'amnisties.

El port de Barcelona, el segon port de la Mediterrània, es reduït a res: al vaixell de Mallorca i algun altre que ve de pas. Barcelona és gris, trista, però al cor de Barcelona glateix l'esperança... s'espera l'hora de l'alliberament més que el tros de pa, l'únic sosteniment de molts...

El nostre home roman trist i mirant les quatre barres catalanes que ens llueixen al trau de la solapa, exclama: Dintre la desgràcia de l'exili podeu considerar-vos feliços... Senyera! quan tornaràs a casa nostra?

Nosaltres li responem que és gràcies als nostres Guerrillers que han sabut vessar la seva sang en terres de França, que ens podem manifestar i lluir les nostres senyeres.

— Doneu-me'n un tros — diu — la portaré a la solapa els dies que estigui aquí; després, tornarà a romandre amagada al fons del cor com hi roman al fons del cor de tots els catalans allà baix...

CATALANS!

Escolteu
RADIO ESPANYA INDEPENDENT
 (Estació Pirenenca)
 A la 1, en ones curtes de 25'6, 34, 37, 40'5 i 43'1 metres.
 A les 7, en ones curtes de 20 i 30'25 metres.
 A les 16'30, en ones curtes de 20 metres.
 A les 18, en ones curtes de 34 i 40 metres.
 A les 22 i a les 23'30, en ones curtes de 40'5 metres.

LA DONA CATALANA

En rebre una darrera l'altra les adhesions a la Secció Femenina d' A. C. es fa una vegada més patent l'esperit de patriotisme sempre latent en el cor de la dona catalana. No és portades per l'entusiasme causat per discursos i crides que vénen a engrossir les nostres files; no tan senzillament perquè són coneixedores dels moments que vivim i dels temps que s'apropen i es fan responsables dels seus deures, i deure el més sagrat és treballar per la llibertat i engrandiment de la pàtria. I com no havia d'acudir la dona en els moments en que el seu esforç contribuirà a l'alliberament de la terra anyorada? I aquest esforç seu secret, sofet, com sols saben fer-ho les dones, dissimulant les seves sofriments amb un encoratjador somriure, serà per els nostres lluitadors un motiu de més per a incitar-los a la lluita, ja que, com tant s'ha dit, l'honor és un nen i com un nen necessita d'atencions i esperances, i qui millor pot allimentar-les-hi que la dona, ja que en ella sempre hi veu quelcom de mare, sigui esposa, germana o amiga? Doncs no li regategem el nostre ajut, ja que en negar-li podria ésser que en un demà lliure, en reclamar-li els nostres drets, ens tirés en cara la nostra manca de compliment de deures i el nostre deure immediat és donar-li la nostra col·laboració.

Sortosament, ha passat a la història el concepte que de la dona es tenia i que deia: « Es un ésser amb cabells llargs i idees curtes ». Avui portem els cabells curts i tenim idees llargues que ens permeten descobrir nous horitzons que volem abastar amb el nostre esforç ben dirigit per no caure en falsos conceptes passats, dels quals ens en allunyarem l'homen dels nostres temps que també ha canviat de concepte envers la dona.

A les campanyes que encara no figuren en els nostres rengles, jo no els faré pas una crida als seus sentiments més íntims i solament portada per l'afany de veure-les superar-se d'una vida rutinària, voldria fer-los comprendre que sols amb un contacte viu en la lluita que portem ho podem aconseguir. No vull dir pas amb això que ha gin d'abandonar o descuidar les seves obligacions casolanes, ja que això seria un perjudici per als seus i en lloc d'ésser un ajut un destorb; però no s'ha d'oblidar la fama d'ordenada que té la dona catalana i bé sabran distribuir-se el temps per dedicar-ne una part a conèixer el programa d'un treball que li promet un demà millor i que amb el seu, ella el farà extensiu a les generacions futures.

PINDUSKA.

Cada dia ingressen noves personalitats dintre Aliança Catalana i Unió Nacional.

Heus-aci una llista de militars, de polítics, de literats, d'artistes, d'homes de ciències:

Generals Riquelme i Herrera, el Coronel Villalba i altres caps militars de l'Exèrcit Espanyol. Pau Picasso, Lluís Nicolau d'Olwer, Dr. Viladric, Nadal, Bacarisses, Rafael Tasis i Marca, Martí Bas, J. M. Quiroga, Teresa Andrés, Herreras Tejada, Vítoria Kent, Pelichelli, Castro, J. Ternero, Julio Alvarez del Vayo, Dalmau Carles, etc.

Del gran acte polític i d'afirmació a Unió Nacional que tingué lloc a Montauban

El diumenge 1 d'octubre, tingué lloc a Montauban, al Teatre Municipal, un miting polític i d'afirmació a Unió Nacional. La sala era plena de gom a gom d'un públic freturós d'escoltar la paraula dels oradors que ocupaven la tribuna.

Presidí l'acte el Cap de Gabinet del Prefecte del Tarn et Garonne, en representació d'aquest.

Varen fer ús de la paraula:

HERMOSA, per les Joventuts Combatents, que elogia la tasca de les joventuts en l'alliberament de tots els països oprimits.

PUJOLAR, per Aliança Catalana, llegí uns mots fent història de la formació i finalitats d'Aliança Catalana. « Nosaltres hem d'ajudar — diu — els homes que, malgrat la repressió terrible i totes les dificultats que troben, han constituït Aliança Catalana al cor de la nostra terra ».

EL CORONEL PAZ, per l'Agrupació de Guerrillers, que digué que « la lluita per l'alliberament d'Espanya era una cursa, l'arribada de la qual era Madrid i que per al que hi arribés primer serien tots els honors ».

LLUIS CAPDEVILA fa una exposició històrica de la nostra vida a la França oprimida. « A la França de Pétain — exclama — tot havien estat persecucions, tant de la part de la policia de Vichy al servei de la Gestapo, com d'aquesta directament, la qual cosa fa produir la unió dels espanyols, ja que aquestes forces perseguidores no feien distinció de matisos polítics entre els espanyols perseguits i empresonats ».

PASCUAL, de la C. N. T., invita els detractors d'U. N. a pujar a la tribuna a demostrar la seva raó.

Rnd. PARE LLORENS fa una crida a tots els espanyols a una unió pel bé d'Espanya.

JULIA ALVAREZ, diputat per Madrid, glossa les tres consignes d'U. N. de cara a la vella política, el camí de la joventut dintre U. N. i l'amplitud de mires d'aquesta envers les llibertats dels pobles hispànics.

JESUS MARTINEZ, del Partit Comunista, explica la posició del P. C. dintre U. N. que és d'unió al costat de tot el que sigui per l'alliberament d'Espanya.

Tot seguit s'aixeca a parlar el representant del Prefecte i el públic, dret, li tributa una formidable ovació amb visques a França lliure i al seu alliberador, general De Gaulle. Fet el silenci, el Cap del Gabinet del Prefecte excusa aquest i remercia als espanyols la seva aportació a l'alliberament de França i fa vots perquè aquests obtinguin ben aviat la llibertat d'Espanya.

El Ple d'Aliança Catalana

Ha començat en aquesta vila de Tolosa el Ple de Delegats d'Aliança Catalana a França, amb assistència de nodrides representacions de tota la nació. A l'entorn de la sala de reunió es llegien pancartes al·lusives al moviment patriòtic d'Aliança Catalana i U. N. E., moviment que ha de reconquerir els pobles d'Espanya. A la presidència i enmig de la senyera barrada, destaca la silueta del que fou President i màrtir de Catalunya. Lluís Companys, amb la inscripció següent: « LLUIS COMPANYS, UN EXEMPLAR: CATALUNYA, UNA FITA ».

Es repetí l'ovació en abandonant Pescenari.

A continuació prengué la paraula el Dr. AGUASCA, President del Secretariat d'U. N., dient que poques paraules havia d'afegir al que tant brillantment s'havia dit; però si que volia explicar com s'havia format U. N. en la clandestinitat, sense per al perill, « ja que per un company caigut sota les bales de la Gestapo, de la Milice o dels consuls nostres al servei de Hitler, en sortien tres disposats a lluitar amb més fermesa que mai ». Afegeix « que no s'ha d'entrar a Espanya de genolls, esperant l'amnistia o el perdó d'un traïdor al seu honor i a la Pàtria ». Diu que manifestar-se anticomunista « tant d'altres partits és esdevenir, en aquests moments, anti-espanyol. Dona a conèixer la consigna d'U. N. Nacional, que és la de convertir-se tots en el moment donat en Guerrillers i que cal seguir l'exemple dels militars amb honor, com el general Riquelme (el públic, dret l'ovaciona) i d'altres que no han dubtat de posar-se al servei d'Espanya. Fa una crida a tots els bascs, gallecs i catalans a unir-se sota la bandera d'U. N. Diu « que no s'han de seguir les maniobres sordes que es fan contra U. N. i que cal donar la cara a l'esdevenidor pensant en els caiguts ».

Acaba demanant la unió de tots, dona les gràcies a les nacions Aliades i a la comprensió francesa al nostre moviment i afegeix que, amb les banderes desplegadas, cal anar per totes les ciutats i pobles espanyols per impedir que cap altre tirà atempti contra la llibertat d'Espanya i el seu poble ».

Les seves darreres paraules que den ofegades per la xardorosa ovació de què és objecte.

Tot seguit s'aixeca a parlar un representant del Front Nacional Francès, el qual digué que no podia passar l'acte sense que F. N. fes acte de presència, ja que així havia estat en la lluita contra els alemanys i « que al costat dels espanyols s'anirà a l'alliberament d'Espanya ». Rendi homenatge a la memòria dels caiguts i donà compte de la creació d'un Comitè Franco-Espanyol.

Resumí l'acte el President del Comitè Departamental d'U. N. del Tarn i Garonne i del Regional d'Aliança Catalana, Comes, amb paraules de remerciament als assistents i a les autoritats franceses i el fa extensiu als oradors. Un guerriller fa la promesa solenne d'anar a Espanya per alliberar els que estan a les presons. Es llegí una lletra d'adhesió del poble mexicà, que és rebuda amb aplaudiments.

Acaba l'acte amb una desfilada dels guerrillers en memòria dels caiguts a la plaça dels màrtirs.

A Tolosa s'ha inaugurat el Casal Català

Divendres passat, a les set de la tarda, tingué lloc la inauguració del Casal Català, en presència del Dr. Aguasca, President del Secretariat d'Unió Nacional, i del President de l'Aliança Catalana a Tolosa, Joan Masgrau, rodejats de representacions dels respectius Comités Departamental, Regional, Local, de sector i de personalitats de tots els partits i organitzacions. Entre altres, destacaven l'escriptor Lluís Capdevila, el poeta Perarnau i el Rnd. Pare Viar. El grup femení d'A. C. hi estava representat per una bona quantitat de les seves entusiastes adherides.

Prengué la paraula Lluís Capdevila, el qual explicà el significat de l'acte dient que allò no era un lloc on es venia a fer baixa política, sinó que era una reunió de familiars catalans. « Jo us prego que feu córrer la imaginació — deia — i que us feu l'efecte que ens trobem a l'andana d'una estació i que ben aviat arribarà el tren que ens portarà a casa nostra, on reveurem les riques planes de Tarragona, els Pirineus cantats tan bellament per Verdàguer, Lleida, Giròna, les pedres de la qual han estat cantades per un poeta que, per nosaltres, ja no és poeta ni és res, puix que està al costat de Franco, en Josep Maria de Sagarra... Pensem que aviat tornarem a casa, on hi ha el cel i el sol més bells del món ».

Sastre, del Comitè Departamental, remarca, d'una manera ben breu i clara, que al Casal Català hi tenien cabuda tots els catalans, que és un lloc per afirmar la nostra catalanitat, un indret on es venia a recordar la Pàtria absent i que amb tant de deliri esperàvem retornar-la. Acaba amb un visca Catalunya que troba un eco unànime.

Es servi un vermut d'honor i es donà l'acte per acabat.

Catalans tots: El vostre local és, a partir d'ara, el Casal Català, en una espaiosa sala del Cafè Florida, sota les voltes de la Plaça del Capítol.

Desfilada de Guerrillers

Tolosa, diumenge 8 octubre 1944.

Com arrodoniment a la gran assemblea de les Joventuts Combatents, — de la que parlarem llargament en el pròxim número, avui ha tingut lloc en aquesta vila de Tolosa, la desfilada dels guerrillers espanyols, amb els quals figurava la companyia del Drôme, condecorada per les autoritats franceses de les F. F. I. amb la medalla militar de l'alliberament, depositant una magnífica corona de flors al Monument als Morts.

A l'acte hi assistiren els membres de la Joventut Combatent, altres nombroses delegacions i un gran públic.

En la desfilada pels carrers de la ciutat els nostres guerrillers han estat entusiàsticament aplaudits.

La joventut espanyola, sabedora de que és amb la unió i el combat que es podrà alliberar la Pàtria, fa un bloc i res podrà aturar-la en el seu anhel de reconquesta i engrandiment.

Visquen les Joventuts Combatents!

FRANCO I EL MOMENT

Si no fos que el fons és tràgic, valdria la pena de fer-hi un xic de barrila. Però, no; la nova és autèntica i molt més que seriosa. Aquell miserable que, venut al feixisme estranger, no vacil·là per aportar a la seva pàtria els horrors de la més formidabile de les guerres civils; aquell ésser maleït que ha omplert tantes presons i farcit tants de cementiris, Franco, el Renegat, acaba d'acomplir una provocació que, no per menys estúpida, la qualificarem d'incongruent.

Com si des de ja dos mesos no hagués passat res, aqueix criat dels hitlerians continua a fer el seu servei d'una manera impecable, com un veritable criat de casa rica. Tots els matins, Hitler, el seu amo, troba les sabates curosament enllustrades. aquesta venda escandalosa al vandalisme italo-alemany va aportar a la seva pàtria els horrors de la més formidabile de les guerres civils; aquell ésser maleït que ha omplert tantes presons i farcit tants de cementiris, Franco, el Renegat, acaba d'acomplir una provocació que, no per menys estúpida, la qualificarem d'incongruent.

Com si des de ja dos mesos no hagués passat res, aqueix servidor hitleria continua a fer el seu servei d'una manera impecable, com un veritable moço de casa rica. Tots els matins, Hitler, el seu amo, troba les sabates curosament enllustrades per Franco, el servidor a l'ull viu. Quan l'altre dia el tirà d'Alemanya restava aclaparat per les noves que li arribaven de França, una joia inesperada vingué a tranquil·litzar-lo un xic. Una gran part dels seus bandits perseguits en el sud de França, derrotats i desfets, havien pogut passar la frontera d'Espanya i, no solament no havien estat internats ni desarmats, sinó que les autoritats franquistes es varen ploure a retre els honors militars a aqueixos herois de la croada hitleriana.

La nova era un xic forteta; era una nova de pes. Hitler, ell mateix en persona, es resistia a creure-ho. « Però, i les Convencions de La Haya? Y el Dret Internacional? » — deia el boig de Bersthesgaden, creient que l'enganyaven.

Una vegada més el cinisme de Franco porta als Aliats un nou insult. Però Franco i la Falange no representen el poble; ells no són sinó els seus botxins. Les hordes hitlerianes de passatge a Barcelona varen conèixer l'hostilitat de la població, malgrat la gatzara oficial. Era la prova més evident del divorci que existeix entre el sentiment popular i les simpaties dels que manen a casa nostra. Hi ha coses que no s'obliden, que no es poden oblidar. Els mateixos que desfilaven pels carrers de Catalunya són els assassins que vingueren a ajudar en Franco a lluitar contra la Llibertat i que, avui, en Franco voldria ajudar-los a ells. No, no; la jugada es veu ben clara. El poble vetlla, i, amb ell, les Nacions Unides, portant-veu de la Llibertat dels pobles!



U.R.S.S. — Mariscal STALIN

Si cada un dels països aliats no hagués fet un bloc absolut i compacte contra el feixisme; si els Governos de cada una d'aquestes potències haguessin estat vils, intransigents, davant els amics que indubtablement Hitler hi tenia i, per tant, enemics de la unitat — que ells no ignoren pas que sols es poden vencer els pobles desunits — no ens trobaríem, i que no en càpiga cap dubte, en l'estat en què avui ens trobem: davant una Alemanya envaïda i tenint per enemics — al costat dels seus enemics eterns — arma a la mà, figurant en els rangs de batalla, tots aquells Estats que la política folla dels èmuls del Profeta de Bersthesgaden havia arrossegat al feixisme, a la guerra després, contra el progrés i la llibertat dels pobles.

I no solament cada una d'aquestes potències sabé fer la unió absoluta de tots els seus ciutadans sense que el més lleuger entrebanc hagi fet trontollar l'enorme màquina de guerra, sinó que, pesi a les diferències ideològiques, econòmiques, religioses i fins si voleu racials, s'uniren aquests països, i el bloc nacional contra el feixisme i per l'alliberament del món es convertí en un bloc internacional; i quatre països, davant l'enemic comú, han marxat i marxen, per l'acabament de la guerra i per l'endemà de la pau, amb un acord tan ajustat com mai cap país no havia tingut

davant no importa quin problema que el turmentés.

Els partits, les organitzacions, les institucions, totes, les societats secretes, les religions, tots d'una manera incondicional, intel·ligent i, per damunt de tot, patriòtica, feren callar immediatament la seva veu particular. I d'aquest mutu silenci, en sorgí una sola veu: la veu nacional de cara a la necessitat imperiosa del moment: abatre el feixisme, guanyar la guerra. Aquests grans estats ens potser encara els Aliats no s'haurien decidit a trencar els « murs » de l'Atlàntic i de la Mediterrània, o bé, decidits a anar a l'alliberament del país, aquests haurien considerat França com una terra indigna d'ésser, França no tindria la personalitat que ara té, que se l'ha guanyada al combat i aquest és fill, únicament i exclusivament, de la seva unitat.

Obrem, doncs, nosaltres en conseqüència, seguint l'exemple dels grans; unim-nos, si volem ésser considerats, si volem ésser. La unió nacional s'imposa. En el concert internacional sols podran figurar-hi aquells països que s'ho mereixin.

La realitat dels fets ens demostra, doncs, sense equivocs, que sols els pobles que estan units poden lluitar amb eficàcia ahir, en la clandestinitat, per aconseguir, avui, l'alliberació de la seva pàtria i disposar d'ells mateixos en plena independència. Una nació desunida obre el camí a les « quintes columnes »; és suïcida com a nació. I si la unitat es fa necessària com a forma d'expansió, no cal pas dir que, aquella, sols pot aconseguir-se deixant de banda les picabaralles i tot el que és accessori, sacrificant-se — sense abdicar cap ideologia — a un denominador comú que no és altre que la independència nacional. que no és altre que la independència nacional. A remarcar que la desunió és un crim de lesa pàtria. Quan aquesta es pot salvar solament per la unió, tothom té de donar l'exemple.



Anglaterra. — Mr. CHURCHIL

denostraven, des del primer moment, que no solament eren a la major edat, sinó que ja s'havien superat en aquest estat.

Heus - aci un exemple que cal imitar. Pensem que ni els Estats Units, ni Anglaterra, ni Xina, ni la U. R. S. S. no perdonaran els qui no en sàpiguen prendre bona lliçó. Si França en el moment precis no hagués sabut fer la unió nacional, segurament que a hores d'ara



E.E.UU. — President ROOSEVELT

Què entenem per independència

N'hi ha que no s'han assabentat encara que el món és en guerra, que les forces humanes s'han coaligat contra les forces del mal, que les divisions polítiques d'ahir, caracteritzades per dretes o esquerres, avui han pres un denominador diferent nascut del gresol patriòtic que ha fos en una sola aspiració d'independència nacional, de sobirania i de llibertat, la voluntat de tot un poble que uneix la comuna decisió de vencer per la insurrecció nacional els traïdors al nostre poble, els venuts a l'estranger, els opressors de Catalunya, els conreadors de la mort... Nosaltres volem l'alçament d'Espanya contra Franco i la seva falange de bastards. Nosaltres volem, perquè ho vol el nostre poble, que la històrica Catalunya, la de l'onze de setembre, aquella dels Jocs Florals, de les flors d'argent i d'or, de les teres treballades, que Catalunya l'obrera, la del 19 de juliol, sigui present en la lluita. La vergonya de l'espera no la volem per a nosaltres; si vam lluitar ahir, lluitarem encara avui.

Recomanar l'espera, dividir les forces antifranquistes, sollicitar dels aliats l'alliberament de la nostra terra en nom de qualsevol dret és, avui, practicar una política antinacional i de dependència, que podria portar greus conseqüències en l'esdevenidor immediat del nostre país. Molt hem parlat de l'exemple de la coalició aliada de les quatre grans potències mundials contra el nazisme. Insistim a demostrar els efectes indiscutibles de la unitat nacional arreu, en la lluita de tots els països contra els sistemes totalitaris, i repetim una vegada més que la solució del problema d'Espanya és irresoluble utilitzant com a arma política la formació de blocs sectarials que sobrepoin a l'interès sagrat de la pàtria els seus principis programàtics.

Constituir governs més o menys fantasmes, voler restablir institucions al·legant fórmules jurídiques de més o menys valor a l'esquena del poble i quant encara Franco i la seva banda de sicaris són al poder, és la negació més absoluta del dret de sobirania nacional.

No, de primer l'enderrocament del franquisme, l'alliberament del nostre poble per la insurrecció nacional armada; el nostre poble; la nostra joventut, té prou dignitat per no esperar dels de fora allò que pot fer-se ell mateix. El nostre poble no vol hipotecar la seva independència per pagar el viatge de retorn dels que es creuen ésser els seus dirigents a perpetuitat i que fan ganyotes quan els parlen d'unió nacional en interès de la pàtria, perquè troben que la seva base és massa àmplia... nosaltres no podem, pel contrari, tenir compte d'interessos estranys a la lluita del nostre país contra Franco.

La situació de Catalunya i d'Espanya és tràgica sota el domini terrorífic dels agents d'Hitler i la seva sal·lació, la seva independència i les seves llibertats depenen, no dels uns o dels altres, sinó de tots els espanyols, els interessos i principis dels quals es troben en contradicció amb el franquisme criminal.

Regatejar concursos que es sumen a la revolta contra el tirà,

el tirà, en aquests moments històrics, ens sembla una actitud manca da del més elemental patriotisme.

E. S.

Catalunya

PORTANTVEU D'ALIANÇA CATALANA (U.N.E.)

Suplement setmanal del departament de l' Hfe. Gnz.

Contra la repressió que sofreix la nostra Pàtria, contra els seus causants, Franco i Falange, tothom dempeus! A les armes, catalans, contra els esclavitzadors de la terra!

A Tolosa del Llenguadoc, sota la presidència del seu Consell Directiu, Aliança Catalana ha celebrat el seu primer gran ple d'informació, amb assistència de representacions d'arreu de França

A la Presidència i sota el retrat del que fou President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys, el Consell Directiu d'Aliança Catalana a França en ple. Entre les personalitats destaca el General Blázquez.

Assisteixen a l'acte representacions dels Comitès Regionals, Departamentals, Comarcals i Cantonals de diversos indrets de França, així com també gran nombre de representacions femenines.

Obre l'acte el President d'A. C. i, sota els aplaudiments dels assistents, el General Blázquez puja a la presidència.

El President demana un minut de silenci a la memòria dels caiguts per la Pàtria i fa memòria dels màrtirs del feixisme i del President Companys lliurat a Franco pels agents de Hitler a França.

« Hem de tornar a casa nostra — diu —, però hem de fer-ho lluitant si volem obtenir la plena llibertat ».

En nom del Consell Directiu d'A. C. saluda tots els assistents i tots els catalans sense excepció.

Seguint el seu parlament, el President saluda tots els catalans que a casa nostra lluiten contra els botxins de la nostra Pàtria; el Secretariat i tots els components d'U. N. Espanyola que porten la mateixa lluita que nosaltres; el 14 Cos de Guerrillers que lluita en terres de casa nostra; els Guerrillers Reconquistista de Espanya » i el General Blázquez (grans aplaudiments), els quals, defensant les llibertats franceses, defensaven les llibertats de casa nostra.

Diu que els Guerrillers catalans, al costat dels espanyols i dels F. F. I., lluitant en terres de França, lluitaven per Catalunya.

Saluda les dones combatents i la Secció Femenina d'A. C. i demana a totes les dones, mares, germanes i filles, que s'ajuntin en bloc compacte per fer front a les necessitats del moment.

Saluda molt cordialment el poble francès, la França de la IV República, la França que recorda la del 93, dels Drets de l'Home i de les llibertats democràtiques.

Parla dels francesos que han preferit morir abans que ésser venuts a Hitler, i saluda el Govern francès i molt particularment el General De Gaulle. (Grans aplaudiments).

Saluda també les nacions aliades, Anglaterra, Estats Units d'Amèrica i la U. R. S. S., així com també els seus caps Churchill, Roosevelt i Stalin, els catalans de la nostra

terra, els perseguits i els empresonats pel falangisme, i diu: « Anirem a obrir les presons, assaltar els camps de concentració i abraçar els nostres germans » i acaba el seu parlament amb un crit de Visca Catalunya!

Seguidament llegeix una lletra de l'Agrupació de Guerrillers saludant el Ple d'A. C. i una altra del Front Alliberador Gal·lec.

Pren la paraula Martorell, del Consell Directiu.

« La transcendència històrica, diu, no pot escapar a ningú ». Té paraules de sentida recordança per Lluís Companys i per tots els altres que han caigut per Catalunya i per Espanya. Dirigeix una salutació a la Junta Suprema d'UNION NACIONAL. Saluda el Consell Directiu d'Aliança Catalana a Catalunya, el Secretariat d'U. N. E., el 14 Cos de Guerrillers que ja lluita en terres d'Espanya, i diu:

« Han d'ésser els guerrillers catalans els que posin la bandera al cor d'Espanya ». Saluda els Guerrillers « Reconquistista de Espanya » que han sabut lluitar en terres de França ajudant a l'aixament d'Hitler i

tots els seus agents. Saluda les Joventuts Combatents. Fa l'elogi de les dones, les mares i les germanes que han sabut agafar un fusell i anar al « maquis ».

Els anys d'exili forgen la personalitat de l'home i fan créixer l'amor a la pàtria en plors. Més que mai ens sentim patriotes catalans. La liquidació de Franco significa l'alliberament d'Espanya, i per tant, de Catalunya. El que es posi al marge d'aquest moviment de unitat nacional no és un patriota català. És un equivocat o pitjor.

« Aquest Ple, diu, ha de marcar el camí de la nostra llibertat », i acaba dient: « Demà direm Visca Catalunya lliure. Visca Espanya lliure ».

Tot seguit es passa a l'ORDRE DEL DIA.

Pren la paraula Guillemon, del Consell Directiu, el qual comença l'història d'Aliança Catalana, des de la seva gènesi fins al moment actual. Parla de traves que hi ha hagut, d'incomprensions, de sacrificis. « El treball ha estat dur, diu, sobretot quan hi ha homes que no saben o no volen comprendre; però a la fi tots els treballs han quedat compensats gràcies a aquests companys a n'òmims que tan desinteressadament han treballat ».

Diu que Aliança Catalana és el bloc de tots els catalans per aportar la nostra lluita a l'enderrocament de Franco i Falange, i és lluitant al costat dels pobles hispànics que obtindrem la llibertat del nostre poble. Té sentides paraules per la França, la qual ocupa un primer lloc en la lluita contra l'hitlerisme.

Guillemon, després d'enumerar les tasques portades a terme prop de personalitats polítiques, partits i organitzacions, parla dels treballs de propaganda efectuats primer a màquina, després en multicopista i que, finalment i mitjançant uns patriotes catalans, es pogué fer el « Catalunya » portantveu d'Aliança Catalana.

Diu que Aliança Catalana rep centenars d'adhacions de catalans, i és en aquest moment que el Consell Directiu ha cregut donar compte als catalans dels treballs efectuats.

El President demana al Delegat de les Joventuts Combatents que es troba a la Sala que dirigeixi unes paraules als assistents.

Peidrò, en nom de les Joventuts Combatents, pren la paraula i diu:

« que ahir va acabar el Ple d'aquestes Joventuts i aporta la seva més fervent salutació al Ple d'Aliança Catalana. La Joventut combatent — segueix —, que és la unitat de totes les joventuts d'Espanya i de Catalunya, ha d'aportar el seu treball a l'alliberament total de Catalunya. Acaba amb un visca Catalunya i visca la Junta Suprema.

Comes, del Regional de Montauban, demana la paraula i obre un debat sobre el mot « nacional » aplicat a Aliança Catalana. Després d'una llarga discussió en la qual intervingueren diferents representants, el de la U. R., company Padró, del Comitè Directiu, demana que els partits que ho creguin convenient poden enviar un altre representant al Consell per a la seva discussió.

S'accepta la proposició del company Padró.

DIA 9 (matí)

S'obre la sessió a les 10 del matí. Julio Hernandez, del Secretariat d'U. N. E. de París, puja a la Presidència enmig dels aplaudiments dels assistents.

El President pren la paraula i diu que aquest Ple és d'informació i preparació d'un altre Ple. Fa la presentació de Julio Hernandez amb grans aplaudiments per part de tots els assistents dempeus i aquest pren la paraula i diu:

« Saludo tots els catalans en nom del Secretariat d'U. N. E. de París i on no coneixem cap moviment de dissensió. Tots els catalans són units dins d'A. C. Creu que la fi de Franco i Falange és immediata i que Unió Nacional Espanyola reconeix les nacionalitats de Catalunya, Euskadi i Galicia.

Tot seguit es passa a la tasca informativa en la qual prenen part representants de tots els Departaments, Comarques i Regions.

En entrar el Coronel Paz, sota una pluja d'aplaudiments, és convidat a passar a la Presidència. Després d'informar uns quants representants, pren la paraula.

Parla en nom de l'Agrupació de Guerrillers i del Front Alliberador Gal·lec i diu: « La incomprensió Central deu acabar-se per sempre. Els espanyols no ens poden negar el dret de la nostra llibertat, és necessari que la nostra d'Espanya ens compregui i si hem d'ésser espanyols hem de començar per ésser NOSALTRES ». Parla dels Guerrillers catalans i diu « que els



Va morir dient: Visca Catalunya!

espanyols ja comencen a comprendre el nostre problema », i cita el cas que a Bordeus en un miting d'U. N. feren parlar el representant d'Aliança Catalana, en català, quan la quasi totalitat dels assistents eren castellans. »

Acaba el seu parlament amb crits de Visca Catalunya, Visca Galícia, Visca Euskadi, Visca Espanya i Visca els Guerrillers, contestats per tots els assistents dempeus i sota els aixordadors aplaudiments.

Acabat aquest parlament, el President suspen la sessió per a reprendre-la a la tarda.

A les tres el President obre la sessió donant lectura a una lletra de la 204 Divisió de Guerrillers en què saluda el Ple d'A. C.

En el curs de la informació, Marimon, de la 7-a regió, el qual diu que aquesta regió demana al Ple que de tots els indrets s'enviïn lletres i telegrams al Govern de la República francesa demanant el reconeixement d'Unió Nacional.

Tot seguit, Masgrau, del Departament de la Haute Garonne. Fa història d'A. C. des de la seva formació en la clandestinitat, on ja actuaven un Comitè Local i un Comitè Departamental i ja hi havia diversos comitès comarcals i cantonals formats. S'havia editat premsa clandestina i tots els treballs eren encaminats a fer la unió de tots els catalans. Dona una relació detallada de tots els Comitès Comarcals i cantonals constituïts, amb els noms dels seus components i les organitzacions a què pertanyen. Compta aquest departament amb 500 afiliats i amb una secció femenina de 150 afiliades.

Diu que s'han llançat tres manifestos un d'ells del Comitè Femení i un suplement del setmanari « Catalunya », que ja és en el seu 3r. número.

Parla del Comitè Femení que conjuntament amb el Comitè departamental i el Comitè local, va organitzar un gran acte d'afirmació i benèfic el dia 17 de setembre, en el qual hi hagué una Tombola que produí 12.000 francs, dels quals es donà una quantitat a Solidaritat.

Tot seguit enumera els actes celebrats per les comarques i tots aquells que hi ha preparats. Aquest departament ha ingressat 160 catalans a Guerrillers i s'ha inaugurat el « Casal Català ».

Continua l'informe. Pren la paraula Gatell, de la regió, el qual diu, entre altres coses :

El poble francès encara no ha ben comprès qui és Franco i qui som nosaltres; cal que el poble francès es mobilitzi perquè es reconegui oficialment la Junta Suprema i Aliança Catalana.

El President llegeix una lletra de salutació al Ple, d'U. N. E. de la 7-a Regió.

El company Carrió, que fou empresonat i massacrada per la Gestapo i la « Milice », s'aixeca a parlar, i diu que tots els elogis que es puguin fer d'ell, s'han de fer extensius a tots els companys sense excepció que han treballat en la clandestinitat. (Tant en aixecar-se a parlar com al final de les seves breus paraules, fou llargament aplaudit.)

Trinitat Farré, de la Secció Femenina de la Alta Garona, diu : « Les dones, quan han estat cridades, no han regatejat un esforç. Diu que actualment la secció femenina treballa fent material pels nostres guerrillers. Creu que els homes deuen instruir les dones políticament i que s'ha de treballar prop d'elles, però molt especialment prop de les solteres,

que són les que poden donar més rendiment, i demana a les comarques que instrueixin totes les companyes per a la lluita política dintre Aliança Catalana.

El Guerriller Rogelio Pena, que no és català, però que sent la nostra causa com si fos un fill de Catalunya i que és adherit a Aliança Catalana des dels primers moments, ha estat delegat pels seus companys, catalans i castellans, per a representar-los al Ple d'Aliança Catalana.

Porta la salutació dels 80 catalans i dels 500 espanyols que es troben al Camp de Bourrassol i aporta 43 fitxes d'adhesió a Aliança Catalana. I diu : « que aquests espanyols han comprès més bé el nostre problema que molts catalans degenerats » i demana a tots els catalans honrats que es vesteixin les guerrerres i que, junt amb ells, es vagi a alliberar Catalunya.

El tinent Ferran Castillo, de la 153 Divisió de Guerrillers aporta una lletra de salutació al Ple.

Sans, de l'Aude, proposa : la creació de colònies infantils per als fills dels guerrillers. Que tots els joves ingressin immediatament a Guerrillers. Capacitar políticament totes les dones perquè puguin substituir els homes quan sigui el moment donat; donar escalfor a Solidaritat; formar Grups d'Activistes i augmentar la celebració dels actes de propaganda.

Pugen a la Presidència Jesús Martínez i Carlos Dorado del Secretariat d'U. N. els quals són aplaudits.

El representant de la 204 Divisió de guerrillers pren la paraula i saluda el Congrés en nom de la seva Divisió, i també porta la salutació d'un General de guerrillers que diu « que no abandonarà el seu lloc fins a l'alliberament de Catalunya i d'Espanya » i continua: els guerrillers diuen: Pobres d'aquells que treballen en contra de la unitat i en contra d'A. C., ja que això no és fer altre treball que el que fa Franco i la Falange.

Els guerrillers lluiten amb la bandera de les quatre barres », i acaba dient « que en un poblet dels Pirineus una brigada de guerrillers que marxava cap a la frontera assistí a una missa dita en el seu honor. Farem com feu en Manelic que va matar el llop; nosaltres matarem el llop de Catalunya, que és Franco i la Falange.

Pren la paraula el Guerriller representant la 102 Divisió. Fa una salutació al Ple d'Aliança Catalana i diu : « Els espanyols i els catalans lluiten conjuntament » i afegeix : « Amb la boca de les nostres metralleres farem sentir la veu de Catalunya. Ja fa temps que els nostres guerrillers donen la seva sang lluitant per les llibertats del nostre poble, els quals no han regatejat cap esforç per lluitar dintre Catalunya i tots els nostres esforços han d'ésser per continuar aquesta lluita ».

Jesús Martínez, del Secretariat d'U. N. E., diu : « El poble català ha estat sempre el capdavanter, no sols en la lluita per la llibertat de Catalunya, sinó també per les llibertats d'Espanya. El poble català i el poble espanyol, agermanats, han sabut portar la lluita pel seu camí victoriosos, i és necessari concedir la llibertat al poble català perquè se l'ha guanyada lluitant. Hem arivat al límit de la paciència afegeix — tallarem la paraula als enemics de la Unitat ». « La insurrecció a Espanya ja ha començat el seu camí ». Acaba el seu parlament amb un Visca a la Junta Suprema.

El President, en nom del Consell Directiu, dona les gràcies a tots pel treball realitzat. Fa un elogi dels guerrillers i parla dels falsos patriotes « que s'estimen més guardar una acta de diputat o ministre abans que anar a acompanyar els nostres guerrillers a la lluita ».

Fa un gran elogi de les dones catalanes i acaba amb visques a Catalunya, Espanya lliure i independent i un crit de Visca la Junta Suprema. Les darreres paraules foren : « La història inscriurà en pàgines d'or els noms dels nostres guerrillers que hauran sabut donar la seva sang per deslliurar la nostra Pàtria ».

Martorell, del Consell Directiu, llegeix les conclusions, i diu que després d'aquest acte Aliança Catalana és més catalana que mai,

i demana al Ple una salutació per la Junta Suprema, el Consell Directiu d'A. C. a Catalunya, el gloriós 14 Cos de Guerrillers que lluita en terres de Catalunya, l'Aggrupació de Guerrillers « Reconquista de Espanya » i el Secretariat d'U. N. E.; fer un document demanant al Govern Francès el reconeixement de la Junta Suprema, i acaba dient : « Aliança Catalana és la garantia de les llibertats de Catalunya. »

En el transcurs del Ple, el President llegeix, entre altres ja esmentades, aquestes lletres d'adhesió: Del Comitè Departamental d'Unió Nacional Espanyola, de la 102 Divisió de Guerrillers i una altra d'Unió Nacional. No cal dir que la lectura de les lletres com tots els parlaments fou acollit amb grans aplaudiments.

Acte de confraternització Franco-Espanyola a Revel

Diumenge, 1 d'octubre, es celebrà a Revel una festa organitzada pel « Comité de Libération ». Unió Nacional i Aliança Catalana hi prengueren part.

Pels carrers de la vila hi hagué la desfilada d'un Batalló de les F. F. I., que sortia cap al front. El poble aplaudia frenèticament els soldats que anaven a demostrar una vegada més el seu heroisme a les fronteres d'Alemanya, segellant el desig de la França de viure lliure, independent, assegurant el seu alliberament obtingut per mitjà de la unió i de la lluita armada, lluita que comença amb les armes que amb cops d'audàcia s'anaven agafant a l'enemic.

Entre les forces que desfilaven hi havia 23 voluntaris del poble.

Els Comitès d'U. N. i d'A. C. depositaren, seguits d'un nodrit públic d'espanyols i catalans, una magnífica corona de flors naturals al Monument als Morts. Les colors republicana i catalana embel·lien la corona.

Aquest acte fou també l'acte de comiat de cinc companys del Comitè de Revel que havien ingressat al gloriós Cos de Guerrillers, donant l'exemple de decisió en preparar-se per a la lluita de reconquesta de la pàtria, vigília del seu engrandiment.

Aliança Catalana i Unió Nacional han rebut, amb motiu de la seva col·laboració en aquest acte, la felicitació de les dignes Autoritats de la Comarca.

Aliança Catalana diu : insurrecció nacional reconquesta immediata de la Pàtria

Aliança Catalana es la garantia de les llibertats de Catalunya perquè és la garantia de la seva reconquesta. És l'agrupament de tots aquells que senten d'una manera profunda l'amor a Catalunya i en volen el seu alliberament immediat per refer-la, per enlairar-la, per posar-la al nivell social, polític i econòmic més alt de les nacions més prestigioses, l'ésser la eterna lluitadora per les llibertats.

Aliança Catalana no és solament l'explosió platònica d'uns sentiments enlairats, sinó que és la lluita viva, aferrissada i dinàmica i cada dia en augment. En la clandestinitat neix, s'organitza i lluita. S'enforteix. Les persecucions no l'amaneixen, ans al contrari la fan més plena, més audaç. Una vegada a la llum, esdevé la força indestructible, perquè està basada en la veritat d'uns sentiments de pàtria absoluta i d'unes necessitats populars indiscutibles, i esdevé força de destrucció impetuosa i viril, arma que escampada arreu de la França — enormes tentacles obeint una mateixa força motriu — és l'amenaça constant contra Franco i la seva Falange, l'enemic comú i més enemic de Catalunya perquè la saben l'abrandat fogar contra la reacció. I es! devé força constructiva, que Aliança Catalana — és a dir tots els catalans veritablement i decididament oposats a tota transigència en cap de les esferes vitals de la Pàtria — no en té prou de predicar i posar pa la pràctica tots els mitjans que ens portin cap a la destrucció del règim franquista — els guerrillers sorgits d'Aliança Catalana en són el més gran exponent — sinó que treballa i és per a ella preocupació obsessiva — perquè de les cendres de tot el que s'haurà de destruir, en ressorgeixi immediatament la riquesa, l'esplendor, el benestar : nivell de vida enlairada, la instrucció ocupant el seu lloc predominant, fent del mestre el primer ciutadà de la Pàtria.

Aliança Catalana, forta ja, després del Ple esdevé una potència; s'ha fet « més catalana que mai » i del seu cos, que és el cor de tots els catalans honrats foses al gresol de l'amor patri, llança un crit : **INSURRECCIO NACIONAL; RECONQUESTA IMMEDIATA DE LA PATRIA!**

Del festival del 12 d'octubre

La Festa de la Raça fou magníficament celebrada a Toulouse en un gran festival organitzat pel Secretariat a França d'U. N. E. a benefici de Solidaritat.

La sala del « Jardin Royal » era insuficient per a donar cabuda al públic que omplia tots els recons, assegut o dret.

El coronel Paz, amb la seva paraula fàcil, féu un xic d'història sobre la Festa de la Raça i remarcà el seu significat en aquests moments que els pobles s'agermanen per a lluitar contra l'enemic comú.

El públic manifesta la seva compenetració amb frenètics aplaudiments.

La part artística, a càrrec dels tan coneguts Amparito Navarro, ballarina, els tenors Casado i Ibáñez, el virtuós guitarrista Ricardo Paredes, el pianista Morel, l'orquestra Lluís Templado i tot un conjunt d'artistes que han donat molta prova de les seves qualitats, va provocar l'entusiasme d'un públic compost, en part, de ciutadans francesos, els quals es delectaren davant aquesta manifestació d'art espanyol.

La subhasta de diversos objectes durant el descans permetia a l'assistència de rivalitzar en generositat, com ho proven els preus elevats que es registraren.

Tant el poble francès com la població espanyola donen sense regatejar el seu caliu i la seva ajuda a l'obra de Solidaritat, i la xifra de 66.978 frs. recaptada en els dos festivals dels dies 1 i 12 d'octubre ho palesen d'una manera clara. Resultats tan magnífics no poden fer sinó encoratjar-nos més i més a continuar la tasca empresa.

HOT.

Blagnac i la « Solidaritat »

Diumenge dia 15, a les 4 de la tarda, tingué lloc, a Blagnac, un festival franco-espanyol organitzat per « Solidaritat », al qual prengueren part selectes artistes espanyols i francesos que delectaren el públic, nombrosíssim, que envaia la sala. Ballarines típiques espanyoles; recitadors; tenors i típiques de qualitat; elements musicals selectes feren que el programa fos variat i donaren un gran atractiu i lleure a la festa.

A l'entracte es posaren a sortejig valuosos lots oferts graciosament per diversos comerciants de Blagnac, i el públic respongué generosament a la crida de « Solidaritat ».

En resum una tarda agradable i d'un profit innegable per a l'obra magnífica que porta a cap amb tanta decisió i encert l'organisme de « Solidaritat » i que és un dels grans factors en la nostra lluita per l'alliberament de Catalunya i d'Espanya.

HOT.

« Tolosa - Barcelona » CENTRE D'ESTUDIS ECONOMICS I SOCIALS

S'ha constituït a Tolosa el Centre d'Estudis Econòmics i Socials « Tolosa-Barcelona ».

Esperem veure pujar amb esbranzida aquesta institució, que donarà en terres de França prova palesa del valor dels nostres homes dintre l'esfera de la intel·lectualitat.

En el pròxim número — avui la manca d'espai ens ho impedeix — donarem detalls de la seva constitució, funcionament i finalitats.

L'ACTE DE GRENADE

El diumenge dia 15, de bona hora, sortim, un membre del Comitè Departamental d'Unió Nacional, el fotògraf i jo, com a representant d'A. C., camí de Blagnac, des d'on sortíria un camió que ens conduiria a Grenade.

Dins del vehicle, homes, dones, plens d'entusiasme, parien tots del mateix: de l'èxit que tindria la festa de guerrillers. Comparant la França d'ahir amb la d'avui, arribem a Grenade. El camió s'atura davant les F. F. I. Els companys d'U. N. i A. C. ens espereu i ens traslladem a l'estatge social. Enmig de senyeres, que ens parlen de casa nostra, cartells, fotografies, una exposició de periodics i manifestos llançats durant la clandestinitat, ens rep la Secció Femenina, que ens dona compte del que ha d'ésser la festa del dia.

Al so de cornetes fan l'entrada a Grenade els nostres guerrillers comandats per un capità. El poble de Grenade, al seu pas, els aclama...

Comença la festa de confraternització franco-espanyola. Saludem el Tinent coronel Aymerich, el representant de Solidaritat, el de les Joventuts combatentes, etc., que intervenen a l'acte.

Pren la paraula el Pare Vilar. Fa una salutació a les autoritats franceses, i passa a fer una exposició del que és i deu ésser Solidaritat. Demana la col·laboració de tots per tal d'ajudar els fills i companyes dels nostres guerrillers, els mutilats i ferits, i diu: « Tant en la pau com en la guerra, Solidaritat és el patrimoni de les ànimes generoses ». Tot seguit pren la paraula el representant d'U. N. Saluda les F.F.I., les autoritats civils de la localitat de Grenade, els nostres guerrillers, els quals son, amb U. N., els representants genuïns de la reconquesta d'Espanya, « Hem començat la nostra lluita a França — diu — al costat de les F. F. I. perquè, alliberant la França, comencem l'alliberament de la nostra Pàtria ».

El company Ors, de les Joventuts Combatentes s'expressa així: « No podia faltar aquí la veu de les Joventuts; en tot lloc, en tot moment sabem dir « present » quan la causa del poble és en perill, i diem present sempre fins a la reconquesta total de la nostra Pàtria. A continuació féu us de la paraula el representant de la C. N. T., i digué: « Com a confederal i anarquista no podem ésser allunyats de la lluita del poble que defensa les seves llibertats socials; aquells que encara no hi siguin els

esperem amb els braços oberts; però aquells que son a l'oposició, enemics d'U. N., els diem que son uns traïdors i uns covards del poble ».

El Tinent Coronel Aymerich, amb mots de lloança, breus però justos, expressa les magnífiques i virils gestes dels guerrillers espanyols, quan al « maquis », colze a colze amb els germans francesos foorjaven l'alliberament de França; lluita que aquells homes emprenen amb el convenciment patriòtic que llurs actes no eren ni més ni menys que el preludi dels propers combats a lluitar per l'enderrocament del règim d'oprobri que sofreix el poble espanyol, amb la qual cosa s'aconseguia el ple reconeixement per les autoritats franceses del moviment d'U. N. E. i la promesa per l'esdevenidor de la confraternitat dels dos pobles veïns, per l'afinitat dels interessos vitals dels dos països, el qual compromís és segellat en terres de França amb la sang francesa i espanyola vessada en la lluita contra l'enemic comú.

Pren la paraula el comandant de les F. F. I. que en llengua espanyola ens digué: « Estic molt content d'aquest acte de confraternització franco-espanyola i remercio de tot cor la gesta dels guerrillers espanyols, gesta que demà sabrem retornar per esfondrar Franco i Falange ».

Es tancà l'acte amb unes paraules del representant d'A. C. de la comissió de festes demanant un minut de silenci en memòria del que fou President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys, vilment assassinat a Barcelona fa quatre anys.

Invitats per les F. F. I., assistirem a un àpat que reafirmà la germanor que existeix entre els dos pobles. A la tarda, al camp d'esports de Grenade, els nostres guerrillers feren lliurament d'una senyera francesa a les F. F. I., una prova més de l'esperit de germanor dels lluitadors per la llibertat.

Es celebrà un partit de futbol entre Grenade i un equip dels nostres guerrillers. Emportaren la victòria els primers.

Convencuts que aquesta germanor perdurará a través dels anys i que donarà els fruits que n'esperem, que seran d'enriquiment, tant per a França com per a nosaltres, ens acomiadem de Grenade, el cor curull de bones impressions.

Grenade, 15 octubre de 1944.

J. M.

« Juventud Combatiente »: Afirmació d'unitat i lluita

Els dies 5, 6, i 7 tingué lloc, en aquesta vila de Tolosa del Llenguadoc, la gran conferència de les Junes Patriotiques de « Juventud Combatiente » a França.

Fou un Ple magnífic per la seva nodrida concurrència, per la seva unitat, on els fermes desigs de totes les joventuts espanyoles quedaren patentitzats vers una mateixa finalitat: alliberar la Pàtria. Els delegats dels nostres heroics guerrillers, les nostres coratjoses noies i els abnegats mutilats van exposar les seves ansies de no reposar un instant fins que Espagnya fos totalment alliberada dels botxins i traïdors que la vengueren a l'estranger i n'han fet cementiri i camp de misèria.

El Ple assenyala com a garantia de la victòria, la lluita unida de totes les joventuts espanyoles, dintre la « Juventud Combatiente », sota la direcció de la Junta Suprema d'Unió Nacional.

Intervingueren en el Ple, joves socialistes unificats, llibertaris, catòlics, republicans, els quals, identificats tots, i de comú acord, van desenrotllar les tasques que del dit Ple es desprenen, animats pel mateix amor de la pàtria i el mateix odi envers els assassins del poble.

Es feu una crida a totes les joventuts perquè ingressin a Guerrillers, dintre la promoció « Juventud Combatiente » i des d'allí fer una guerra sense treva a l'enemic, ja

AVIS

Es prega tots els professionals i amateurs del teatre català que es presentin al més aviat possible al Secretariat de Propaganda d'Aliança Catalana, 8, rue Romiguières, Hôtel Grand Balcon, a Toulouse.

Els que viuen fora de la vila, que es dirigeixin per lletra a la mateixa adreça.

**

Les adherents a l'Aliança Catalana que tinguin el títol d'infermeres són pregades de presentar-se durant els dies 23, 24 i 25 del corrent de 7 a 8 del vespre a l'estatge social, Hôtel Grand Balcon, 8, rue Romiguières, a Tolosa.

que fins les pedres han de moure's al crit sagrat de la Pàtria.

Intervingueren representacions de tots els sectors i a la tribuna la veu de la C. N. T. donava el crit de combat, conjuntament amb la del diputat socialista Julia Alvarez, en nom del P. S. O. E.; Torres, pel Partit Comunista Espanyol, que, fent-se eco amb la dels militars patriòtics, com el General Riquelme, asseguraven ajudar la Joventut i portar-la al combat pel camí de la victòria; la de Juli Hernández, del Secretariat d'U. N., que, d'acord amb la del Pare Vilar, asseguraven la seva fe en la acció de la joventut espanyola en la lluita que sosté el nostre poble.

Nombroses altres personalitats intervingueren promettent la seva ajuda, i un representant de la F. U. J. P. prometé que aquesta prendrà part a la lluita per l'alliberament d'Espanya al costat de la joventut espanyola. Aliança Catalana hi aportà també la seva veu decidida. Intervingué d'una manera brillant Martorell, pel Consell Directiu; Guillemon, del Consell Directiu també, aprofitant l'avinentsa de la visita que el dit Comitè en ple feia a la Joventut, deixà sentir la seva veu, que fou de fervorosa salutació i encoratjament, i palesà una vegada més l'esperit de lluita que anima l'A. C., Masgrau, en nom del P.S.U.C. Va sentir la seva veu vibrant i encoratjadora i acaba les seves paraules amb un visca Catalunya i visca la Junta Suprema!

D'aquest gran Ple, fogar d'unió i de desig de lluitar fins a l'acabament de Franco i Falange, sorgiren aquestes resolucions pràctiques:

- Tot per a la reconquesta d'Espanya, sota la direcció de la Junta Suprema d'Unió Nacional.
- Promotio « Juventud Combatiente », passar tots els joves útils a Guerrillers.
- Traspàs de les dones als Hocs de Direcció i a Guerrillers.
- Ajuda als joves combatents que a Espanya lluiten contra Franco i Falange.
- Assistència als familiars i fills dels joves combatents.
- Creació de Casals de la Joventut i educació de la infància espanyola exilada.

Així es prepara per a la lluita decisiva la joventut espanyola. Conscient del que representa la unió, l'ha feta i la fomenta. Arma al braç, quan soni l'hora, Franco i Falange i totes les seves velles promocions de xurma sanguinària, veuran desaparèixer sota els seus peus el règim vergonyós que amb la traïció i l'ajut de l'estranger imposaven, i de les cendres del qual s'alçarà l'Espanya lluminosa del treball i del progrés, redimida i cada dia més gran.

LLUIS COMPANYS

EN abatir Lluís Companys, els esbirros de l'Espanya inquisitorial de Franco es feien la il·lusió que abatien l'esperit immortal de Catalunya. El darrer President de la Generalitat encarnava, a l'exili, tot el poble combatent, insotmés. Per això el raptaven—aprofitant-se una vegada més de la màquina guerrera alemanya— i se l'emportaven covardament cap al país on regna per la força l'imperi del feudalisme. Acabant amb ell, desapareixia el gran combatent de les llibertats pàtries; fent caure el capítol, Catalunya restava sense guia, sense la neu que havia de donar l'ordre d'alçament contra els opressors. Aquella era la seva esperança. Mort, no calia temer-lo més. Però...

Han passat quatre anys d'aquell jorn de tragèdia, de dol nacional. Els grans vencedors d'aquell moment són a la darrera pregunta, agnitiuen desesperadament. I a Catalunya, i a França, i pertot arreu on hi ha un català conscient es revifa la flama patriòtica al record emocionant del gran desaparegut. I en sospesar tot l'horror, tot el refinament, tot el sadisme, del crim comès en la persona de la més alta representació de la terra nostra per la llopada d'assassins al servei de Franco, el desig de venjança neix espontàniament, la bel·licositat envers els culpables sorgeix com una necessitat imperiosa.

I l'existència atzarosa i combativa del nostre darrer President es descaballa als nostres ulls interiors com un exemple a seguir. El veiem lluitant tothora per la defensa dels obrers, per l'enaltiment de la República per la grandesa de Catalunya. El veiem donant-ho tot pels obrers des del temps de la monarquia d'Alfons XIII fins al govern Berenguer; el veiem anar com a capdavanter en el moviment de masses catalanes que acapdilla Francesc Macià i que culmina en la impressionant victòria catalanista i republicana de la consulta electoral del 12 d'abril de l'any 1931. El veiem encara, dos dies després, proclamar la República des del balcó de l'Ajuntament de Barcelona, en uns moments en què no es sabia del cert com reaccionaria la monarquia i els seus seguaces.

I la vida exemplar de Lluís Companys mena el seu camí dreturer en les joies del poble que segueix sense vacil·lació i amb fe absoluta le petjada de l'Avi. Mor el primer President de la Generalitat restaurada, amb el dol més sincer de tot un poble. I, per una majoria absoluta, és elegit com a continuador de la tasca gloriosa de Francesc Macià. L'Avi havia reprès les pàgines d'or de la història pàtria; Companys consolida l'heretatge i dona el pit per conservar les llibertats reconquerides.

El 6 d'octubre del 1934 es juga la seva existència, encara una vegada més, per dignitat republicana, per Catalunya recobrada. Si no hagués estat un home del seu temps, hauria fugit— com d'altres van fer— però ell va preferir plantar cara a les conseqüències, restar amb aquell poble que l'havia seguit fidelment.

El seu nom, el seu exemple i les seves sofrències—els seus dos anys de perdura de la llibertat per voler sostenir les llibertats de Catalunya— serveixen d'aglutinant de tots els fills de la terra catalana per anar a les urnes com un sol home i palesar, d'una manera esclatant, la voluntat unànime del poble català en aquella jornada històrica del febrer del 1936, veritable plebiscit per l'autonomia i per la República.

I arriba el mes de juliol del mateix any; aquelles jornades sagnants de lluita a mort per la llibertat. Tot un poble unit es troba al costat del seu President. Unes forces d'Ordre Públic—totes les forces al servei del Govern autònom—hi col·laboren també. I l'orgull d'aquells militars covards i traïdors acabadillats pel general Goded queia esmicolat davant l'empenta invencible i victoriosa d'un poble en marxa, gelós de les seves llibertats.

Tres anys d'una lluita granment desigual calgueren als mercenaris de Franco per enderrocar les llibertats catalanes i el règim republicà; tres anys de batres heroicament contra el «Tercio», els moros, els italians, els alemanys i alguns espanyols—conscientment o inconscientment—al servei del feixisme internacional. Ve't-aquí la VICTÒRIA dels assassins al servei de «Espanya, una, grande y libre».

Davant la visió d'un poble lluitador que, abans d'acceptar el fet consumat de la victòria de Franco, prefereix anar a sofrir el calvari de l'exili en terres de França, Companys el segueix. Si hagués estat un pusil·lanime, s'hauria instal·lat en terres més allunyades del feixisme, en països no minats per aquesta lepra devoradora i encomandada. Però prefereix restar amb els sofriments, prop de la pàtria malurada: era el President de Catalunya, era el President de tots els catalans.

I així arribem a l'espectacular esfondrament de la França corcada en la seva base per militars de moltes estrelles i pel rebuig dels partits feixistitzants i de les nul·lilat ambicions de figurar encara que això comportés la submissió als bàrbars de Hitler i, de més a més, calgués fer cessió de la meitat del país als seus enemics hereditaris. I un dels primers actes de COL·LABORACIÓ fou la cessió—directament o indirectament—de Companys als agents sense escrúpols i sense entranyes del franquisme.

Que la commemoració del quart aniversari de l'assassinat d'aquest símbol de la lluita per la llibertat, executat per les forces brutals de l'esclavitud, sigui, una vegada més, com si encara fos vivent—i per al cor dels catalans la seva visió, la seva aurèola és més VIVENT que mai per la seva mort en màrtir—, el nexa de totes les forces catalanes per l'alliberament de la Pàtria oprimida i vexada, pel recobriment dels drets indiscutibles dels ciutadans de Catalunya.

Josep VILLALON.
Tolosa, 17 d'octubre del 1944.

Quart aniversari de Lluís Companys

Diumenge passat, 15 d'octubre, quart aniversari de l'assassinat de Lluís Companys, Aliança Catalana anava a dipositar una magnífica garba de flors al monument als morts, a la memòria del que fou president de la Generalitat de Catalunya, el malaguanyat Lluís Companys, lliurat pels alemanys i Pétain a Franco i Falange, els quals l'assassinaven a Montjuïc.

sentiment recordant Lluís Companys. «l'home vilment assassinat per la Falange espanyola». Fa un breu historial del seu passat i afegeix: Tota la seva vida ha estat de sacrificis per la llibertat de Catalunya. Diu que el seu record serà etern per a tots els Catalans i «que hem de tenir-lo present al nostre cor». Parla dels seus actes tant en la vida com en el moment de la



Els Catalans evocuen llur President assassinat
Un minut de silenci al Monument als morts

Tres senyeres, seguides del consell directiu en ple d'Aliança Catalana, obrien el pas a la gran manifestació, la francesa, l'espanyola i la catalana, i un aire fi les mantenia tot el camí completament desplegadas perquè la gent que s'agombolava al nostre pas i les saludava pogués veure del tot les seves colors de llibertat, i fer-los passar per la memòria el que és de costos l'obtenir-la, els sacrificis que demana desfer-se del jou dels opressors... els que han caigut des d'Espartaco fins als nostres dies, per poder assolir, no per a ells—que l'egoisme és absent en les grans empreses de la vida—sino per als seus països, per a la Humanitat, aquesta cosa sense la qual no es fa res de positiu, tot és mort: la Llibertat, tresor sagrat que tots els mortals portem dins el cor, patrimoni de la vida i que encara el món no l'ha assolida per un fenomen inexplicable d'usurpacions criminals o de transigències suïcides...

Devant al monument als morts hi havia grups que esperaven la manifestació, el poeta Perarnau entre ells.

Posada la garba de flors a! peu de la flama sempre viva d'encà que els bàrbars del nord fugiren d'aquestes terres, Martorell, del Consell directiu, s'expressa amb gran

mort i diu que hem de seguir el seu exemple, «home de lluita i de bondat que visqué sempre lluitant i que morí com un heroi»; i proposà tot seguit la creació d'una brigada que s'anomenarà Lluís Companys, brigada de guerrillers catalans que entrarà a Catalunya, que lluitarà en la seva pròpia terra per alliberar-la dels seus botxins i exclamà: «Hem de venjar el crim comès en la persona del que fou President dels Catalans. Dona els crits de: «Visca Lluís Companys! Visca Catalunya! Visca Espanya», crits que troben un eco unànime.

Tot seguit demanà un minut de silenci.

Els pensaments volen enllà dels Pirineus i cap al castell de Montjuïc. Al cor retruny un «Visca Catalunya!», seguit d'una fusellada. Ha caigut un home més un poble s'alçarà... Els pensaments se'n van cap al cementiri via Sant-Jordi... Lluís Companys, tu ets present al cor dels Catalans... Ja vindrem un dia a portar-te flors, ens obrirem camí contra la criminal llopada i no en deixarem ni rastre. Et portarem flors i llaçades catalanes i llàgrimes i precis i una promesa: «Fer de Catalunya terra d'amples llibertats, més amples del que mai no han estat.»

GRAN CONFERENCIA D'UNIO NACIONAL ESPANYOLA

Els dies dos, tres i quatre i el matí del cinc del pròxim mes de novembre, tindrà lloc a Tolosa del Llenguadoc i en el local que oportunament s'indica-

rà, la magna conferència d'Unió Nacional Espanyola, de la qual han de sorgir acords i conclusions precises dirigits cap a la unió dels espanyols de cara a l'alliberament de la Pàtria oprimida per Franco el traïdor i la seva Falange criminal.

La Brigada de Guerrillers, Lluís Companys,
del braç del gloriós cos «Reconquista de Espanya», donarà l'exemple en la lluita
per l'alliberament de Catalunya

Catalunya

PORTANTVEU D'ALIANÇA CATALANA (U.N.E.)
Suplement setmanal del departament de l'He.Gne.

Saludem els assistents a la Gran Conferència d'Unió Nacional, la qual ha de marcar els camins de la independència dels pobles hispànics,

CUBA, COLOMBIA, URUGUAI...

TOT s'alça contra Franco i Falange. Espanya és un fogar de conspiració i de lluita. Astúries i Catalunya obren el foc contra les forces de la repressió. En totes les capitals i pobles hi ha actes de sabotatge: el « maquis », la resistència, és un fet. És un poble que s'alça contra els seus botxins, i, a la fi, la victòria serà seva, que els pobles sempre han vençut la repressió i la impopularitat.

I si a casa nostra lluiten, sofreixen i moren per acabar amb la bèstia del feixisme — l'únic exemplar intacte —, arreu del món s'alça també el crit contra el règim de la incansable repressió; i veiem com el nou President de Cuba trenca les relacions diplomàtiques amb el govern de Franco. I si això és un fet d'una gran importància, ho és més encara si pensem que la base de propaganda de la seva campanya electoral — i això ens prova l'estat d'ànim del seu poble envers Franco — ha estat precisament aquesta: Trenca ment de les relacions diplomàtiques amb el govern de Franco, règim qualificat de feixista.

I a la gesta digníssima del President de Cuba — davant la qual nosaltres ens inclinem tocats del més pregon agraïment — segueix la de Colòmbia i Uruguai. I és el Govern d'aquest últim país que pren l'acord d'ajudar amb tots els seus mitjans la restauració de la legalitat espanyola, i decideix, encara, d'adreçar-se a tots els Parlaments americans pregant-los que segueixen el sen exemple.

Heus-aci actes digníssims d'una transcendència política internacional innegable, els quals, no en dubtem pas, seran seguits per la resta del món antifeixista, democràtic. Car no es concebeix que si la lluita és contra el feixisme, contra els règims encarnació del rapte i la impopularitat es pugui mantenir en un estat d'oficial reconeixement un govern que de soca a rel és feixista, és alemany, govern de traïció i rapte, d'impopularitat ben definida.

L'hora és arribada de girar les cartes. Si el poble espanyol és en guerra contra Franco i el seu govern perquè ell i el seu govern són feixistes, els Estats que lluiten en contra del feixisme ja no tenen per què mantenir en estat de legalitat aquell i aquells, que si Alemanya hagués guanyat la guerra, haurien estat els primers — malfeu-vos sempre dels febles malvats quan tenen bons punts — a trepitjar-los sense pietat, i haurien volgut ésser ells els campions del mal i l'escarni que s'hauria fet als règims democràtics que per la seva unió i intel·ligència han sabut triomfar de l'Alemanya de Hitler, però que no poden oblidar — no ho obliden pas — que Franco ha estat i és, l'alumne més avantatjat d'aquest sanguinari absorbidor de nacions.

Franco, pel seu costat, com a resposta als cops que rep de la Resistència que poc a poc el va minant, assassina, empresona — la plaça de braus de Sant Sabastià, l'ha convertida en presó — i fa tots els possibles per mantenir-se en la seva posició: des del manteniment des de fa més de cinc anys de la seva repressió, fins als equilibris diplomàtics, passant pels actes i paraules del més pur matonisme — és la força del costum — que són, per exemple: El mantenir en llibertat dintre el seu territori 15.000 alemanys, després d'haver-los fet els honors militars.

Llançar per mitjà de la Ràdio Nacional aquest mots: « Per parlar de sobirania nacional, cal primer saber-se imposar ».

Tanta baixesa, tant de cinisme no ho concebiríem si no ho sabéssim fill d'aquell que havia jurat fidelitat al règim al qual es devia, tot preparant el foc que l'havia de destruir...

Els Estats, però, el poble espanyol, els nostres guerrillers, tenen la paraula.

EL DIARI « FRANC-TIREUR » TE RAO: « NO FOU FRANCO QUI VA RETIRAR LA DIVISIO BLAVA, SINO L'EXERCIT ROIG AMB EL PES DE LES SEVES IMPOSANTS I REPETIDES VICTORIES QUE OBTINGUE DAMUNT D'AQUESTA. »

HAN ARRIBAT DE L'INFERN DE FRANCO

Les manifestacions dels espanyols que, escapats dels camps de concentració i presons de Franco, poden travessar la frontera, totes coincideixen amb el mateix: el descontentament general del poble davant Franco, la seva Falange i els seus mitjans de política i brutalitat.

Interrogat un grup que fa pocs dies acabava de passar els Pirineus, ens deien a nosaltres:

— Encara que amb poc contacte amb la població, puix que érem en

absoluta; més que això: una demostració d'odi i d'escarni contra aquells que havien col·laborat a l'obteniment de la victòria de Franco que es creien un dia els amos del món i que ara passaven la frontera vençuts.

Era emocionant sentir parlar dels crims que encara es cometien sota el signe de les fletxes, però un detall assenyala d'una manera ben palesa el pànic d'aquests botxins, i és que els falangistes s'han atrevit a l'acte repugnant i sols propi



ACORD ABSOLUT... TITELLES! SANGUINARIS TITELLES!

un camp de treball, podem dir-vos que el poble és hostil a Franco, no solament el poble republicà, sinó també una gran part dels que lluitaren al seu costat; i dintre l'exèrcit també es fa sentir el descontentament que creix cada dia i en tota la mesura de les possibilitats es manifesta al carrer.

Ens han parlat de l'encariment de la vida i dels alemanys que en la seva retirada en entrar a les poblacions trobaven una indiferència

d'ells de donar 8.000 pessetes als familiars de molts afusellats demanant-los « que no diguin que han estat afusellats i que justifiquin la seva absència dient que són amagats o simplement que han passat a l'estranger... »

Relatarem el cas de sadisme monstruós de Pelegrín González, director de la presó de Capuchinos (Barbastro), que es distingia per les tortures que feia sofrir als presoners personalment i que donava

l'autorització a la guàrdia d'aquesta presó « perquè durant les hores de repòs s'entretinguessin disparant les seves armes sobre els presos amb la promesa de una prima de 100 Ptes. i un mes de permís per cada un que en matessin ». I a la presó provincial de Saragossa, el cap dels serveis, Simeón, conegut pel mot de « Pedro el Cruel », fa un temps va torturar de tal manera un company, que aquest es va tornar completament boig ...

— Per acabar aquesta llista que no té fi — exclamava un d'ells — farem menció del caporal Antoni Moreno, del Regiment de St. Quintin, el qual estava ben considerat per la seva « valentia » que es traduïa en gestes com aquesta : un dia, sense més ni més, féu cantar la seva metralladora sobre un grup de presoners fent 30 morts i disset ferits ... Per un tal acte, l'assassi, indignat de poder ostentar mai més ni el nom d'espanyol, rebia cent pessetes de gratificació i tres mesos de permís.

Gairebé tots aquests minyons escapats de l'infern de Franco són condemnats a mort o a treballs forçats a perpetuïtat. Han manifestat que a Espanya ja no s'ignora el Moviment d'Unió Nacional i Aliança Catalana, que amb tant d'èxit es porta a terme en terres de França, ni s'ignoren tampoc els Guerrillers. Tots, amb entusiasme i disposats a la lluita definitiva, ingressaren immediatament a Guerrillers. Militants de diferents partits i organitzacions, agermanats ahr pel sofriment, avui pel desig d'anar al combat per l'alliberament de la Pàtria, són l'exponent del camí a seguir si volem ben aviat enderrocar Franco i la seva Falange.

Benvinguts els màrtirs del feixisme. Han trobat una França que ens comprèn i ens ha trobat organitzats. Demà, un demà no lluny, trobaran i trobarem una Espanya assedegada de justícia, futura a arribar a ésser una gran nació lliure i treballadora.

GERMANOR FRANCO-ESPANYOLA

Diuenge dia 22, a les 10 del matí, tingué lloc al «Café Jean», a la barriada del Busca, un acte franco-espanyol de divulgació i afirmació d'Unió Nacional Espanyola, en el qual prengueren la paraula representants dels diversos partits polítics i organitzacions que la integren i un representant d'Aliança Catalana. Un delegat del Front National francès parlà en termes d'una gran cordialitat i comprensió envers la lluita dels pobles hispànics pel seu alliberament.

HOT.

ACTE DE GERMANOR FRANCO-ESPANYOLA A FRONTON

El passat diuenge, dia 29, tingué lloc, a Fronton, un acte de germanor Franco-Espanyola en el qual prengueren part les autoritats civils i de la resistència franceses; representacions d'U. N. E. i A. C., de Guerrillers i de la comissió organitzadora.

Degut a l'esplendor que aquest acte revestí, mereix un comentari més extens, la qual cosa farem en el proper número. Ens limitem a dir, pel moment, que l'activitat del Comitè de Montestruc ha demostrat una vegada més el treball que ha de fer-se quan el concepte d'unitat és comprès.

" TOLOSA-BARCELONA "

Centre d'Estudis Economics i Socials

Malgrat el volum considerable de espanyols refugiats, el Migdia de França no comptava fins avui amb cap mena de Centre que obrís de bat a bat les seves portes a les diverses cultures ibèriques.

No fem, però cap retret a les institucions franceses. Cal només recordar el cordial acolliment de molts de llurs professors. Les Universitats de Montpeller i de Tolosa s'honoren amb l'assistència de nombrosos estudiants de casa nostra. Però no és suficient. Aquest estudiants són una gota d'aigua en l'oceà de l'emigració espanyola. Metges i advocats, enginyers i professors, obrers qualificats que es forjaren tot sols una educació acurada — veritables autodidactes — no han conegut en el curs d'aquests darrers anys, sinó els camps de concentració i els boscos de França. El pic, la pala i la destrucció substitueixen la ploma i els llibres. Es tracta, doncs, de recuperar amb urgència — tasca feixuga — aquestes valors humanes, dispersades i perseguides, que són d'una importància cabdal en la lluita antifranquista — avui — i que ho seran més encara, en la reconstrucció de la nostra Pàtria, a l'endemà de la pau. No es tracta de crear un refugi on pugui cercar la calma els evadits de les lluites socials. Ben lluny del nostre propòsit! Volem reunir-los per tal de refer — tots plegats — una llestesa intel·lectual malmenada pels sotrats de l'emigració i reprendre una formació progressiva — avui — malauradament endarrerida. A tots, oferim un lloc en el combat.

No volem pas una torre de vori, un niu conventual al marge i per damunt de les remors de la batalla; sinó un Casal eminentment popular on els intel·lectuals treballin al costat del quadres del nostre moviment polític i sindical. Els primers guanyaran en llur capacitat combativa; els segons, en relleu educatiu.

Volem un Centre d'educació popular, una mena d'Ateneu en el cor de la França alliberada.

Ningú no es trobarà foraster; tothom es sentirà a casa seva.

El Centre serà popular pel caràcter dels seus membres, de les seves tasques i del seu mètode de treball.

Els obrers de la ploma i els obrers manuals seran agermanats per l'afany comú de superació intel·lectualista.

El Centre no serà patrimoni de ningú, però, tampoc no serà estrany a cap mena de problema polític o social.

El Centre aportarà el seu gra de sorra a qualsevol tasca destinada a bandejar malentesos i a restablir un corrent de cordialitat necessària dins l'emigració espanyola.

El Centre no vol auditoris passius. Aspirem a una col·laboració activa de tots, col·laboració basada en la més ampla tolerància.

Els socis participaran a les tasques empreses per la Comissió de llur preferència, tasques que tindran per objecte l'estudi dels problemes plantejats per la reconquesta i edificació de la nostra Pàtria.

El Consell de Direcció facilitarà a les diverses comissions de treball, el material que calgui a mesura de les seves possibilitats. Curses i conferències, visites i excursions, completaran el programa.

Recalquem amb especial interès, el lloc d'honor que el Centre reserva a aquelles cultures — com la catalana i la basca — que són avui les víctimes predilectes de l'opressió falangista.

Fora d'una pregona injustícia no valorar com cal l'ajut admirable que els companys francesos ens dispensen. Es veritablement encoratjador l'exemple d'aquest equip de joves — alguns ho són només de cor — que, malgrat la magnitud de les tasques exigides per llur Pàtria turmentada, saben encara dedicar-nos una bona part de llurs esforços a la reconquesta de la nostra.

Tolosa marcarà així una fita en el camí de les relacions cordials entre la Democràcia francesa — avui gairebé alliberada — i la Democràcia espanyola — que tot just comencem a alliberar.

Casal de les cultures ibèriques de cara al recobriment de la nostra Pàtria.

Casal de la germanor franco-espanyola al servei de la Democràcia.

Casal de les grans inquietuds humanes.

Heus-aci la raó d'ésser del nostre Centre.

Amic obrer : l'acció mancada de cultura és el desgavell.

Amic intel·lectual : la cultura sense l'acció és la impotència.

El Centre us espera.

CONSELL DE DIRECCIO.

La llibertat dels pobles

Els nord-americans han desembarcat a les Filipines. L'operació, ja prevista, obre perspectives molt falagueres en la guerra contra el Japó. Després dels grans atacs contra Formosa, les illes Filipines estaven directament amenaçades, i, amb l'obertura d'un front en aquest sector vital, l'exèrcit japonès a la Xina pot quedar ben isolat, i les conquestes de la « gran Asia » seriosament compromeses.

Mac Arthur va prometre que tornaria, quan davant la sorpresa i el nombre va haver d'evacuar l'archipièlag després d'una defensa exemplar, que compta entre les millors

de la guerra. I ha tornat. Ha tornat no solament vencedor, sinó amb armes que els japonesos no tenen. Mac Arthur porta a la seva càrrega la independència del país.

Ja en temps de pau, els Estats Units pensaven reconèixer la independència de les Filipines en 1945. Ara Roosevelt ha declarat altrà vegada que el seu país compliria la paraula. Les Filipines, doncs, hauran estat alliberades dos cops pels aliats nord-americans, i deuran a independència nacional a la comprensió generosa i activa del gran imperi americà.

No solament de cara a les Filipines, sinó de cara als altres Estats perduts per Espanya a finals de segle, els Estats Units realitzen fa temps una política intel·ligent. Cuba és independent fa molts anys.

I Puerto Rico, que fins avui és un simple domini territorial dels Estats Units, també han rebut la ferma promesa d'una representació més directa i d'una autonomia amplíssima. Les intervencions militars nord-americanes en altres pobles d'Amèrica no s'han reproduït sota el mandat de Roosevelt. Les cultures nacionals — a les Filipines, espanyola i tagala — floreixen lliurement sota la protecció de la bandera estelada i de la seva flota poderosa.

L'imperi britànic s'ha convertit també en una Federació de pobles sobirans i iguals. Es per voluntat pròpia, per decisió espontània, que el Canadà i l'Àfrica del Sud, Austràlia i Nova Zelanda, l'Índia i les colònies escampades pertot arreu, cooperen a l'esforç de guerra de la gran comunitat. Pobles dominats militarment per Anglaterra, com Egipte, han mantingut relacions amb Alemanya durant molt de temps. D'altres, com Irlanda, no han ni solament trencat amb els nazis els contactes diplomàtics. Ningú no imposa la cultura anglesa amb la força dels canons, i els partidaris de la pau, si n'hi ha algun, es poden manifestar públicament, com al sud de l'Àfrica, sense que llur acció pacifista convenci l'opinió de la convencència de perdonar els criminals nazis.

I la U. R. S. S. ? La U. R. S. S. és una immensa Federació de pobles lliures, que ha dotat d'alfabets nombre de llengües que mai no foren escrites fins a l'adveniment del nou règim. I, en plena guerra, els Estats nacionals que constitueixen la multifederació han obtingut el dret de tenir, no sols un exèrcit nacional, sinó una representació diplomàtica exterior, cosa que no haurien ni gosat somiar els més intransigents separatistes catalans a principis de la República Espanyola.

Els aliats demostren, doncs, amb fets, que es baten realment per la llibertat dels pobles, que no oprimeixen ningú, que no aspiren a conquestes, i que no tenen sinó un enemic, el feixisme sota qualsevol forma.

Catalunya que lluita amb els aliats, i amb tots els pobles d'Espanya, contra Franco i la Falange, representants de Hitler a casa nostra, saluda amb joia el poble filipí quan reconença la seva època d'independència. Els patriotes filipins han combatut, durant anys, contra l'invasor nipó que els tiranitzava. Amb més empenya lluitaran avui per secundar l'esforç de les Nacions Unides i mereixer la llibertat. Els Laurel i altres Quisling filipins seran esclafats, com a Europa haurem esclafat els Pétain i els Franco, els Mussolini i els Antonescu. El Comitè Nacional Filipí dels Estats Units no tardarà a dirigir la batalla en el propi territori. Com ell, la nostra gloriosa Junta Suprema dirigeix la batalla contra Franco des de Madrid, i l'Aliança Catalana a Barcelona. Aviat podrem, com les Filipines, donar també comunicats de guerra i llençar a l'univers, amb orgull els noms de Catalunya i d'Espanya al servei de la llibertat.

Granier-Barrera.

Tolosa, octubre de 1944.

A l'efecte de formar un quadre escènic « Amateur », es prega tots aquells que hi vulguin prendre part, que s'inscriguin a la Secretaria departamental d'Aliança Catalana, Hôtel du Grand Balcon, número 8. Secretaria número 3.

Els professionals de l'escissió

Es curiós constatar com el període de llibertat que avui gaudim ha permès als antics caldills de les organitzacions polítiques de començar una tasca de disgregació del moviment d'Unitat Nacional Espanyola, l'únic que ha viscut durant el temps de la clandestinitat. En aquests darrers anys, els alludits dirigents, mancats de precisió i de valentia abandonaren llurs masses, les quals s'incorporen espontàniament a la lluita per la Unitat Nacional. Quan els exilats espanyols vivien tristament aclaparats per la por de les deportacions, dels camps de concentració, de la presó, existia entre nosaltres, un lligam de solidaritat que esborrava les discordances polítiques i ens feia aptes al reagrupament i a la unitat. Quan es tractava de socórrer els companys malats de l'hospital, els nostres detinguts de les presons i dels camps, tots, unànimement, hi contribuïen. Els companys eren refugiats espanyols i víctimes del feixisme. Això era ben bé prou per a desvetllar en cada un de nosaltres un deure d'assistència i solidaritat. Igualment restàrem units en la lluita contra l'enemic alemany: els « maquisards » espanyols en donaren i en donen l'exemple.

Avui, quan les dificultats han estat superades, quan els sufriments han minvat, quan l'enemic hitlerian ha estat foragitat del sol francès, quan tots gaudim del dret de celebrar, en una abraçada fraterna, la fi de tantes dolors, avui, un sord despit inspira els desertors contra aquells que portaren la iniciativa de organitzar la lluita i la solidaritat. Organitzar-les en plena clandestinitat no era pas treball fàcil: nosaltres, particularment, coneixíem el risc que comportava el formar els equips, d'ajuda i practicar-la a les presons. Si el fet d'acceptar un « bon de solidaritat » constituïa el compliment d'un deure amb un risc mínim, el treball d'organitzar l'ajuda constituïa un deure meritori, puix que era extremadament perillós. Es veritat que un principi ens encoratjava al treball: si la consigna de la unitat nacional no hagués existit, hauríem mancat d'estímul i d'iniciativa per a realitzar aquestes tasques. Hauríem continuat en una passivitat covarda i egoista. La pràctica de la solidaritat no és pas, solament, un deure d'humanitat: és un deure polític. El fet de practicar-la en nom de la unitat nacional era prou per atraure l'interès i la benvolença de tots. I era aquest interès comú el que creava i realitzava la unitat nacional. Unitat, diem, per tal de resistir i vèncer l'enemic a França; unitat per tal de preparar l'exèrcit que alliberarà Espanya del despotisme i opressió franco-falangista. I heus-aci com sota la senyera de la Unitat Nacional hem fet, tots plegats, tasca positiva a França, fins al moment del seu alliberament. Aquest esdeveniment marca el principi d'una maniobra escissionista. La joie de sentir-nos, avui, segurs i lliures, ens farà oblidar que resta encara a complir la tasca més difícil. La llibertat política actual ha fet sortir del cau els antics dirigents de les organitzacions els quals, naturalment, han manifestat llurs ambicions polítiques. Si realment fossim lliures, el mal fora de poca importància. Però és que nosaltres som lliures en país estranger? A casa nostra no ho fèrem pas. És un mal patriota, un

mal antifeixista, el que oblidava les dolors i les misèries dels altres germans d'Espanya. I és negligir-los ajuda, el fet de no continuar units. El fet de no plantejar-se el problema espanyol amb la complexitat que es presenta. Són molts els que se'l representen amb una simplicitat ingènua, els que han oblidat les lliçons de la nostra guerra, els que han perdut llur esperit de sacrifici. Aquest han trobat aviat l'excusa que ens convida a una inacció suïcida: « el millor és creuar-nos de braços i esperar que ens serveixin la llibertat amb safata, abans que unir-nos amb les dretes espanyoles, per molt refractàries que siguin a Franco i Falange ». Mantrestant, les presons estan plenes de gom a gom, els afusellaments continuen, la misèria s'estén i entensifica...

Quan el poble espanyol només propugna un objectiu: enderrocar Franco i Falange, llurs botxins dretes, els vells traficants de la política, que gaudeixen de la llibertat i del benestar, s'entretenen a presentar programes maximalistes sense, tanmateix, acompanyar-los del més lleu sacrifici. L'ur intransigència es prova palesa de llur oblit i indiferència... El mal provocat és greu. Potser demà en palparan les conseqüències.

VICTORIA.

Els sis punts d'A. C.

Aliança Catalana té sis punts
Sis punts que reflexen d'una manera precisa el que és i el que vol l'Aliança Catalana, filla del bon seny, del patriotisme, del desig de veure ben aviat Catalunya alliberada de la grapa falangista per forjar una Catalunya esplendent, on la llibertat, més que mai, sigui en el lloc predominant. Terra de treball, de cultura, on l'obrèr assoleixi en absolut aquella major edat, com deia fa un temps Mgr Saliege, arquebisbe de Tolosa, on el nivell intel·lectual sigui en augment cada dia; una Catalunya, en fi, orgull dels Catalans, exemple d'altres països, que l'ésser gran té un doble mèrit, puix que fa que els altres també vulguin ésser-ho.

Heus-aci els sis punts:

- I Trencar tots els lligams que uneixen Espanya amb l'Eix. Adhesió als principis de la « Carta de l'Atlàntic » i la Conferència de Moscou.
- II Depuració dins l'aparell de l'Estat, principalment de l'Exèrcit, dels elements falangistes.
- III Amnistia a tots els perseguits per Falange per motius polítics. Nullitat de les mesures preses per jurisdiccions especials (Tribunals militars, responsabilitats polítiques, maçoneria, comunisme, fiscalia de taxes).
- IV Llibertat d'opinió, premsa, reunió, associació, de consciència i pràctica privada o pública de cultes religiosos.
- V Política de reconstrucció del país que assegurí a tothom les elementals condicions de vida política, econòmica i social necessària a l'ésser humà. Revisió dels cabals il·legalment fets durant l'etapa franquista.
- VI Creació de les condicions necessàries per a convocar eleccions en les quals tothom

VA MORIR COM UN HEROI

I volien la seva mort... Si ésser català i amic de les llibertats ja és prou per sentir-se al damunt tot el pes de l'odi i la repressió dels salvatges que governen Espanya, ésser President dels catalans era portar al damunt la condemna i la pena cabdal.

Trist febrer... Al peu ja dels Pirineus, a can Perxès, gran masia on s'havia dipositat part del tresor nacional i on es reüní per última vegada el Govern de la Generalitat, a deu minuts d'Agullana, fins allí l'havia perseguit la mort. Aquelles tranquil·les contrades saberen què era el brogit de les bombes italo-alemanyes que traven els avions de Franco. Ran de la masia, les bombes llauraren clots immensos, però no tocaren pas l'objectiu: l'objectiu no era la casa, l'objectiu era el President...

Lluís Companys, català honrat, llargs camins s'obrien davant seu i mai no li havien fet por, bona barca amb bones veles llengada en ampla mar, i si l'aire amb força l'empenyia, amb més delit volia ésser empesa, que els horitzons no tenen fi, que quan es trepitja la ratlla imaginada n'hi ha una altra tan lluny com era aquella quan de tan lluny es contempla.

I per això volien la seva mort... I si una frontera el salvava, l'esfondrament d'unes fronteres l'havien de matar; l'esfondrament d'unes fronteres i la sang emmetzinada d'un vell i d'uns bàrbaros borratxos de glòries brindades amb la safata sagnant d'històriques covardies.

Alemanys de la testa quadrada, qui us ensenyà el camí florit que menava a casa seva? Els camins dels lluitadors, que ben aviat els aprenieu!

Quina festa amb explosions de folles desbordades devia esclatar al cor dels botxins quan, des d'aquí, els digueren: Ja el tenim. Prepareu-vos a rebre'l com es mereix.

Ah, responsabilitat de responsabilitats! Quina falta més enorme

els que el van matar! Va morir com mor un home, va morir com mor l'heroi; amb els ulls de bat a bat i als llavis una cançó. Ni una bala foradà el seu cervell... que els assenyalats per a matar-lo no tingueren pas la força de mirar dins d'aquells ulls. Res no és tan terrible per als covards que el foc de la valentia, que la llum de la bondat. Amb la sang del President heu fet més roja la senyera, quatre barres de llibertat. La remor de la fusellada, els catalans de tot el món la sentiren i la guarden per in eternum dins el cor.

Ah, responsabilitat de responsabilitats! Exilat polític, protegit per una llei d'asil... Claudicacions les més enormes l'havien de matar. Pétain! vell de la posa elegant, predicador de l'eterna esperança, francès renegat... Si tingueres delit per anar a Montoire, com no en tingueres per donar la mà a un home honrat? Pots ben rentar-te'n les mans. A les mans, quan hi ha hagut sang, ja mai més queden ben netes... Tu ets el primer responsable de la mort d'un català, President dels catalans, tu que has fugit a Alemanya i no tens res a salvar, que ni anys tens al teu davant. Catalunya no t'oblidarà mai.

Al costat del nom gloriós de Lluís Companys, n'hi haurà sempre un d'execrable: Pétain! Que si els altres el mataren, tu el vas portar a l'escorxador del braç dels botxins d'Europa. Quan arribi l'hora de la teva mort, que serà plena de remordiments i d'horors, veuràs la imatge serena del que deixaves passar dels Pirineus cap allà, President dels catalans, en son cor sempre florida la virtut de perdonar, sempre humil, sempre a la lluita per la santa llibertat, honor i glòria, exemple de catalans.

Si us pensàveu, botxins, que matant Lluís Companys matrieu Catalunya, que n'esteu, d'equívocats. El que heu fet és immortalitzar-lo i encendre més les ànsies de llibertat.

J. Vicens GIRONELLA.

Saint-Gaudens

El passat diumenge, dia 29, tingué lloc a St Gaudens un acte de germanor Franco-Espanyola en el transcurs del qual prengué la paraula el conegut militant socialista francès Jean Zyromski.

En el proper número donarem la ressenya d'aquest acte que demostrà una vegada més els lligams de germanor entre francesos, espanyols i catalans.

U. G. T.

Diumenge darrer, tingué lloc a Tolosa, una gran assamblea a la qual foren cridats tots els afiliats a la U. G. T., per tal d'elegir el Comitè Local.

L'assistència, nombrosíssima, va pronunciar-se per la unitat de tots els treballadors. En el proper número donarem una informació extensa.

HOT

CASAL CATALA

El Casal Català de Tolosa ha quedat constituït així: Joan Clot, Josefa Vert, Juli Ballaguer, Francesc Compte, Francesc de P. Marqués i Josep Ferrer Almar.

El primer acord he estat de donar un curs de català tots els dimarts i dijous, de 7 a 8 del vespre, per l'ex-professor de la Generalitat de Catalunya Josep Villalon La inscripció, que és gratuïta, queda oberta des d'ara els dies i hores de classe.

Son convocats tots els esportius per tal de començar a actuar tot seguit la Secció esportiva, a càrrec de Josep Fort.

intervinguí pacíficament i democràticament per designar una assemblea constituent a qui donarà compte de la seva comesa el govern d'Unió Nacional, i que dicti una constitució de llibertat, independència i prosperitat dels pobles hispànics.

Que tots els catalans, tots, hi facin un estudi aprofundit i es convencen que Aliança Catalana no té pretensions de formar governs a l'estranger, ni fer propaganda patrioterista, sinó que el que vol i el que fa és fomentar la unió de tots els Catalans-base de les grans gestes nacionals i internacionals - i, amb ella, i de l'acord general sorgit del seu si aquests sis punts són programa inicial, ja ho hem dit, de la tasca a fer demà, que no és a l'estranger on hem de fer el pla general del nostre govern - lluitar aferrissadament per foragitar de la Pàtria els que per les armes, amb l'ajut del feixisme internacional, i. traint - abús de confiança a la República - ocupen els llocs que no deuen ocupar, que no hi hauria tantes mares endolades, tant de mal, que si pesa sobre les seves consciències, més pesa damunt del cor dels que n'han palpat els seus mitjans d'acció...

FRANÇA, POTENCIA MUNDIAL gràcies a la seva unió i a la seva lluita

Si a Washington i a Londres es cotitza la posició política de França com una gran potència amb dret a intervenir en la futura conferència de la pau, es deu, més que res, a l'actitud del poble francès, a l'esforç de guerra i de lluita contra el nazisme.

Si les dues terceres parts del territori nacional han estat reconquerides per l'exèrcit popular i les masses, això, avui, compta un munt. És la plataforma que serveix per reivindicar els drets de direcció de la França a l'interior del país i és la base per figurar enmig de les altres potències en el terreny internacional. Sobirania dins de casa seva. Presència a l'exterior amb figura de vencedor. Impossible, però, d'haver arribat a aquest punt d'alta estima sense haver aconseguit abans una unitat que anava des dels catòlics als comunistes.

Tot això és clar i és innegable, car els fets són aci i no hi ha cap casuística que els pugui disfressar. I si, continuant pel camí que ens ensenya aquest fet positiu, traslladem el problema a la situació política d'avui dia a casa nostra, se'ns demostra, entre altres coses:

1º Que la llibertat d'un poble ha d'ésser obra del seu propi esforç.

2º Que el cas de voler-se situar en un terrany d'espera significa la penyoració, més o menys parcial, d'una sobirania nacional, és a dir, del dret dels pobles a disposar ells mateixos de llur forma de governar-se.

3º Que en el terreny internacional, cal sempre situar-se, no com un oïdor, sinó com un aliat que ha donat son esforç i que per tant, en un moment oportú, es pot donar una negativa cortès a una pressió diplomàtica vingui d'on vingui. I, naturalment, a la inversa.

4º Que si situar-se en una espera és una situació negativa, antidinàmica i perjudicial al propi interès sagrat dels pobles, tant en la qüestió nacional com en la internacional, és encara pitjor creure, sostenir o propagar que són els altres els que ens han de treure les castanyes del foc. És unaposió de comodisme integral, antirevolucionària cent per cent i que a la fi representa l'atac més directe i contraproduent a la base mateixa de la llibertat política i econòmica d'un poble i la independència nacional.

Heus-aci explicades, doncs, sense reserves mentals de cap mena, la posició viril, revolucionària, creadora i dinàmica, per una part, i, per l'altra, la posició casuística, demagògica i de covardia.

Naturalment que per a crear les condicions necessàries de la primera no n'hi ha prou a dir-ho i quedar-se a casa, no n'hi ha prou a propagar-ho i deixar escrit damunt del paper; cal el motor, cal la força dinàmica i cal també l'organisme o organismes que posin en marxa aquest motor. És que ho tenim? És que podem realitzar-ho? Sense embuts, si, si, si; ho tenim tot.

La força dinàmica està en la unitat absoluta, que com han fet els francesos va d'un cap a l'altre de totes les ideologies i sense oblidar les religions.

El motor es troba en l'existència dels organismes representats per la U. N. E. i com a cap de direcció la Junta Suprema d'Unió Nacional.

Es clar, doncs, que no ens manca res, excepció feta d'una plataforma que ens serveixi per a portar la lluita en el terreny propi i just: en el terreny del combat; repetim-ho, en el terreny del combat. Però això també ho tenim, i el que val més que una afirmació és el fet d'haver ja fet passar per la prova aquesta força. Parlem i volem dir els heroics guerrillers.

Heus-aci la plataforma que ens permet d'albirar per a Espanya i Catalunya una independència polític-econòmica nacional, dret cap a la sobirania nacional en una alba majestuosa de llibertat i d'amor.

FRANCO, FABRICANT DE BOMBES A RETARDAMENT...

El diari de Londres « Post District » denuncia que les bombes volants amb les quals els alemanys bombardejaven Londres són fabricades a Espanya. Interrogat Franco sobre això no ha sabut què respondre. Tampoc podria fer-ho sobre el cas de les bombes a retardament posades als vaixells que sortien del Nord d'Espanya cap a Anglaterra. Ni podria tampoc donar una resposta molt clara sobre si eren o no grups de falangistes

els que assaltaren els Consultats anglesos i americans.

Agència « HISPANIA »
Franco, fabricant de bombes a retardament i empresonador dels francesos patriotes que passaven els Pirineus per anar a engrandir l'exèrcit de la independència francesa que s'estava organitzant a l'Àfrica...

Els Aliats, França, que no oblidin aquest veí. Assassi del poble espanyol, del poble anglès amb les seves bombes volants; deshonra i escarni d'una Europa lluitadora i democràtica que aspira a la pau, a la llibertat i al progrés.

Una Catalana il·lustre ha mort a l'exili

« La Xirgu ha mort, a Buenos Aires. Et recordes d'aquella visita que vam fer-li?... Després, jo he tingut més ocasions de tractar-la i puc afirmar-te que, ultra una actriu eminentíssima, era una dona excepcional. »

Aquests mots, que un amic de joventut m'escrigué ja fa uns quants mesos, van remoure en mi records llunyans, quasi de la meua adolescència, d'una època d'apassionats i cànids somnis literaris.

Des de la meua infantesa, sense mai haver-la vista, només de sentir-ne parlar, jo l'admirava, i aquesta admiració es consolidà quan per primera vegada la vaig veure, a l'antic teatre « Eldorado », interpretant « La niña de Gómez Arias », de Calderón.

Tot just si jo havia descobert el què era una sinalefa, quan escrivia versos amb la illusió que algun dia ella me'ls recités.

Era a l'època en què el malaguanyat Garcia Lorca encara no era conegut per la majoria de la gent, quan el seu « Romancero Gitano » només era gaudit pels iniciats en poesia i quan l'estrena d'una obra teatral seva passava quasi desapercibuda, com succeí a Barcelona amb la farsa de « La zapatera prodigiosa », exquisidament interpretada per la gran Margarida.

Fou al teatre Goya on l'estrenà, l'any 29 o 30, durant una temporada teatral inoblidable, amb obres de Lope de Rueda, Calderón, Tirso de Molina, Casona, Kaiser, Lenormand..., temporada que fou un desastre econòmic, com ens ho declarà, al meu amic i a mi, en resposta a les nostres felicitacions entusiastes.

— Aquesta temporada faig teatre per a « quatre »... — ens digué amb recança. — Ja ho veuen. Nit d'estrena, i la sala està quasi buida.

Durant un entreacte, ens parlava en el seu camerí, on ens havia fet cridar per a remercier-nos dels dibuixos i dels versos que li havíem dedicat vuit dies abans.

— M'han agradat molt — ens deia, somrient-nos indulgent. — Tot seguit vaig suposar que vostès eren molt joves... Només a la seva edat es manifesta una admiració tan espontània i tan a risc de fer-ho endebades... Ja havia desesperat de poder remercier-los.

Nosaltres ens havíem limitat a lliurar els dibuixos i els versos, dintre d'un gran sobre, a un acomodador, i a esperar ésser cridats, asseguts en una butaca... Ella representava « La prudència en la mujer », de Tirso de Molina. Cada vegada que la cortina es tancà, teníem l'esperança que l'acomodador vindria a cercar-nos, i quan ens veiérem al carrer, sense ni haver rebut les gràcies, malgrat hagués estat indirectament, la nostra decepció fou enorme. Quasi li tinguérem rancúnia... Però la casualitat volgué que ella ensenyés els dibuixos i els versos a un amic seu... que també ho era nostre.

En ésser-li presentats, s'excusà. La nit de la representació de « La prudència en la mujer » havia tingut un treball extraordinari amb la caracterització i canvis de vestits i perruques... Només a darrera hora havia tingut temps d'obrir el sobre, quan ja nosaltres havíem sortit del teatre.

Estava vestida amb molta simplicitat, de noia andalusa, amb una bata vermella, com exigia el personatge lorquíu de « La zapatera prodigiosa ».

Quan el transport l'avisà amb un solemne « doña Margarita », sortirem del camerí i ens obligà que l'acompanyéssim encara unes passes, fins a l'entrada de l'escenari, on ens acomiadà invitant-nos a reveure-la un altre dia. I li ho prometérem; però...

Ella se'n anà de Barcelona. El meu amic i jo ens distanciarérem cordialment. Ell volia ésser un artista « pur » i jo em decantava a escriure versos « tendenciosos », menyspreats i blasmats pels grans estetes del moment.

Malgrat la meua admiració per ella, després vaig creure que seguíem un viarany massa diferent par a trobar-nos mai. Em semblava una artista « pura », com el meu amic, capaç d'interpretar meravellosament la passió de « Medea », però allunyada del sofriment del poble que inspirava la meua poesia.

Avui em fa alegria reconèixer que jo m'equivocava. Margarida Xirgu no fou infidel al seu origen popular, de noia pobra, filla d'obrers que guanyà a pols, a força de talent i en perpètua lluita contra llur feblesa física, el seu gran prestigi artístic.

En hores de prova per a tantes patums, ella tingué el valor civíl — no massa corrent entre artistes — de marcar una noble posició política, a la seva manera, és clar, representant triomfalment, arreu d'Espanya, la « Fuenteovejuna » de Lope de Vega, una revolta dels pagesos contra els senyors...

I ho feia entremig d'ovacions apoteósiques del galliner, i entremig de protestes més o menys elegants de les llotges, i en uns dies en què els versos de Lope de Vega, arxivats durant quasi tres segles, es revifaven amb violència pamfletària... I, des d'aleshores, la seva presència a l'escenari tingué el caliu apassionat d'un miting, ja interpretés la « Yerma », de Lorca, o ja la Mari-Gaila, de « Divinas Palabras », de Valle-Inclán.

Una cupletista cèlebre la insultà en una festa d'artistes, i certes senyores també la « insultaren a El Retiro. Les gents « comme il faut » li feren el buit... Necessitava de tothom, per a guanyar-se la vida; però no se'n penedi. Ella s'emportà a casa seva Manuel Azaña, en sortir aquest del vaixell « El Uruguay », i anà a portar flors a Lluís Companys, quan aquest estava a la presó de Madrid.

Després, durant la nostra guerra, fou el nostre símbol en terres americanes, recollint simpaties entusiastes per a la causa comuna, per a la democràcia espanyola en lluita contra el feixisme.

Sense deixar d'ésser la gran artista, va saber ésser la gran catalana, la patriota filla del poble, i el seu alt civisme li valgué l'exili, com a nosaltres, i morir tan lluny de Catalunya que estimà tant i que prestigià arreu essent — i no faig paradoxa — la més gran actriu contemporània del teatre de parla castellana.

Reposi en pau, la gran Margarida.

Roderic FONTSECA.

Catalunya

ORGANITVEU DE L'ALIANÇA NACIONAL DE CATALUNYA (U.N.E.)
Suplement setmanal del departament de l' Hfe. Gnc.

« Sota la direcció de la Junta Suprema, entrem decididament a la insurrecció nacional, amb la seguretat que això ens condueix per un camí segur cap a la reconquesta d'Espanya, cap a l'alliberament del nostre poble. »

De l'informe del Secretari General, JESUS MARTINEZ

Visca la JUNTA SUPREMA D'UNIO NACIONAL ESPANYOLA

Distinguidos compatriotas : Reciban Vds. nuestra mas calida y entusiasta felicitacion por su acer-

encarnació i guia de les aspiracions de reconquesta i reconstrucció que anima l'esperit de tots els que sofreixen l'exili i el jou imosat por la política de Franco i Falange.

politicos; nulidad de las sanciones impuestas por las jurisdicciones especiales (tribunales militares,



El doctor Aguasca

tada y patriótica actuacion en la Francia ocupada por el hillerismo, que ha dado lugar hoy, liberado dicho país, a la explosion de ese magnifico y ejemplar movimiento de U. N. E. que abarca a todos nuestros compatriotas refugiados y emigrados ahí, sin distincion de ideas ni credo.

Esta felicitacion les rogamos ia hagan extensiva y transmitan a nuestros legendarios guerrilleros cuyas acciones en el Ariego, en la estacion de Toulouse, en la cité de Paris, en Bretana y en Perpignan, en Burdeos y en Saboya, de punta a punta de Francia, han traspasado los Pirineos enardeciendo nuestro pueblo y llenando de pavor a los tiranos hitlerofalangistas. Nos inclinamos con dolor y admiracion ante todos los martires espanoles de esa lucha triunfal. Nos honramos cumpliendo el patriótico deber de conceder a todos ellos, a titulo postumo, la medalla guerrillera de la reconquista (en oro con derecho a pensión vitalicia para sus familiares. Así mismo, ponemos a disposicion de nuestro mando guerrillero en Francia sei medallas guerrilleras de la reconquista (en oro), diez y ocho medallas guerrilleras de la reconquista (en plata) y cincuenta medallas guerrilleras de la reconquista (en bronce) para que, en nuestro nombre, les adjudique e imponga solemnemente, a los jefes, oficiales y guerrilleros que a ello se hayan hecho acreedores.

Igualmente pedimos a Vds. hagan llegar nuestro saludo y felicitacion fraternales a todos los componentes de los centenares de juntas de U. N. E. en ese país y a todos los patriotas espanoles, hombres y mujeres, sin distincion de ideologia, que hoy residen ahí. Diganles que este saludo no es solo de los componentes de esta Junta suprema de U. N. republicanos, socialistas, comunistas, catalanes, vascos, del partido Popular catalico, de la U. G. T., C. N. T. y sin-

dicatos catolicos agrarios, sino tambien de los millares y millares de heroicos miembros de las juntas de U. N. de Espana entera y de todo nuestro pueblo martirizado que lleno de carino recibira con sus brazos abiertos a los refugiados espanoles en Francia, hermanos de combate que tan radiante y alentador ejemplo nos han dado de patriotismo, de unidad y de coraje en la lucha.

Ningun espanol olvidara jamas que fué en Francia donde primero cobro forma organizada la U. N. E. y que fueron Vds. queridos compatriotas, quienes tuvieron la valiente iniciativa de enviar un delegado a Espana — « el delegado de Grenoble », como aqui le llamaban — el cual, apoyado en su tarea por dirigentes de todas las tendencias, lograba darla historica cima en septiembre de 1943, al

aximan a la victoria liberadora.

El Programa de Union Nacional

Como Vds saben, al frente de todos los Espanoles combatimos cara a cara contra el franquismo, sin darle tregua ni cuartel, por :

El establecimiento en Espana de un gobierno de Union nacional en el que esten debidamente representadas todas las tendencias no infeudadas al extranjero, que aplique el siguiente programa;

1. Ruptura de todos los lazos que atan Espana a Hitler y a los países del Eje; adhesion a los principios enunciados en la carta del Atlantico y en la conferencia de Moscu;
2. Depuracion del aparato del Estado, principalmente del ejér-



El general Riquelme

responsabilidades politicas, masoneria y comunismo, fiscalia de tasas, etc.); reparacion de los danos causados con injustas sanciones administrativas o penales;

4. Restablecimiento de las libertades de opinion, prensa, reunion, asociacion de conciencia y de practica privada o publica de cultos religiosos;

5. Politica de reconstruccion de Espana que asegure a todos los Espanoles las elementales condiciones de vida economica, social y cultural inherentes a la dignidad de la persona humana; revision de fortunas ilicitamente amasadas durante el periodo franquista;

6. Creacion y preparacion de las condiciones necesarias para convocar elecciones en las que los Espanoles pacifica y democraticamente designemos una asamblea constituyente ante la que rinda cuentas de su gestion el gobierno de Union Nacional y que promulgue una carta constitucional de libertad, independencia y prosperidad para Espana.

Aquí, en el corazon de Espana, los hechos nos demuestran que este programa esta siendo capaz de aglutinar en la lucha a todas las fuerzas antifranquistas. En estos momentos nos esforzamos por fortalecer todavia mas esta Junta suprema y atraer a su seno a los patriotas del ejército pues su incorporacion en los actuales instantes representaria un serio adelanto para la inmediata liberacion de nuestro pueblo con la total derrota de Franco.

En cuanto al caracter esencialmente nacional y democratico de nuestro programa no estamos dispuestos a ceder ni un apice ante nadie. Los Espanoles no toleraremos en manera alguna las falsas salidas de una dictadura militar, ni de una restauracion monarquica pues esto equivaldria a mantener, con distintos collares, los mismos sabuesos franco-falangistas. Y para tales criminales lo



Al combat, A la reconquesta. Visquen els pobles hispànics.

constituir esta Junta suprema de Union nacional que hoy esta dirigiendo en el suelo patrio las batallas de la creciente insurreccion nacional que dia a dia nos apro-

cito, de los falangistas que no puedan probar indubitavelmente que lo han sido a la fuerza;

3. Amnistia para todos los perseguidos por Falange por motivos

único que reservan los tribunales de Unión Nacional es la corbata del ahorcado.

Pero sobre la base de nuestro programa nacional y democrático cien por cien, tampoco estamos dispuestos a desperdiciar ninguna fuerza presta a luchar contra Franco y Falange, capaz de acelerar con su aportación la derrota de estos y, con ella, la salvación de España y la más rápida liberación de nuestro pueblo de la horrible situación que hoy padece.

Contra el atentismo

Para aquellos, cuyo egoísmo les hace insensibles a los atroces dolores de nuestro pueblo, para los que se encuentran acomodados opíparamente y no sienten la menor inquietud por que cese cuanto antes el martirio de los Españoles, para algunos que, por lo visto, se sienten tan comodamente repantingados que se permiten recomendar a estas alturas «esperar con calma», para quienes no «mira ni remotamente en sus cálculos el dar el pecho, el luchar hasta morir si es preciso por derrocar al verdugo Franco, para todos esos malos españoles les es muy fácil, siguiendo las consignas de la propaganda franquista que pretenden impedir nuestra unidad nuncio de su derrota, oponer falsos y sectarios escrúpulos a la coalición entre sectores que anteriormente han estado enfrentados.

Los patriotas que, como Vds. en la emigración y nosotros dentro de las patrias fronteras, coincidimos plenamente al sentir en nuestra carne viva la actual tragedia española y al organizarnos unitariamente para combatir con eficacia por darle el más pronto fin, no podemos rechazar ningún aliado susceptible de acelerar y facilitar la salvación de nuestro pueblo a través de una solución íntegramente nacional y democrática. No hacerlo así equivaldría a debilitar conscientemente nuestro campo y fortalecer conscientemente el del enemigo, lo cual no podría menos de retrasar la victoria y centuplicar su precio en sangre.

El ejemplo de las Naciones Unidas

Así nos lo han enseñado los ilustres jefes y los valerosos soldados de las Naciones Unidas. Estas para aplastar antes a Hitler, no han menospreciado, sino por el contrario exigido, la cooperación de los ejércitos italiano, rumano, finés y búlgaro, antes enemigos. Si en Francia las fuerzas de derechas se hubieran negado a colaborar con las obreras o estas con aquellas, es evidente que los refulgentes rayos de la liberación no alumbrarían todavía a toda la metrópoli francesa, que la batalla de ese país hubiese sido infinitamente más costosa para las Naciones Unidas y que las torturas y crímenes nazis continuarían asolando a gran parte del pueblo galo. Ese mismo ejemplo de conjunción de todos los patriotas sin reparar en sus antiguas disensiones intestinas para aislar y atacar en un solo bloque a los agentes hitlerianos en sus respectivos países, nos llega de todos los pueblos liberados hasta ahora del fascismo total o parcialmente: Yugoslavia, Italia, Francia, Rumania, Bélgica, Bulgaria y Grecia.

Tengamos fe en nuestro pueblo

Todas las experiencias europeas, sin una sola excepción, nos enseñan que la unión nacional es la única arma que ha probado por doquier ser lo suficientemente poderosa en estos momentos para abatir al fascismo y devolver a los pueblos sus libertades democráticas. Por eso exhortamos a Vds. de todo corazón a defender a toda costa el magnífico tesoro de esa esplendorosa U. N. E. que en las horas más duras y difíciles han sabido forjar entre toda la emigración española en Francia.

La prensa y el radio franquistas no se recatan en proclamar, en honor del movimiento de U. N. E. en Francia, que este es el más próximo peligro que han sentido hasta ahora. Es, pues, seguro que Franco, por medio de sus agencias a los que encubrirá del más rabiado e intransigente «izquierdismo» verbal, hará cuanto pueda por intentar romper el glorioso movimiento de U. N. E. que Vds. dirigen bajo nuestro alto control.

Por desgracia, tampoco es imposible que ciertos elementos inicien la innoble y vana tarea de lesionar lo que está unido, lo cual —quieranlo o no— va en beneficio exclusivo de Franco; hasta en los más cuidados huertos brotan

inmensa mayoría han de sentirse ahora honradamente atraídos por la realidad innegable de tantos hechos gloriosos; en este sentido entendemos que deben laborar Vds. acogiendo en las juntas de U. N. E. y en el movimiento en general con los brazos abiertos a cuantos hermanos se incorporan hoy con lealtad y convicción a la lucha a tiempo para participar desde ahí o en España, cada uno según sus características, en la batalla decisiva de la patria.

Hay que abandonar las posiciones bastardas

Pero a quienes, desertores en el combat de ayer, pretenden hoy

LA CONFERENCIA D'UNIO NACIONAL

La gran Conferència d'Unió Nacional desenrotllada a Tolosa, ha ben marcat els camins del nostre moviment d'unitat i de lluita; unitat que és la base de la força i principi sagrat de la nostra lluita de reconquesta.

Tot hi queda definit:

1.-La unió absoluta de tots els partits i organitzacions -sense que cap d'aquests ni d'aquelles perdi res de tot el que són els seus principis ideològics foses al gresol d'Unió Nacional, sota el mandat de la seva Junta Suprema.

3: Reconeixement d'Unió Nacional i la seva Junta Suprema com a únics representants de la voluntat popular espanyola fins que una vegada reconquerida Espanya, sota les seves orientacions i ordres, el poble es pugui manifestar no oblidant que la immensa majoria dels espanyols resideix a Espanya i que res no es pot fer quant a reconstrucció o construcció de l'Estat rector dels destins dels pobles hispànics que ells no en siguin sabedors, que no sigui votat per ells.

3: Reconeixement en el sentit més ample de la paraula de la sobiraneïtat dels pobles hispànics que, com Bascònia, Galícia, Catalunya i altres que es podrien presentar, ja havien obtingut amb la República del 1931, drets que els Estats totalitaris, orbes i inconscients no havien mai volgut reconèixer, ans al contrari es convertien en els perseguidors a mort de tots aquells que preconitzaven idees de reconeixements autonòmics.

4: La voluntat popular és la sola a instaurar el règim rector de la nació una vegada Espanya reconquerida, règim que, com tots els que sorgiran l'endemà de la pau, es basarà en la cultura i el treball considerant que aquestes no poden ésser coses sobre el paper, sinó problemes de la nació, els quals l'ha de fer forta i feliç, on tots els seus ciutadans es sentin bé i fent que cap d'ells no es vegi obligat a emigrar perseguit per la misèria, donat, com fins ara, arreu del món on va, l'espectacle vergonyós d'una deficiència nacional, perquè mai no s'ha fet una política d'unió nacional.

5: Unió Nacional no té les portes tancades com aquells que es reuneixen «com en judici per actes deshonestos», sinó que té les portes amplemment obertes a tots aquells que, passius, enganysats, freds o peneditos, es decideixin a entrar-hi amb la ferma promesa de col·laborar decididament per la unió i la reconquesta d'Espanya, única ocasió que es presenta de redreçar-se a tots aquells que, portats un dia en alts llocs de la nació per la voluntat popular, han girat l'esquena al poble com si es pogués servir al poble allunyant-se d'ell; com si se'l pogués representar tapant-se l'oïda a la seva veu, que és la que els ha donat l'autoritat.

I de la Conferència es desprengué la gran veritat: que són els GUERRILLERS, els que fan lluita en la clandestinitat, la sang vessada en terres de França pels espanyols dignes, el que ens ha obert les portes de la legalitat i el reconeixement. Això i la serietat, la dignitat en què s'han portat a terme tots els treballs d'ençà que començaren anys ha al costat de la Resistència Francesa fins avui.

Honor, doncs, als GUERRILLERS.

Honor a A. N. de C., a U. N. E. i a la seva Junta Suprema.

Visca la unió de tots els espanyols per la reconquesta i engrandiment dels pobles hispànics.

junto a los óptimos frutos las verbas malas que el hortelano se afana en extirpar para salvar su cosecha. Unos por anteponer erróneamente a todo el mantenimiento inmutable de sus antiguas prerrogativas personales, otros porque en la lejanía de la emigración perdieron su fe en nuestro pueblo incomparable, algunos porque no habiéndola tenido nunca, solo saben alardear de sus habilidades en el medio turbio y maniobrero del caciqueo entre bastidores a espaldas de los Españoles. Entre los pocos españoles en Francia que, por unas causas o por otras, no participaron todavía en el grandioso movimiento de U. N. E., la

valerse de la situación ganada con el esfuerzo y la sangre ajenos para babear sus discordias y calumnias contra los que los liberaron combatiendo heroicamente mientras ellos permanecían agazapados, hay que llamarles muy seriamente la atención para que abandonen su posición bastarda y tomen resueltamente el camino que les señalan los intereses sagrados de España y de su pueblo. Y si permanecen sordos a la llamada de Vds., si, de esta forma, su contumacia en el error se convierte en reincidencia delincuente de lesa patria, se hace imprescindible tapar su boca venenosa señalándoles públicamente ante to-

dos los Españoles como seres inmundos que han trocado su muda cobardía de las horas difíciles por una charlatanería escisionaria puramente favorable a Franco, como politiqueros profesionales de caja estofa sin más miras que su propio arribismo personal a costa del tormento y de la sangre de los Españoles, como traidores a su pueblo y a su patria. Si existen estos tales y se atreven a levantar cabeza, rogamos a Vds. nos transmitan sus nombres, sean quienes fueren, para que haciendo pública aquí su infame actitud que de extendido su certificado de defunción política; pues una de las más acusadas características del pueblo español en la actualidad, que acredita su profundo instinto político, es que el cariño por los antiguos dirigentes lo siente en función de la postura unitaria y combativa que mantengan en estos momentos decisivos.

El apoyo a la obra de la Junta Suprema

Una de las mayores ayudas que los Españoles en Francia pueden prestarles a sus hermanos en el país es el mantenimiento y ampliación constantes de la formidable U. N. E. ahí existente, el proyectar su reflejo hacia España por medio de la introducción aquí de Españoles de todas las tendencias, elevando al máximo la lucha del ejército guerrillero del Pirineo en su vertiente española, multiplicando la propaganda por radio e impresa en la que se consignan opiniones de los Españoles más ilustres y conocidos y en la que concisamente se prodiguen enseñanzas unitarias sobre como se constituye una junta de U. N., cual es su papel de dirección de lucha, como se redacta y difunde un suplemento de reconquista y enseñanzas combativas sobre como en un pueblo o en una ciudad se constituye un grupo guerrillero, qué acciones puede acometer inmediatamente, aun que no posea armas de fuego, formulas sencillas para la confección de botellas incendiarias, etc., etc. La frase tan popular entre la emigración en Francia de «trabajar menos y peor, sabotear más y mejor», dirigida a obreros y patronos debe repetirse incesantemente en toda la propaganda dirigida a España.

Ruptura de relaciones con Franco

Aprobamos íntegramente la campaña emprendida por Vds. para que el gobierno francés rompa toda clase de relaciones con el franquista, y les felicitamos por dicha campaña. Teniendo en cuenta que ella no es solo en defensa de nuestro pueblo sino también de Francia les invitamos a que hagan todo lo posible porque participen en la misma todas las fuerzas democráticas francesas sin excepción. Simultáneamente deberíamos lograr la ayuda y el reconocimiento de esta junta suprema de Unión Nacional, no como un gobierno que no lo es ni pretende serlo, sino como lo que efectivamente es: la auténtica y única dirección de la lucha liberadora de todos los Españoles unidos.

Con objeto de que Vds. mismos puedan percatarse de los enormes progresos de la Unión Nacional en España que se extiende ya a casi todo el país y de la gran cantidad de luchas que se desarrollan, les adjuntamos algunos números de «Reconquista», editado aquí y acogido con un entusiasmo inmenso, en los que quedan en parte reflejados. La lectura de estos números les hará comprender la opinión particular de la mayoría de los miembros de esta junta suprema, de que en un plazo brevísimo la Junta suprema de U. N. habrá triunfado plenamente derrotando para siempre a Franco y su Falange y poniendo los destinos de la patria en manos de un gobierno de Unión Nacional que lleve a la práctica nuestro programa.

Segueix 4 pág.

SALUDEM LA PREMSA FRANCESA

Ens plau saludar des de les nostres columnes la Premsa de Tolosa que d'una manera tan desinteressada i amb tant d'escalf i intel·ligència ha donat el seu suport tant a la gran Conferència d'Unió Nacional com al seu miting de diumenge, fent arribar a l'opinió francesa tot el més sobresortint d'aquests dos grans actes.

Mai no li estarem prou agraïts pel bé que ens han fet i ens fan amb la seva justa propaganda, aquesta veritat escampada arreu per les seves autoritzades plomes, veritats que ells han sabut amb tanta sinceritat francesa i amb tant de tacte professional recollir, i sense embelliments de faramalla, sense però treure res de tot

ELS QUE SE'N VAN...



El divendres dia 20 d'Octubre darrer, víctima d'un accident del treball, va morir l'amic Llorenç Salayet i Serres.

Fill de Gandesa, fervent enamorat de Catalunya, el destí cruel li ha fet trobar la mort lluny de la nostra Pàtria que estimava amb tant d'afany.

Tota la seva vida fou consagrada a la lluita per la llibertat i la democràcia.

Actualment formava part del Comitè Comarcal de Comminges d'A. N. de C.

Aquest home ardit de 30 anys, ple d'esperances, dinàmic, amb afany de lluita i amb una capacitat organitzadora remarcable, deixa marcat un solc ben profund en totes les diverses branques polítiques i socials on havia consagrat les seves activitats.

El diumenge dia 22 tingué lloc l'enterrament en el petit poblé d'Ardiège. Fou una manifestació de dol on un gran nombre de compatriotes palesaren la simpatia que gaudia el nostre malaguanyat company.

A. N. de C. hi envià una representació i una garba de flors amb una gran llacada barrada.

A la seva esposa i filleta, als seus pares polítics i altres familiars, tots ells fermament identificats en la posició patriòtica que sostenia l'amic Salayet, els renovem els nostres més expressius sentiments de condol.

el que de per si era bell, fer constatar, fer entrar al cervell dels que potser encara del tot no ens comprenien o que potser no comprendrien la grandiositat i magnificència d'uns actes celebrats per estrangers dins de casa seva que nosaltres som un poble asseगतat de llibertat i de justícia, i que, aplegats sota la bandera de la unió que ens agermana i ens fa forts, ens preparem per a la lluita sagrada, que és la de la reconquesta de la nostra Pàtria caiguda en la misèria i la mort, plaques que encarna a la perfecció -veritable alumne dels seus mestres Hitler i Mussolini- el Franco sanguinari, dels matonismes i finalment dels equilibris diplomàtics; el Franco que un dia no tingué cap inconvenient a dir a l'horrible Petain «que si li convenien forces de la seva Divisió Blava per mantenir l'ordre a França no tenia més que dir-ho, que seria servit».

I no solament hem d'agrair a la Premsa Francesa de Tolosa el seu suport per mitjà de les seves notícies, comentaris i petits reportatges, sinó que també i això té una valor més emotiva encara- la seva veu a la Conferència i al miting.

Es M^{me} Lluisa Mamiac qui ens aporta la salutació del seu germà, el nostre estimat Jean Cassou, l'escriptor i lluitador i gran amic d'Espanya, i que després de fer-nos un gran elogi, donant-nos com a exemple de victòria la unió francesa i després de doldre's del tracte que sns donà un Govern que no ens volia comprendre, quan la nostra entrada a França, i parlant de la nostra intervenció en la lluita francesa, diu «que és ben veritat que sempre es pot morir per França quan es mor per la llibertat».

I és André Wurmsen -del qual tan ajustat elogi ha fet «El Patriota» per la ploma del nostre col·lega G. Sánchez-Boxa- qui, en representació de la Premsa francesa, després d'una breu presentació per l'escriptor Corpus Barga, ens porta el salut de tots els periodistes de França, i amb frases d'un tacte i d'una intel·ligència superiors fa un gran elogi de la veritable Espanya, del Madrid en lluita, dient que la seva heroica defensa fou l'exemple del que havia d'ésser sis anys més tard Stalingrad. I parlant de l'aportació dels nostres guerrillers a la lluita per l'alliberament de França, diu que les victòries franceses dels guerrillers havien de considerar-se victòries espanyoles.

Es «La Patriote», la «Voix du Midi», «La République» per la ploma de Mlle. Antonelli, Dominique per «Vaincre», etc., etc. Es la Premsa Francesa, la premsa lliure manifestant-se; és la ploma no venuda a cap interès rastre, suïcida o hipòcrita, sinó la ploma al servei de la veritat sagrada, obeint als dictats de la llibertat, la justícia, sense por de ferir susceptibilitats dels pusil·lanimes ni d'enfollir enemics que malauradament existeixen.

Salut, Premsa de Tolosa, Premsa Francesa; Espanya té una gran necessitat d'una àmplia i veritable propaganda on es distriue les veritats que encarnen els nostres

Festival Franco-espanyol a Fronton

Organitzat pels Comitès Comarcals de «Montrastuc d'Aliança N. de C. i Unió Nacional, el diumenge dia 29 d'Octubre se celebrà a Fronton, una diada d'amistat Franco-Espanyola que aconseguí un èxit esclatant i a la qual, ultra els Comitès Comarcals de les dues organitzacions i una gran majoria de la població espanyola de la comarca, assistiren representacions de les autoritats franceses i organismes de la Resistència, entre els quals recordem: alcalde de Fronton, alcalde de Bouloc, C. D. L. de Fronton i Villaudric; Chef de la C. F. R. de Fronton i també una nodrida representació francesa.

A les 11 del matí i en el local del cinema Rex, l'alcalde de Fronton, Mr. Corbière, obrí el miting. Amb paraula ferma i decidida, remarcà la força dels lligams que uneixen els pobles francesos i espanyols en la seva lluita comuna per la llibertat; encoratja els espanyols i els assegurà de tota la seva ajuda des del lloc que ell ocupa. El seguí en l'ús de la paraula el President del Comitè Departamental d'Aliança N. de C., el qual, en espanyol, féu una exposició de la situació actual d'A. N. C. i U. N. Explicà el significat de la lluita que mena l'Agrupació de Guerrillers i féu remarcar l'enorme transcendència de la Gran Conferència d'U. N. que es celebraria pròximament a Tolosa. Receptà l'adhesió de tots, francesos i espanyols, a la Junta Suprema d'U. N.

La Secció Femenina Departamental d'A. N. C., després de saludar en francès les companyes franceses assistents a l'acte, féu una allocució en català, en la qual, després de remarcar la importància que té per al moviment d'U. N. la col·laboració de les dones, les exortà que es capacitin per a poder reemplaçar degudament els homes i felicità d'una manera efusiva la Secció Femenina de Montrastuc, ja que—diu—és la Comarca que ha treballat més i que pel seu treball ha donat el camí a seguir a totes les altres companyes.

Després, en francès, el President d'A. N. C. de la Comarca, féu història de la lluita menada per Espanya, de la implantació de la República fins al moment actual. Féu sobresortir la legitimitat dels seus mòbils de combat, que segueixen essent els mateixos a través de les múltiples etapes seguides i que no s'acabaran per a

pobles. Vosaltres l'heu començada, i espèrem que no us aturareu aquí. Es la lluita contra el feixisme, contra la repressió. Les plomes estrangeres poden fer-li tant de mal a Franco com els fusells i les metralladores i enderrocar Franco, contribuir a la seva caiguda, és un deure universal. El món no podrà dir que ha recbrat la pau mentre quedi Franco, mentre hi hagi un espanyol exilat, una presó a Espanya, un camp de concentració, homes que no han fet més que lluitar per la llibertat que caiguin afusellats per les hordes falangistes d'un règim odiós que en aquests moments no tindria cap inconvenient a posar-se no importa quina careta per poder-se mantenir al poder.

J. VICENS GIRONELLA

Espanya fins a l'aconseguint dels ideals de Llibertat i de Justícia, pels quals tot el món viu avui la més terrible de les guerres. La lluita, doncs, continua—diu—i coincidint amb la consigna llançada pel vostre cap, el General De Gaulle, en un moment en què tot semblava perdut per a la França i l'Europa, Espanya també sap que l'únic camí per al seu alliberament segueix essent «Resistència».

Pren la paraula, per l'Agrupació de Guerrillers, el Capità Arnau, i fa una crida al bon sentit de tots els espanyols perquè segueixin l'exemple dels Guerrillers. No és moment de condicionar res; cal abocar-se dinàmicament a la lluita. Els francesos que vingueren a combatre a Espanya en les glorioses Brigades Internacionals no esperaren pas ni imposaren tampoc cap condició. Per això nosaltres hem lluitat sobre les terres de França guiats pel mateix ideal de confraternitat universal en el camí del Progrés. Esperar és suïcida; però alçar bandera contra la lluita armada a casa nostra és criminal i és traïdor. Però nosaltres seguim epl nostre camí, sense vacil·lacions ni febleses, i sabem que en el moment culminant del nostre alliberament tot el poble s'abocarà al costat nostre, deixant arreconats tots aquells capitosts d'actuació equivocada i inconfessable.

Parlà seguidament el cap dels C. F. P. de Fronton. Amb breus però sentides i justes paraules reafirmà el caràcter indestructible de la germanor Franco-Espanyola. Expresà el seu agraïment per l'ajuda lleial, tan eficaçment aportada pels refugiats espanyols en els combats contra l'invasor alemany. Acabà amb uns crits de «Visca Espanya, Visca França i Visca la Llibertat».

Finalment, un company del Comitè Organitzador de la diada va cloure l'acte, fent una petita allocució en català, seguida d'un resum del miting en francès.

Tots dempeus, s'entonà «La Marsellesa» a cor, i seguidament es sortí del local en manifestació fins al monument als Morts, on es dipositaren diversos rams de flors i es guardà un minut de silenci a la memòria dels caiguts.

A les tres de la tarda i en el mateix local del cinema Rex tingué lloc el festival artístic, també amb un èxit formidable de públic. Els diferents números presentats, foren acollits amb entusiasme i la subhasta a l'americana d'un anyell i una botella de xampany, provocà una competència acarnissada entre els assistents.

Del quadre artístic, remarquem especialment la família Amatller, amb l'acordeonista Itranza i, sobretot, la cantatriu Mme. Lefèbre, de Fronton, en les seves magnífiques interpretacions de Mme. Bouterfly, Mignon i altres fragments d'òpera.

Repetim: l'èxit ha estat esclatant, tant moralment com econòmicament, gràcies a la presència gairebé unànime de tot el poble de Fronton i vil·les veïnes.

Ens plau, des de les columnes de «Catalunya» felicitar el Comitè Organitzador del festival i especialment el company Gavanach que han sabut captar-se tan bé les simpaties de tots els amics francesos.

Franco, equilibrista i demagog...

En aquests moments transcendents en què es perfilen les ratlles més característiques per a la reconquesta d'Espanya, i coincidint amb la gran Conferència d'Unió Nacional, arriben notícies inversemblants: que Franco sembla polsar l'opinió parlant d'una regència dirigida pel duc d'Alba—el descendent de l'Alba dels Països Baixos, que albes tan plenes de sang els donà per escarni i misèria d'Espanya—i que portaria del braç l'infant Alfons...

Això no és altra cosa que un equilibri més per entretenir el món cercant per exemple: el poder portar a fi amb tota la servil elegància que el caracteritza y eficacia qua ell vol i que els altres li exigeixen, enormes compromisos com el que té amb el seu amo Hitler, de fer el trasllat de criminals de guerra, de l'Alemanya i de la resta dels nius de repressió, a Espanya i d'allí a l'Argentina... Això o bé que ja se sent cansat, impossibilitat de poder continuar ostentant el terrible paper de botxí d'un poble que en tota la seva vida no ha fet altra cosa que treballar, sofrir i viure l'engany dels que amb l'etiqueta de governants—a part sempre honoroses excepcions—no han fet altra cosa que mantenir-lo en la misèria sense ni tan sols el conhort d'una promesa enllaminadora.

Pero encara no està tot aquí: com podriem qualificar-lo després de les declaracions que fa com a demòcrata i de cap d'un règim de democràcia i després d'haver manifestat en un interviu les seves pretensions d'intervenir en la futura Conferència de la Pau, les quals pretensions el «Daily Mail» les considera astoradores i impertinents, sobre les quals el «Daily Herald» declara que la majoria del poble britànic considera Franco com un feixista, un usurpador, un enemic de la democràcia i de la Gran Bretanya, i que Espanya no pot ésser admesa a l'Assemblea de les Nacions lliures abans no s'hagi desembarassat de Franco, i afegeix el «News Chronicle» que la lluita que l'Anglaterra mena contra del feixisme mancaria de sentit per poc que ajudés a Franco?

Tant pesa el moviment d'unió i de lluita que s'estén cada dia en terres de França? Tant pesa la bandera de la reconquesta enarborada pels guerrillers als Pirineus i Espanya endins? Tant ha pesat i pesa la Conferència d'Unió Nacional damunt l'Estat franquista? Perquè, no en dubtem pas: declaracions de canvis a Espanya de cara a una regència i declaracions de fe democràtica per part de l'hòme més antidemocràtic—no oblidem que en tots els discursos ha manifestat d'una manera ben clara el seu odi a la democràcia permetent-se fins i tot el fer de profeta preconitzant la seva desaparició com a règim rector de pobles—no són ni poden ésser conseqüència d'altra cosa que dels compromisos adquirits, com ja hem dit; pero, per damunt de tot, conseqüència de la tempesta que es veu venir al damunt, i que, covard i traïdor—què seria per a ell trencar en absolut amb Hitler, si els que ara són els forts li donaven la mà—, voldria aixoplugar-se sota la capa dels que en els moments d'eufories walquirianes fins s'havia atrevit a amenaçar, essent l'escarni al que aquells tenien com a més sagrat, el menys que els oferia.

Veritablement això ens demostra que Franco, o bé pren els països aliats per coses amb les quals es pot jugar com jugà amb la misèria i la mort del poble espanyol, o bé que desconeix en absolut tot el que s'ha passat i es passa al món des del 36, i més encara, que desconeix això: els acords de Teheran i de Moscou.

En el transcurs de la Conferència d'U. N. veus ben autoritzades, i amb reafirmació de la seva autoritat pels aplaudiments de la massa d'espanyols, han dit el què sobre regències, sobre no importa quin equilibri. Y és en aquesta mateixa Conferència on s'ha decidit la sort de Franco y Falange i on s'han definit les nostres aspiracions: reconquesta dels pobles hispànics, sobiraneitat del poble.

Madrid!

Heroic Madrid!

Inclinem-nos davant la memòria dels caiguts en l'heroica resistència de Madrid.

Madrid del 36, quant has sofert i quant des de llavors ençà! Hores il·luminoses però, s'atansen; qui sap si, encara, sota un nou vel de sang...

Hordes salvatges fan niu dins el teu cor, però les tropes de reconquesta s'hi organitzen també; estan preparades ja. Avant, Madrid! Si un dia tot el món tenia els ulls sobre teu, altra volta aquests mateixos ulls et tornen a mirar.

Madrid, germana de Stalingrad, llarg martiri... Com ella, però, un dia a no tardar, també seràs lliure.

27° ANIVERSARI DE LA REVOLUCIO RUSSA

En el 27 aniversari de la Revolució Russa saludem el poble Soviètic i el seu cap suprem Stalin.

La U. R. S. S. cementiri del feixisme alemany, està a l'ordre del dia.

Visca la U. R. S. S.!

ROOSEVELT REELEGIT

Confirmació de la voluntat de lluita del poble americà. Confirmació del seu antifeixisme i desig d'aixafar Hitler i tota la canalla que s'hi assembleja.

Reelecció que vol dir: signatura pel poble americà als acords de Teheran i de Moscou.

Visca Roosevelt! Visca Amèrica! Visca els Països Aliats!

CHURCHILL HA DIT...

En el seu darrer discurs, Churchill ha dit: «Cap força brutal no pot escanyar els pobles emportats pel desig de llibertat».

Del grandios miting d'Unió Nacional a Tolosa

Si el primer miting d'U. N. donat a Tolosa fou ja una cosa extraordinària d'escalf patriòtic, d'ànims de reconquesta i sobretot d'unió, el de diumenge passat, coronació de la Conferència d'U. N. fou la més gran manifestació d'unitat i d'entusiasme patriòtic que mai cap poble a l'exili no hagi pogut portar a terme. Més de 10.000 persones envaïen les Halles aux Grains i tota

com tots els dels altres oradors fou aplaudit llargament i interromput manta vegada, prengué la paraula el gran poeta de la Resistència francesa Aragó, el qual, en nom del Comitè França-Espanya i al cap d'una delegació del Comitè d'Intel·lectuals, compost per Paul Etuad, Tristan Tzara i Marc Saint-Saëns, saludà els assistents al miting portant la salutació que per acord



Presidència del miting

la Plaça Dupuy, en la qual cotxes i camions també, vinguts d'arreu de França, carregats a més no poder, s'hi agombolaven.

Banderes i pancartes donaven una nota de color a la sala. Sobre la Presidència, una mà intel·ligent havia estacat, fent-les inseparables, les banderes basca, gallega i catalana Grans retrats de Roosevelt, Churchill, Stalin, De Gaulle conjuntament, amb les colors de cada un dels seus respectius països, estaven col·locats davant la Presidència.

En començar l'acte, feia ja molta estona que era materialment impossible de poder fer entrar una persona més a la sala.

El doctor Aguasca obri l'acte amb els seus mots tan plens d'escalf i que tan saben tocar el fons dels auditoris. «No sé—diu—si la intensa emoció davant l'impressionant espectacle que s'ofereix als meus ulls em permetrà d'expressar el que sento.» Recorda el temps de la clandestinitat. Parla de les victòries dels aliats. De la por de Franco veient que s'apropen els seus últims moments. Diu que l'hora de tornar a casa s'atança i que, una vegada allí, «obrirem les presons per a treure'n els nostres amics i posar-hi els nostres enemics, enemics del poble.»

Fineix el seu abrandat parlament enmig de xardorosos aplaudiments. Prengueren la paraula, manifestant-se tots per la unió més estreta cada dia de tots els espanyols i per la lluita armada de cara a la independència dels pobles hispànics:

Peidro, Joventut Combatent.
Garcia, Emigrats econòmics.
Plà, Frente Liberador Gallego.
Lluis Gatell, Aliança Nacional de Catalunya.
Ferrer, U. G. T.
Marin Caire, pels republicans.
Pascual, C. N. T.
Pare Villar, pels catòlics.
Julia Alvarez, P. S. O. E.
Lluïsa Mamiac, la qual ens aportà la salutació de Jean Cassou.
Jimeno (Raoul) del P. C.
Emile Baurgeois, comandant des des F. E. I.
Al final d'aquest parlament, que

Milers d'adhesions a la gran Conferència d'U. N. E.

Unió Nacional ha rebut, durant la seva gran Conferència, milers d'adhesions, i n'arriben encara.

Adhesions de tot el món, i entre elles, de personalitats les més s'brassorint de les lletres, de les ciències i de les arts internacionals. Destaca entre elles, la del gran escriptor anglès Wells, al cap d'una llista de personalitats del seu país.

unànime havien decidit fer-nos arribar els intel·lectuals francesos en el curs de la seva Gran Diada en homenatge als seus col·legues caiguts en defensa de la llibertat. Ens palesà l'afinitat de pensaments que existeixen i que lliguen els pobles francès i espanyol. I si els seus mots, de per si, eren encoratjadors, magnífics, per la força de la seva veritat i per ésser fils d'un poeta i poeta lligat al poble per llaços indestructibles de lluita i d'alta consciència, més ho eren en saber-los mots encoratjadors vers una campanya pro Espanya—la veritable Espanya, s'entén—i que qui iniciava tal campanya era precisament la intel·lectualitat francesa, nonor que ens enateix i el qual hem de brindar als que veritablement en són l'origen: els homes de la clandestinitat, els nostres guerrillers. Els que han fet que, pel seu sacrifici, per la seva lluita, se'ns comprangués, se'ns permetés aquesta expansió justa en terres que no són les nostres, pero que, emportats per l'esperit de llibertat que ens domina, hem ajudat a alliberar.

Clogue l'acte el doctor Aguasca, resumint, donant l'última nota d'entusiasme, veritable comunió patriòtica, indiscutible manifestació d'unitat, demostració tangent de l'esperit de reconquesta que domina la massa d'espanyols d'U. N. i A. N. de C. i que, sota les ordres de la Junta Suprema, serà un fet a no tardar per honra i orgull dels espanyols.

Final de la primera pàg.

Un delegado de la J. S. en Francia

Por ser decisivos, esperamos de Vds. en estos meses proximos la maxima ayuda en todos los ordenes. Con objeto de coordinarla mejor y hacerla mas eficaz hemos acordado, por el momento, nombrar un delegado general de esta Junta suprema en Francia, a través del cual recibirán en lo sucesivo todas nuestras comunicaciones sobre como pueden Vds. apoyarnos mejor y luchar mas eficientemente por la liberación de España. Por razones de ilegalidad el nombre de nuestro delegado general en Francia les sera transmitido verbalmente por el mismo conducto en que se nos ofrece ocasion para remitirles la presente; esperando por nuestra parte que, dada la personalidad de que se trata, su designación constituirá una satisfacción para todos Vds. En espera de su grata contestación les envia un fraternal abrazo de U. N. — Junta Suprema de Union Nacional. El presidente.